

Tiểu Kết Kết Khi Yêu

Contents

Tiểu Kết Kết Khi Yêu	1
1. Chương 1: Xin Chào! Bắc Kinh	1
2. Chương 2: Đại Mĩ Nữ, Em Càng Ngày Càng Giống Trẻ Con Đây	7
3. Chương 3: Đồ Ngốc, Học Cách Dùng Mũi Để Thở Đi	11
4. Chương 4: Thỉnh Thoảng Thay Đổi Một Chút Rất Thú Vị	18
5. Chương 5: Những Tháng Ngày Ái Ân	26
6. Chương 6: Kỷ Niệm Tokyo Giữa Hai Chúng Tôi	32
7. Chương 7: Nếu Mất Em, Anh Chẳng Biết Mình Tồn Tại Trên Đời Vì Lễ Gì	36
8. Chương 8: Gặp Lại Những Người Quen	43
9. Chương 9	53

Tiểu Kết Kết Khi Yêu

Giới thiệu

Tôi nghĩ, Tiểu Kết Kết trong tình yêu thực sự sẽ một mực chung tình, bao sự yếu đuối của mình bằng tính cách mạnh mẽ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ket-ket-khi-yeu>

1. Chương 1: Xin Chào! Bắc Kinh

Tôi đến với Bắc Kinh trong một ngày thời tiết se se lạnh, Bắc Kinh trong tôi là thành phố của những giấc mơ, những công viên mĩ lệ rộng lớn, những kiến trúc cung đình xa hoa hào nhoáng, Vạn Lí Trường Thành kéo dài xa xa mãi, những tứ viện cổ kính mang nét gì đó xa xưa một thời..... tôi có lẽ đã yêu cái thành phố vừa cổ kính vừa hiện đại này mất rồi.....

Có một thứ tình yêu không nói thành lời trong tôi, có thể bởi vì tình yêu nam nữ trong tôi đã nguội lạnh, mà đối với những cái gọi là hỉ nộ ái ố tôi không thực sự ham muốn. Chỉ yêu những cái đẹp, cái tài hoa, cái mĩ cảm toát ra từ những thứ vô tri _____ một bức họa, một khung cảnh tĩnh lặng, một bản nhạc không lời, bầu trời trong xanh, hương hoa nhẹ nhàng, hay chẳng chính là những cơn mưa lạnh lẽo thấm cả vào lòng người.

Tôi đã ra đi, rồi bỏ thứ gọi là tình yêu không có mở đầu, cũng không có một cái kết, trốn chạy tất cả mọi thứ từng một thời quen thuộc với tôi, từng ước mộng đầu đời ở nơi ấy, với người ấy.....

.....

Tôi cười hỏi:

- Nếu chúng ta kết hôn, thì sẽ nghỉ tuần trăng mật ở đâu?

Anh rất nhanh đáp lại:

- Không có tiền, ở nhà ăn mì gói, ngày ngày vật lộn trên giường là được rồi.

Tôi đỏ mặt, lúc ấy mới có 16 tuổi, anh lại dám đầu độc tâm hồn thiếu nữ trong trắng của tôi:

- Em muốn đi Paris, nơi đó chẳng phải là thiên đường trăng mật sao?

- Ủ... Tùy em... Dù gì sau này em cũng là người kiếm tiền, anh ở nhà nuôi con.

Ngày đó anh rất thích trêu chọc tôi, và luôn nhận mình là một trạch nam biết "nam công gia chánh", "tứ đức vẹn toàn", tôi phải đi làm nuôi anh, còn anh mở cửa hàng bán truyện, chăm con với lo cơm nước.... thật không có chí khí nam nhi tẹo nào.

- Cha mẹ anh liệu có thích em không? Họ thích ăn gì vậy? Từ giờ em sẽ luyện nữ công gia chánh, kéo về cha mẹ anh lại không ưa em, mẹ chồng nàng dâu xích mích thì cũng dễ gây bất đồng giữa quan hệ vợ chồng lắm.

- Em về mà hỏi họ...

- Anh này... Người ta chỉ nghĩ cho tương lai thôi...

Anh cười cười, rót cuộc cho tôi cái list vài món ăn mà nhà anh hay làm. Canh khoai tây thịt bò là món mà anh thích nhất, tôi nhất quyết phải làm được món này..... Anh một bên nói, tôi một bên hỏi rồi lại lẳng lặng ghi chép.

Anh thích màu tím, tôi biết anh rất hay mặc áo màu tím, con trai thích màu tím có coi là đồng tính luyến ái không nhỉ? Lúc đó nghĩ tới chuyện gay tôi vội lắc lắc đầu, xoá đi ý nghĩ biến thái của mình.... Lại tiếp tục hỏi anh, tiếp tục chép những thứ thuộc về anh vào cuốn sổ tay tình yêu của mình.

.....

Không hiểu sao, những ngày tháng đó, dù ép bản thân quên, thế nào cũng không quên được, muốn xóa nó khỏi kí ức, lại cảm thấy càng xóa càng đậm. Những ngày đầu ở thành phố này, đứng giữa dòng đường xa lạ, giữa chốn đông người chen chúc, tôi lại càng thấy nhớ....

Đã hai năm buông tay rồi, giờ tôi thấy mình thật cô độc, so với bất cứ quãng thời gian nào của cuộc đời cũng không sánh được sự cô độc lúc này. Càng thấy cô độc nhất, là khi đứng giữa con phố đông người, lại không tìm ra bóng hình ấy.

Nước mắt chẳng biết tự khi nào trào ra khỏi khóe mắt, tôi cười nhạo bản thân vì quá yếu đuối, nâng tay lau đi những giọt nước mắt mặn mòi ấy.

Chẳng phải bản thân tôi là loại người vốn dĩ luôn cô độc sao?

Ai đó từng nói với tôi: "Em ích kỉ quá, lạnh lùng quá... Em có biết người xung quanh em nghĩ gì không? Chính là làm thế nào để bắt được tâm tư em, cảm giác đi bên em, mà dường như bản thân không tồn tại trong tầm nhìn của em ấy. Em rất cô độc, vậy tại sao khi thấy cô độc lại không biết tìm ai đó dựa dẫm, tại sao cứ mãi một mình gặm nhấm nỗi cô độc ấy làm gì? Em có biết nhìn em như vậy, người khác cũng thấy buồn lắm không..... Đòi mắt của em, từ khi nào đã không còn chứa nụ cười tỏa nắng..."

Những lúc ấy, chỉ có thể giả cười nhẹ, là mọi người suy nghĩ quá xa rồi. "Em là một Tiểu Kết Kết, tham công danh, thèm sự nghiệp... cái bản chất nó vốn dĩ thế rồi, trời sinh tính đâu dễ dàng thay đổi. Nếu thay đổi được, em cũng muốn làm một cuộc phẫu thuật, thẩm mỹ lại cái tính cách của em, để có thể làm vừa lòng tất cả mọi người....."

Trên thế giới có nơi nào thẩm mỹ tính cách không nhỉ, chứ bản thân tôi thấy, nếu với cái bản tính trời sinh này, đi làm vừa lòng tất cả mọi người xung quanh thì thực mệt lắm, bản thân làm không nổi.

Năm thứ nhất khoa Quản trị Kinh doanh Đại học A.

- Tiểu Hy!!! Tiểu Hy!!! Nàng có thể đi nhanh hơn một chút được không. Không nhanh lên hết chỗ tôi làm thịt nàng.

Tôi nhướn mắt, có chậm hơn một mét thôi mà, tội lỗi đâu thể đổ cho tôi, nếu có thì cũng phải đổ cho lão thầy giáo ác nghiệt kia phạt hai đứa ở lại làm bài tập, mà cô nàng nào ngăn kia còn chậm chạp mãi không xong, bắt tôi phải đứng chờ nàng ta nữa.

- Điền Bảo Ngọc! Tôi nên nhắc em tới lần thứ mấy nữa, tôi hơn em hai tuổi, làm ơn gọi Hy tỷ tỷ cho tôi. Lão lêu tôi bẻ gãy răng em, xem em còn dám bắt kính với tôi hay không?

Điền Bảo Ngọc đột ngột dừng lại, quay mặt với ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ:

- Hy tỷ tỷ? Tiểu Hy à, bạn nên về soi gương lại đi nhá! Cái mặt của bạn ra đường có ai gọi là đàn chị học đại học không? Tỷ tỷ đây còn nhớ mấy hôm trước trên xe buýt vài nam sinh cao trung viết thư tình cho cô đấy, còn dám lên mặt đàn chị không? Để xem tỷ tỷ đây cho mấy nhóc ấy số điện thoại tán vị đàn chị này.

Tôi hậm hực, tức lắm, lại bị cô nàng nắm thóp, ai nói người Trung Quốc phát triển sớm làm chi, để một đứa con gái 20 tuổi như tôi sang đây chỉ bằng nữ sinh năm nhất cao trung làm gì. Tôi giậm chân, rảo bước hướng tới căng tin bước tới, mặc cho Điền Bảo Ngọc rất thích chí vì chọc được chỗ ngứa của tôi đang nghe ngửi cái đuôi đi đằng sau.

Căng tin quả thật rất rất đông, tôi thở dài ngao ngán, lại phải đứng xếp hàng, bao giờ mới tới cái lượt mình đây.

Điền Bảo Ngọc sau khi để lại trách nhiệm lấy cơm cho tôi, vội vã đi kiếm chỗ ngồi, ai nói nàng quan hệ đối ngoại tốt, bản thân tôi làm sao dám tranh cái nhiệm vụ này.

Đợi quá 10 phút, rốt cuộc cái lần tôi cũng tới, vội vàng chọn đồ ăn theo cái menu mà cô nàng để lại, tôi hai tay bưng hai suất cơm lách khỏi đám đông còn đứng chờ.

Căng tin của trường đại học A rất rất rộng, nhớ lại mấy cái căng tin đại học ở Việt Nam, so ra chính là một trời một vực rồi. Đồ ăn Trung Hoa trong đánh giá của tôi là đầy dầu mỡ, nhạt, cay, tuy rằng trông nó thật bắt mắt, nhưng kì thực khó nuốt vô cùng.

Trong đám đông xa xa, tôi thấy cánh tay trắng nõn của Điền Bảo Ngọc vẫy vẫy:

- Mĩ nữ, gia ở đây. Mau mau tới phục vụ, đừng để gia đợi thêm một phút nào.

Đám người theo giọng nói của Điền Bảo Ngọc ngẩng đầu lên đánh giá nàng, tiếp sau đó lại quay về đánh giá Tiểu Hy tôi đang mặt đỏ tía tai bước tới.

Có vẻ Điền Bảo Ngọc này thực sự lâu không ăn đòn nên hư đồn rồi, biết tôi giờ chỉ muốn làm con rùa rụt đầu, lại lúc nào cũng khiến tôi trở thành trung tâm của sự chú ý.

Tới gần cô ả đang nói nói cười cười, vung dao trăm phong với mấy vị soái ca bên cạnh, tôi không khách khí vỗ vào lưng nàng cái "bốp" rất rất vang.

Điền Bảo Ngọc đau nổ đom đóm quay ra lườm tôi:

- (Ni gan ma ya? Cô làm cái quái gì đấy!)

- Có một con ruồi đậu sau lưng!- Tôi kéo ghế ngồi xuống...

- Vệ sinh ở căng tin rất tốt.

- Sinh vật giờ rất biết cách tiến hóa để thích nghi với điều kiện môi trường nhiễm độc....

- Hừm....

Điền Bảo Ngọc phẫn nộ, ánh mắt như viên đạn phóng vèo vèo về phía tôi.

- Giết người bằng cách này tuy không hiệu quả về mặt thể xác, nhưng nó cực kì ảnh hưởng tới mặt tâm thần, Bảo Ngọc muối muối ạ. Hành vi tra tấn người về tâm lí vẫn có thể phạt tù tùy theo mức độ đấy.

Nói xong tôi mới để ý tới mấy vị soái ca mĩ nữ phía trong, đều là lưu học sinh Việt Nam, tôi gật đầu chào hỏi. Tính ra tuổi họ có thể bằng tôi, nhưng có lẽ là tiền bối đi trước, chẳng biết xưng hô thế nào cho thuận miệng.

Điền Bảo Ngọc kìm nén nộ khí trong người, quay ra giới thiệu:

- Đây là Dương ca ca, Đức ca ca, Tùng ca ca, Linh tỷ tỷ, Trang tỷ tỷ... Họ đều là tiền bối năm 3 ở trường....
- Nàng liếc sang tôi – Còn đây là đại mỹ nữ lớp muối, mọi người chắc ít gặp vì nàng ta là một trạch nữ chính hiệu.

Người tên Linh có khuôn mặt hơi na ná vị tỷ tỷ cùng tên cùng tuổi của tôi ở lớp cũ, nên tôi nhanh chóng cảm thấy có thiện cảm với nàng. Phải nói là, mặc kệ tôi có già hơn một chút hay bằng tuổi, vẫn nhanh chóng bị cái mặt của tôi đánh bại, trở thành út ít trong nhà. Kể khi làm lão đại của cả một lớp, cũng họ hàng dây mơ rễ má xuyên suốt trong ban, thế mà ai cũng thống nhất gọi tôi thành Tiểu Hy muối muối.

Vị Trang tỷ tỷ cũng tỏ ra không quá xa cách, giọng nói sang sảng đầy nữ khí anh hùng:

- Làm sao mà ít gặp. Kể cả thi thoảng có nhìn qua thì cũng bị đám nam nhi không có khí phách này hú hét ầm ĩ rồi. Bọn chị còn lạ gì nữa, đại mỹ nữ bằng sương khoa Quản trị kinh doanh đại học A, rất vui được làm quen với em.

- Chị quá lời, em sẽ kiêu ngạo... – Tôi đỏ mặt.

Cô nàng cười ha hả, quay sang mấy cậu chàng:

- Mấy ông chẳng phải muốn cưa đại mỹ nữ sao, cơ hội tốt thế này sao cầm như hến hết thế.

Mấy cậu chàng bị bán đứng khê lườm lườm hai vị tỷ tỷ kia, sau đó mới quay sang tôi chào hỏi. Tôi không nói gì nhiều, chỉ đáp nhẹ vài ba câu rồi tập trung vào bữa ăn của mình.

Điền Bảo Ngọc mồm năm miệng mười tán phét, có lúc còn quay sang huých huých vai tôi:

- Được dịp gặp gỡ, sao cứ vục đầu vào ăn như heo thế.

Tôi quay sang liếc nàng:

- Tôi chính là con heo có giáo dục đấy...

Mọi người lộ ra ánh mắt khó hiểu nhìn nhìn tôi, tỏ vẻ không tin được, đại mỹ nữ làm heo thì nàng chính là heo đứng tiền, còn bọn họ là heo chờ đồ tể làm thịt.

Tôi cười cười giải thích:

- Em nhớ đọc qua một quyển sách, có một công thức rất thú vị. Người = ăn + ngủ + chơi + làm việc ; Heo = ăn + ngủ. Người = Heo + chơi + làm việc. Người – chơi = heo + làm việc. =>> Như vậy, người không biết chơi chính là con heo chỉ biết làm việc. Hiện tại em không làm việc mà chỉ biết đi học, lại không hay đi chơi, tương đương với con heo có giáo dục. Không phải sao?

Cả bàn nghe tôi nói xong đều bật cười ra tiếng, không khí thoải mái vô cùng. Thực thì tôi cũng không hiểu lắm, trong bữa ăn tôi rất lười nói chuyện, chăm chỉ tập trung vào việc ăn uống, ấy thế mà lúc nào cũng gần như ăn xong cuối cùng. Thật không hiểu tốc độ của đám người này cao tới đâu nữa.

Từ ngày ngồi cùng bàn ấy, nhóm tiền bối ấy luôn giữ chỗ cho hai đứa chúng tôi. Linh tỷ tỷ nói, được ngồi cùng bàn ăn với một con vẹt và một con heo có vẻ thú vị hơn ngồi với mấy vị soái vô năng này.

Nói thật thì ngày ngày hôm sau họ đã biết tôi cùng tuổi với họ, ánh mắt không vẻ tin được nhìn tôi. Điền Bảo Ngọc véo véo gương mặt non nớt của tôi, cười vui vẻ vô cùng:

- Lần trước Tiểu Hy có yêu đương với một người, hai kẻ nắm tay nhau đi giữa sân trường, kết quả là vừa nhận được ánh mắt ghen tị hận, vừa nhận được ánh mắt phần nộ của đám nam sinh...

- Làm sao? – Linh tỷ tỷ tỏ ra tò mò.

Bảo Ngọc muối muối đắc chí dạt dào:

- Bởi vì họ nghĩ Tiểu Hy muối muối mới là học sinh sơ trung, tay trong tay với đàn anh đại học, là hư hỏng, thiếu nề nếp gia giáo, đua đòi đú đởn, đáng phỉ nhổ....

Một bàn có tới 5 người bắt đầu ho sặc sụa, quay sang nhìn tôi, rồi nhìn Điền Bảo Ngọc gật gật đầu:

- Muội muội à! Quả thật nhìn muội chỉ bằng học sinh lớp 9 thôi, nếu là ta, chắc ta cũng hiểu lầm như thế....
- Và phải nhỏ nữa, không thể thiếu được... — Điền Bảo Ngọc vô cùng thích thú khi đem vấn đề này ra thảo luận thì phải.

Tùng ca ca dường như nhớ ra chuyện gì đó, ngẩng đầu lên hỏi tôi:

- Tiểu Hy, em đã từng yêu rồi sao?

Lần này tới lượt tôi sput đồ, không ngừng che miệng ho. Điền Bảo Ngọc vừa vuốt lưng cho tôi, vừa lắc lắc đầu chê bai Tùng ca ca không có tiền đồ.

- Ca ca à, người ta đã nói "không nên trông mặt mà bắt hình dong", Tiểu Hy nhà muội là đại mỹ nữ, siêu cấp đại mỹ nữ, ngần này tuổi rồi mà không yêu thì hơi phí đó. Người theo đuổi Tiểu Hy xếp hàng dài đếm cả ngày không hết, muốn mỗi ngày thay một cái áo đẹp đều có thể.... Hừm.....

Tôi nuốt nước mắt, ngẩng đầu lên vì cô nàng bán đứng mình, chắc chắn là ý đồ trả thù chuyện tối qua tôi không giúp cô nàng down mấy bộ BL về luyện.

Khuôn mặt của tôi dần tối sầm, tái mét, tôi cầm bát canh uống một ngụm, không nói lời nào.

- Còn không đúng sao? Nàng dám nói số người yêu của nàng từng có chưa vượt qua 10 đầu ngón tay.

- Vượt qua cả mười đầu ngón chân rồi – Tôi thở dài đáp lời, trong lòng thầm nghĩ, nhưng người thực sự yêu duy nhất chỉ một, có điều chưa từng nằm trên đồng ngón chân ngón tay ấy.

Điền Bảo Ngọc biết mình đùa hơi quá, bán đứng bạn bè là không tốt, hối hận vô cùng, ôm tay tôi lắc lắc:

- Hy tỷ tỷ, là muội sai rồi. Muội lỡ lời rồi, chỉ đùa vui một chút thôi mà, đừng tức giận người ta nữa mà.

Quan Vũ Hy tôi cũng không đánh nàng mắng nàng, chưa gì đã tỏ ra ủy khuất lại vô tội thế này, thật là không có tiền đồ quá đi Bảo Ngọc muội muội ạ.

- Ăn đi!!! – Tôi gấp sườn vào suất cơm của nàng.

Điền Bảo Ngọc nhìn nhìn suất cơm, thấy mấy miếng sườn xào có dính một chút chút mỡ, biết là sự trừng phạt của tôi ban cho nàng. Cúi đầu thấp giọng:

- Đa tạ hoàng thượng ban ân.

Sau đó, nàng liên tục gặm gặm nhấm nhấm cơm tức với mấy miếng sườn.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy bọn tôi có một chuỗi hành động kì lạ, chẳng ai hiểu sự trừng phạt âm thầm là thế nào.

Tôi nhớ trước kia mình rất ngổ ngáo, mà không biết cái tính cách ấy chạy đi đâu mất rồi. Còn nhớ mỗi lần đi ăn cùng người yêu, với Kiệt ca ca, nếu họ lấy cho tôi thứ gì tôi không thích ăn, tôi nhất định gấp trả lại vào suất ăn của họ. Có lần, vì tất cả các món tôi đều không thích ăn, liền gấp hết vào đĩa của Kiệt ca ca, Kiệt ca ca cốc đầu tôi:

- Thế em định ăn cái gì?

- Tâm trạng không tốt, ăn cơm trắng hay sơn hào hải vị có khác gì nhau.

Lúc đó chỉ là chọc anh ấy thôi, chứ thực ra nếu tâm trạng không tốt, nhìn thấy đồ ngon là tôi phải ngấu nghiến tới bụng thành cái trống mới thôi. Còn nhìn thấy đồ mình không thích, chắc chắn tôi sẽ kiên quyết không động đũa, dính một chút là nản chẳng muốn ăn rồi.

Giờ sang đây, tôi tuy rằng không còn cái tính kén ăn như hồi trước, nhưng với cô nàng Điền Bảo Ngọc này, tôi chính là tức lên sẽ ép nàng ta ăn đủ những cái tôi không thích, cho tới khi nàng phát ngấy thì thôi.

Tối đó trở về, trước khi trở mình, tôi quay lưng vào tường, nhẹ nhàng hỏi:

- Nàng thích Tùng ca ca đúng không?

Điền Bảo Ngọc quay sang ôm tôi:

- Xin lỗi!

Tôi cầm lấy tay nàng, như tiếp cho nàng chút ấm áp, và tạo cho nàng sự tin tưởng:

- Không sao! Cũng không tổn hại gì, dù sao lời nàng nói cũng là sự thật...

- Tiểu Hy...

- Yên tâm đi, tôi còn muốn vài năm yên tĩnh, nếu không đã không trốn sang đây. Chuyện yêu đương tôi cũng không muốn nghĩ tới nữa, đã 21 người rồi, họ đủ dân số để lập hội "Dù ế cũng không bao giờ chịu trở thành người thay thế" đấy. Nàng cứ mạnh mẽ tấn công anh ấy, nhất định thành công thôi. Tôi cũng chưa cho anh ấy cái gì gọi là sự ngọt ngào hay ấm áp yêu thương, có lẽ anh ấy chỉ ấn tượng về ngoài ban đầu thôi. Cách mạng chưa thành công, đồng chí tiếp tục cố gắng nhé.

Điền Bảo Ngọc giục giục đầu vào lưng tôi:

- Ừm... Tiểu Hy.... Đôi khi thấy cái mặt nàng đúng là có tác dụng rất lớn, bởi nó che đậy cái tâm của nàng... Có lẽ không ai nghĩ cái tâm nàng đã già gần này tuổi rồi....

Tôi cười nhẹ:

- Tâm già hay trẻ tùy vào đối tượng mà Tiểu Kết Kết tiếp xúc thôi. Nếu tìm được người Tiểu Kết Kết thực sự yêu, cái tâm ấy chính là tâm của một đứa trẻ....

Thời gian sau đó lại trôi nhanh như con thoi. Ngày đó phân biệt tình cảm rạch ròi cho Điền Bảo Ngọc, tôi cũng càng lúc càng rút xa Tùng ca ca. Rút thật sớm, giữ khoảng cách thật an toàn, để chặt đứt ý niệm yêu đương của anh với tôi.

Còn nhớ mùa đông năm đó, Điền Bảo Ngọc về nước để tôi một mình ở kí túc xá quốc tế. Sáng sớm, Tùng ca ca tới gõ cửa, tôi nhìn anh đẩy cảnh giác. Anh chỉ nói, mùa đông tới rồi, nhưng hôm nay tiết trời rất đẹp, tôi muốn đưa em tới một nơi.

- Em hôm nay không khỏe lắm...

- Đừng ngốc nghếch, em sẽ không hối tiếc đâu, hãy coi tôi như một người bạn, như đối với Dương, Đức, Linh, Trang... Được không?

- Được rồi! Anh định đi đâu? – Tuy thỏa hiệp, vì biết rằng anh cất công tới đây chắc chắn đạt được mục đích mới chịu bỏ về.

- Em mặc áo ấm vào, thời tiết ở đó sẽ rất lạnh.

Nơi mà chúng tôi đặt chân tới trong ngày đông năm ấy, là Vạn Lý trường thành trong một ngày đông tuyết trắng.

Đứng trên cao nhìn ra xa, chỉ thấy núi non hùng vĩ, bao bọc bởi thứ tuyết trắng tinh khôi... Ánh sáng buổi sớm trong ngày đông mờ mờ ảo ảo vẫn khiến con người ta trầm mê lạc lối.

Nói thật chứ, đi trên con đường trường thành, đi mãi đi mãi cũng có lúc chán, cảm giác mỗi giây đôi chân. Nhưng từ trên cao, nhìn không gian bao la phía xa ở mỗi một điểm mới mà mình vừa đặt chân tới, quả thật khiến lòng người rung động không ngừng. Đẹp mỹ lệ, hùng vĩ bao la, khiến tâm hồn cũng thoải mái rộng mở....

Tôi nhắm mắt, dựa người lên tường thành, môi mỉm cười:

- Tùng ca ca, cảm ơn anh!

Nếu cứ coi tôi như một người bạn, một cô em gái thì tốt rồi. Anh có thể cũng là một người bạn khi tôi cần sẽ tìm đến, khi anh cần tôi sẽ ở bên... Chỉ tiếc là....

- Không có gì.... Dù không thể bên em đi suốt cuộc đời, nhưng cũng có thể bước bên em trên một quãng đường ngắn, như vậy anh đã mãn nguyện rồi.

Biết nói gì đây, số đào hoa đôi khi cũng là cái số rất khổ, vì thấy những người xung quanh vô tình yêu mình, mà mình không cách nào khiến họ ngừng yêu, đành khiến họ đau khổ một hồi...

- Xin lỗi...

Tùng ca ca lắc đầu, anh quay sang tôi, nắm lấy bàn tay tôi đang đỏ lên vì lạnh.

- Anh yêu em.....

Tôi quay mặt nhìn về phía xa xa kia.

- Cho anh yêu em nốt ngày hôm nay được không?

Tôi lắc đầu, nếu có mở đầu, sẽ có kết thúc, một ngày vừa là mở đầu vừa là kết thúc, sẽ có bao nhiêu đón đầu cùng tiếc nuối đối với một người.

Anh nâng mặt tôi đối diện trực tiếp với anh, đôi môi lạnh lẽo áp lên môi tôi, thực hiện hành vi cưỡng hôn rất mạnh bạo. Tôi đáp lại anh, chỉ là bờ môi mím chặt tới chảy máu, mặc sức anh muốn hôn muốn ôm thế nào, chuyện cưỡng ép đều là không bao giờ có kết quả. Tôi cũng không cho rằng đây là một nụ hôn, nó chỉ là cái chạm thô thiển không hương vị xét trên mặt da thịt.

- Xin lỗi... – Anh rút cuộc dừng lại, đôi mắt buồn buồn tuyệt vọng – Chúng ta về thôi!

Tôi thấy trong mắt có những giọt lệ nóng hổi như muốn trào ra:

”Dương Viết Quân! Có phải em đã rất ác rất ác không? Quá bảo thủ, cố chấp, quá cứng nhắc, khiến người ta lần lượt đau khổ bị ép rời xa em....thế nên em phải chịu trừng phạt, mãi mãi không có được anh? Phải không? Đây có phải là quy luật nhân quả không vậy? Em đã ép bản thân đến với 21 người rồi, tại sao anh còn chưa chịu để ý tới em chứ? Cuộc đời thật quá bất công mà.”

2. Chương 2: Đại Mĩ Nữ, Em Càng Ngày Càng Giống Trẻ Con Đây

Cuối năm 2, cũng là lúc nhóm Ngũ vị kia đang bận rộn tốt nghiệp, chuẩn bị bằng điểm, thủ tục xin học lên thạc sĩ.

Điền Bảo Ngọc cùng Tùng ca ca yêu đương luyện ái đã quá một năm rồi.

Sau ngày dạo chơi Vạn Lý Trường Thành, Tùng ca ca rút cuộc đã quay đầu hải hoàn, đặt dấu chấm hết cho cái tình yêu không kết cục với kẻ máu lạnh là tôi.

Còn tôi thì sao? Tôi thấy mình vô dụng quá, gần 5 năm rồi, cái gì cũng không làm được, chỉ thấy mãi nhớ nhớ thương thương con người kia.

Tôi đành dùng thời gian rảnh rỗi lao vào học đủ các môn năng khiếu ở trường ngoài giờ chính khóa: đàn tranh, sáo, đàn nhị, cờ vây, thư pháp..... Tối về lại ngồi bên bàn, học bài cũ, chuẩn bị bài mới, làm thêm bài tập. Sự chăm chỉ ngày ngày đêm đêm ấy khiến lực học của tôi gia tăng đáng kể, luôn giữ điểm số đầu bảng, mỗi kì giành học bổng xin về 1 vạn rưỡi đứt heo. Kì thực, chương trình năm 4 tôi cũng tự học xong rồi, bản thân rảnh rỗi cũng chạy lớp năm 4 năm phương thức học. Giờ thấy đám người ráo riết viết luận án, cũng dành ra thời gian ngày nghỉ để tự làm luận án của mình, đọc sách, viết luận án, nghiên cứu chương trình thạc sĩ. Tôi biết, với năng lực của mình, muốn xin học lên thạc sĩ không có gì khó. Tôi tự làm bản thân bận rộn, để không có thời gian nhớ thương tới một người, dù khi đêm về, lệ thủy vẫn theo khóe mắt lăn trên má, ướt đầm cả mảng gối.

Ngày cuối tháng 8, bên hội lưu học sinh lại bắt đầu ráo riết chuẩn bị chương trình chào đón tân lưu học sinh. Buổi sáng se lạnh tôi còn đang ngồi luyện đàn, bất thành *** h bị Điền Bảo Ngọc lôi vào phòng tắm.

- Cũng chuẩn bị là lưu học sinh năm ba rồi, làm ơn có trách nhiệm một chút với người mới, tiểu cô nương ạ.

Thời tiết tháng 8, kì thật không quá mát mẻ, nhưng so với cái không khí mùa hè Hà Nội, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều.

Ai đó ngốc nghếch thường không nghe dự báo thời tiết, sẽ có ngày hứng chịu cái lạnh ập đến đột ngột.

Cái đứa ngày ngày trong phòng, thường thường trên lớp như tôi nào có chăm chỉ nghe dự báo thời tiết bao giờ, chính là nạn nhân ngốc nghếch đầu tiên được ghi bảng.

Sở thích của Điền Bảo Ngọc chính là có dịp liên loi tôi ra, mặc cho tôi những chiếc váy hơi hướm trẻ con – cô nàng này chính là điển hình thứ hai về mù thông tin dự báo thời tiết, cho nên có thể nói, lần này tôi sẽ vì sở thích cùng sự nghiệp mù thông tin thời hiện đại của hai người mà trở thành nạn nhân của thay đổi khí hậu.

- Chiếc váy trắng này rất được! Tiểu Hy, tôi cá, thể nào nàng cũng dụ được một đám tân sinh viên thêm nhỏ dãi cho mà xem.

Tôi nhìn mình trong gương, hai năm ở Bắc Kinh, làn da vốn nhạy cảm của tôi càng ngày càng đẹp hơn rất nhiều. Ngày xưa ở Hà Nội, tuy rằng da tôi so với người thường vẫn là trắng hơn một chút, nhưng khi tới đây, so với người Bắc Kinh, vẫn là đen hơn nhiều. Điều này làm tôi lúc mới đến rất tự ti về ngoại hình, ai bảo cái da cái tóc là vóc con người. Cũng may giờ phút này, sau hai năm làm trạch nữ, cái làn da mỏng manh ấy hiện tại có thể nhận xét, so với bạch ngọc còn trắng, thật khiến người khác không ngừng ghen tị, tôi luôn luôn âm thầm tự hào. Da trắng cũng kéo theo các nét khác trên khuôn mặt được tôn lên: đôi mắt to đen hấp háy long lanh ngập nước này, hàng mi dày cong vút như rẽ quạt, hàng mày lá liễu đen gọn, đôi môi đỏ mọng nước như trái anh đào. Quả thật so với trẻ lớp 9 còn trẻ con hơn, nhưng tôi không muốn làm trẻ con, tôi muốn là sự mỉa mai của một mỹ nữ trưởng thành.

Tôi xô vào chân đôi cao gót 9 phân, dáng người đột ngột trở nên thành thực uyển chuyển cùng quyến rũ. Mông ra mông, ngực ra ngực, chiếc váy búp bê có phần eo siết chặt càng tôn lên cái độ thon độ cong của cơ thể tôi. Trước kia, tôi cũng là loại người thích gây sự chú ý giữa đám đông, thích sự nổi bật trong một bữa tiệc, để người ấy, dù thể nào cũng có thể nhanh chóng tìm được ra tôi một cách dễ dàng. Hiện tại, chạy trốn tới nơi đây, dù gắng hòa nhập với cái thế giới ồn ào đông đúc phức tạp ấy thế nào, cái khí chất cao ngạo của người được tôn vinh thời ấy, làm thể nào cũng không thể phai nhạt được.

- Thi thoảng trở về với thói quen trước đây cũng tốt. Có một chút hưng phấn vì sự đổi mới vừa lạ vừa quen này...

- Ừm. – Điền Bảo Ngọc trong bộ đồ hip-hop cá tính của nàng quay sang tôi cười.

Điền Bảo Ngọc rất được, có một cá tính hơn người, lắm miệng nhưng hay cười, khiến những người bên cạnh luôn cảm thấy thoải mái. Hồi học cao trung, tôi còn nhớ khá rõ, đám người trong game rất rất quý tôi, chỉ vì cái tính hào sảng đầy nhiệt tình của tôi khi ấy, cũng giống như Điền Bảo Ngọc lúc này. Chỉ có điều, tôi khác với Bảo Ngọc, dù thể nào chẳng nữa, chỉ có với những người rất thân mới tỏ ra được thái độ như vậy, hoặc là mạng ảo không biết tới nhau, không cần phải đội lên mặt lớp mặt nạ bằng giá hàng ngày làm gì, tôi mới thoải mái tỏ ra những biểu hiện hào sảng nhiệt khí như thế.

Trên xe, nhận được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, thích thú, tôi chỉ cười nhẹ gật đầu, yên lặng cho tới khi đến sân bay.

Một xe đã tới trước chờ người, băng zôn khẩu hiệu chào đón pháp phối làm náo loạn cả một vùng.

Lưu học sinh ở đại học A rất nhiệt tình và tốt bụng, tôi đã trải qua hơn hai năm ở với họ rồi. Còn nhớ, năm trước đi đón Tân lưu học sinh, một số người cũ còn xung phong làm hướng dẫn viên kiêm bảo mẫu miễn phí cho các tân sinh viên nữa.

Năm nay, theo như thông báo thì cũng có khoảng 20 lưu học sinh tới học bậc cử nhân, nghiên cứu thạc sĩ với tiến sĩ, học lực của họ không kém chút nào.

Vì đi cao gót 9 phân, tôi có vẻ cao hơn hẳn đám người (trừ bỏ mấy anh nam "cao xác" ra nhé) Tôi ngưng ngừng kéo Bảo Ngọc đứng ra mép ngoài, tránh cản trở tầm nhìn của người đằng sau.

Khi tiếng khẩu hiệu vừa bắt đầu rộ lên, tôi cùng Điền Bảo Ngọc lặng yên ngược mắt về phương hướng ấy... Đám tân sinh viên trẻ có lớn có đang kéo hành lý rảo bước về phía hội. Tôi gần như muốn giẫm gậy gót mà bỏ chạy.... đằng sau.... người đàn ông cao lớn kia, có đứng giữa hàng trăm người tôi cũng nhận ra anh. Tôi thất thần nhìn, hốc mắt nóng đỏ, chỉ thấy Bảo Ngọc túm lấy tay tôi:

- Tiểu Hy. Sao vậy?

Tôi lắc lắc đầu, phải nói gì đây, không ai, không một ai ngoài bản thân tôi biết tình cảm của mình dành cho người đàn ông này.

Trốn tránh bao nhiêu lâu, rốt cuộc nó vẫn trỗi dậy khi thấy thân ảnh quen thuộc ấy trong những giấc mơ.

Hai đám người hợp nhất, chào hỏi, nói nói cười cười ngượng ngùng, mọi tiếng ồn đều không rơi và lỗ tai tôi, bởi vì đầu óc tôi đang quay mòng mòng đau nhức. Tôi đứng lặng bên ngoài, may mắn có cô bạn thân nhất đứng cạnh mình, làm chỗ dựa để bản thân không khuỵu xuống, nếu không cái yếu đuối của bản thân tôi sẽ bị phơi bày trước mặt anh mất.

Sự im lặng thất thần của tôi kéo dài tới hết cả bữa tiệc chào đón vào buổi tối, ngay cả khi người ta bàn tán về bản thân mình, tôi cũng chẳng hề hay biết. Mãi cho tới khi có cái véo nhẹ của Điền Bảo Ngọc bên cạnh, tôi mới phát hiện tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn mình. Ngượng ngùng cười cười, tôi gắng xua tan cái không khí kì lạ:

- Thưa là, hôm trước có xem quảng cáo sữa Fami ở Việt Nam, mới biết người Việt chúng ta có thói quen "phản ứng siêu chậm khi ăn phải món ăn nào đó tuyệt vời". Đồ ăn hôm nay quả thật không tồi....

Tôi thấy lá vàng bay rất nhiều trên đầu, đành lẳng lặng cúi mặt. Lời nói của tôi thật sự trống rỗng nhạt hoét, nhưng tôi không có gì để đem ra ứng phó cả, thật đáng sợ, nửa chữ bẻ đôi cũng móc không ra.

Anh trưởng hội lưu học sinh nhìn tôi, tỏ vẻ không biết phải làm sao với con bé này:

- Năm nay năm 3 các em làm hướng dẫn viên cho tân lưu học sinh khóa mới, em cử ra vài bạn nhanh nhẹn giúp anh nhé.

Trên đầu tôi đám mây nặng trĩu đang bắt đầu nhỏ mưa, ai nói từ cuối năm hai tôi tôi được đề cử làm hội trưởng sinh viên năm 3 đâu, thế nên chỉ còn cách ngậm ngùi gật đầu. Những người thành tích học rất tốt, có năng khiếu mấy môn võ vẫn ngoài lề nữa, ngoại hình hơn bình quân sắc đẹp trung bình một tí, luôn được bề trên ưu ái hơn người thường, chẳng phải thế sao? Nên đừng có tỏ ra giật mình vì một con sâu gạo, một trạch nữ siêu cấp như tôi lại được đảm nhận chức vụ oai phong này. Dù tôi có lười thế nào, vẫn không thoát ra một ngày – ngày thế giới tận thế. Hôm nay, chính là ngày đó đây....

Tối liếc mắt nhìn người ấy, mới phát hiện anh vẫn đang nhìn mình chăm chú, không cười. Cũng như trước đây vậy, mỗi lần quay đầu đều thấy anh lạnh lùng quan sát mình, nhưng lại chẳng nắm bắt được con tim anh, không chiếm được nụ cười của anh....

Nghĩ tới tình huống lúc này, tôi nên phân thế nào cho phải đây, anh vừa soái vừa suất, có ai không muốn gần gũi với anh một chút (kì thực trong mắt tôi, anh luôn soái nhất suất nhất, nên luôn gộp suy nghĩ của mình cho mọi người). Thế nên tôi hậm hực cầm danh sách, phân công các bạn làm hướng dẫn viên cho 19 người, còn riêng anh, tôi cần môi:

- Dương Viết Quân, đặc suất cho anh đại mỹ nữ Điền Bảo Ngọc đấy. Bảo Ngọc muội muội nhanh nhẩu láu lỉnh, nhất định là hướng dẫn viên tốt nhất của tốt nhất. Đỉnh của đỉnh.

- Ủm... Cảm ơn em....

- Trách nhiệm của tôi.... Không cần khách khí, người một nhà cả....

- Ủ... Người một nhà cả....

Người một nhà cả.... Người một nhà cả.... Chẳng phải trước kia các tiền bối đối với tân lưu học sinh luôn nói như vậy sao? Sao từ miệng tôi phóng ra, miệng anh nhai lại, liền có ý tứ không giống ban đầu thế? Tôi mở to mắt.... Ngẩng đầu nhìn anh, vẫn cái kiểu mặt đối mặt ấy, chỉ là lúc này có điểm không giống trước, mắt anh lấp lánh, khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười.

Tôi thực sự đỏ mặt khi nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu như vậy, xấu hổ tới chết thôi. Vì sao một con người thâm thúy như tôi, đối diện anh lại luôn trở nên ngu ngốc ngờ nghệch nhỉ?

Lúc này mới nhớ ra Điền Bảo Ngọc bên cạnh, nàng gấp cho tôi rất rất nhiều rau cần từ nồi lẩu. Tôi lắc đầu, biết cô nàng đang trách mình, nhưng ai mà ăn được rau cần chứ, tôi lặng lẽ gấp ra cái giấy ăn bên ngoài. Vừa hủy được vài cọng liền thấy nàng gần giọng:

- Bỏ phí thức ăn không phải là phong cách của lưu học sinh.

Tôi đáng thương nhìn nàng tức đỏ mắt, không nói gì gạt rau sang một bên bát cơm. Nhặt những gì có thể ăn được cho vào miệng, gắng nuốt nước mắt khi bị cô nàng véo cho một cái vào eo.

Lựa thời cơ cô nàng đi ra ngoài rửa tay, tôi lắc lắc đầu:

- Còn chưa ăn xong, tôi rửa tay làm gì. Nàng cứ đi rửa tay đi, lát nữa tôi tự đi một mình được.

Bóng dáng nàng vừa khuất, tôi lựa thời cơ mọi người không chú ý gấp hết rau cần ra tờ giấy ăn, tiện lấy thêm một tờ đắp lên, lấy mấy cái bát xung quanh che vào. Mọi động tác đều nhanh hết sức có thể, khi ngẩng đầu lên mới phát hiện ra một người vẫn chú ý tới mình, ngoài anh ra còn ai khác không?

Tôi gương gao cười, ánh mắt lộ ra tia van lơn, miệng nói bằng khẩu hình:

- Bí mật nhá!

Anh bị biểu hiện trẻ con của tôi làm cho bật cười, ánh mắt lộ ra vẻ thích thú kì lạ, khiến tôi tim đập chân run. Về ngoài bằng giá của tôi chạy đâu mất rồi, cứ nhìn thấy anh là hỏng hết mọi chuyện. Tôi vội vàng đứng lên chạy vào phòng rửa tay, mặt đỏ như trái gấc.

Đêm ấy, mọi người trở về rất muộn. Điền Bảo Ngọc giục mắt ngáp một cái thật dài, dựa vào người tôi đầy mệt mỏi.

Đi được một đoạn, liền thấy giọng nam đầy từ tính từ đằng sau vang lên, không nặng không nhẹ với gọi:

- Điền Bảo Ngọc! Xin chờ một chút.

Bảo Ngọc quay đầu lại, sau đó liếc mắt nhìn tôi một chút:

- Có chuyện gì vậy?

- Quan Vũ Hy đã cử em làm hướng dẫn viên cho tôi, vậy ngày mai nếu không phiền, tôi muốn nhờ em dẫn tôi đi tham quan khuôn viên trường và lấy thời khóa biểu, được chứ?

Điền Bảo Ngọc tỏ gập vể rắc rối to tới nơi rồi, giọng buồn ngủ:

- Phiền chết đi được! Tôi cũng không có đồng ý qua...

Dương Viết Quân cũng tỏ vẻ không nằm ngoài dự đoán:

- Nếu vậy ngày mai đành phiền em vậy..... – Anh quay ra nhìn tôi – Nếu nhân viên không chịu đi, thì cấp trên phải thay họ ra mặt thôi. Phải không nào, đại mỹ nữ?

Tôi nhìn Điền Bảo Ngọc một sống hai chết không đi, khuôn mặt hung dữ đe dọa, kiểu như "cô mà bắt tôi đi tôi liều mạng với cô" vậy.

- Được rồi, ngày mai 8 giờ tôi sẽ đợi anh ở tầng 1. – Cơ hội tốt thế không thể bỏ qua, tôi nhủ thầm.

- Cảm ơn em, đại mỹ nữ. – Anh cười nhẹ khiến tôi đau tim quá – Còn điều này nữa, Đại mỹ nữ à, em càng ngày càng giống trẻ con đấy!

-

Tôi thấy trên trời lá vàng lại bay lác đác, đây có bị coi là sĩ nhục không? Tôi đã 22, đã có thể lấy chồng tới nơi rồi, khen tôi trẻ con ra, chẳng nhẽ muốn nói tôi không thể yêu đương luyện ái sao?

Điền Bảo Ngọc về nhà cười ha hả, rất thỏa mãn, cái bộ dạng thèm ngủ ban nãy biến đâu mất bay không còn bộ dáng, nàng vỗ vỗ vai tôi:

- Anh ta quả là có mắt nhìn, một lần nhìn đã nói trúng nỗi đau của Tiểu Hy rồi...

Tôi cắn môi, kiên quyết quay vào tường, mặc nàng thế nào thì thế. Mãi sau khi cô nàng ngừng cười, mới thở ra một hơi:

- Là anh ta phải không? Người nàng mãi mãi không quên được.....

- – tôi thấy hốc mắt nóng lên, biết nói gì đây?

- Hai người không quen thân lắm sao?

Tôi lắc đầu, rồi lại gật đầu, quen thân, chẳng phải có tận 2 năm quen biết sao? Buồn vui ngọt bùi đều cùng nhau chia sẻ, nhưng tất cả chỉ là ảo, là quen trên mạng ảo mà thôi. Anh ở bên ngoài khi ấy, cũng đâu có quan tâm tới tôi, lúc nào cũng được vây quanh bởi đám mỹ nữ cười cười đùa đùa, nghe họ nói xấu, ghen ghét đố kỵ tôi mà cũng không hề tỏ ra bài xích. Hồi ấy, anh từng tâm sự với chính tôi, ở trường – tôi có lúc thật điên rồ, còn bạn gái anh là xinh đẹp dịu dàng nhất.

- Tiểu Hy, đừng buông tay...

Tôi vốn dĩ đã buông tay từ 4 năm trước rồi, tôi không chấp nhận được cảnh anh yêu người con gái khác, ngày ngày cùng cô ta cận kề, một bước không rời. Thời gian cuối cùng trò chuyện với anh, anh cũng luôn tâm sự về cô ấy, có bao nhiêu xinh đẹp, bao nhiêu ôn nhu, hiền dịu, có bao nhiêu dịu dàng.

Tôi không hiểu, tôi xinh hơn cô ấy, lạc quan yêu đời hơn cô ấy, đối với anh toàn tâm toàn ý hơn cô ấy, vậy anh đặt tôi ở góc nào trong trái tim anh chứ?

Tôi không hiểu, tại sao với những người đàn ông khác, tôi có thể là một nữ chính chính diện hoàn hảo, mà với anh, tôi lại luôn trở thành vai phụ phản diện đáng ghê tởm như vậy chứ.

Lòng dạ của con gái đôi khi rất hẹp hòi, đối với người mình yêu mà không được như ý nguyện, liền ghê tởm như rắn rết ấy.

Tôi sợ thứ bản tính ấy khiến tôi có ngày phát điên, hóa quỷ dữ, nên tôi buông tay, tôi từ bỏ, tôi sợ hãi trốn chạy, đến một nơi không còn liên hệ với anh nữa. Chẳng thể ngờ một ngày, cái duyên số tưởng như đã đứt rồi 4 năm lại nối lại, ở nơi đây, đại học A, Bắc Kinh, thành phố trong lòng tôi~

3. Chương 3: Đờ Ngốc, Học Cách Dùng Mũi Để Thở Đi

Ngày hôm sau, sáng sớm tôi bắt đầu đánh mấy cái hắt xì. Tối qua thời tiết trở nên rất lạnh, lúc khuya trở về cả người tôi đều phát run, trở thành nạn nhân do mù thông tin mà chịu đựng sự trừng phạt của thời tiết.

Tôi còn nhớ khi anh nói, "Đại mỹ nữ, em càng ngày càng trẻ con đấy....", liền đứng đó cởi áo khoác ngoài của anh ra, khoác lên người tôi: " Nhờ em hướng dẫn, không biết có bị cảm sớm theo em hay không!"

Sáng sớm nay, tôi đã lên mạng xem dự báo thời tiết rồi, ngày hôm nay trời trở lạnh đột xuất. Áo của anh vẫn treo trên móc, tôi thậm chí còn ngửi thấy mùi của anh, hương đàn ông đầy nam tính, có chút thanh mát của bạc hà. Tôi nhớ lại trước kia từng nói với anh:

- Khi em hôn anh, em muốn ngửi thấy mùi bạc hà.

- Vì sao? – Anh ngạc nhiên.

- Sạch sẽ, thơm mát, thật sự rất được. – Tôi vui vẻ nói.

- Miệng của em có mùi gì?

Tôi nghĩ nghĩ, đỏ mặt trả lời:

- Là mùi kẹo chíp chíp....

Anh cười ha hả

- Được rồi, anh thích chíp chíp, thật sự chíp chíp rất mềm, rất dai...

Tôi càng đỏ mặt, anh thật sự rất có óc tưởng tượng với liên tưởng nhỉ?

Thói quen của tôi, vẫn là tàng trữ một lượng rất lớn kẹo chíp chíp trong người. Kẹo chíp chíp các vị luôn, ngon và thơm nhất vẫn là vị dâu. Ăn nhiều chíp chíp vị dâu, cảm thấy môi cũng mềm và đỏ như viên kẹo chíp chíp dâu vậy.

7 giờ, tôi khoác chiếc áo lông trắng muốt ở ngoài, điều chỉnh lại chiếc áo len màu trắng sữa bó sát người bên trong và chiếc quần bò đen của mình. Xỏ chân vào đôi bốt trắng, tự tin với hình dáng thiếu nữ hoàn mỹ

của mình trong gương. Tuy rằng mái tóc xoắn kiểu búp bê mà Điền Bảo Ngọc yêu cầu tôi phải để suốt hai năm nay, được buộc lên bởi sợi dây nơ màu trắng lông bông rất đẹp, nhưng nó vẫn khiến cái mặt tôi trông trẻ con không thay đổi được.

Tôi ôm chiếc áo khoác xuống phòng anh, có lẽ tầm này anh vẫn còn ngủ, nhưng không sao, tôi có thể chờ. Tôi cũng không rõ vì sao mình làm thế, nhưng tôi cứ để cho đôi chân vận hành theo hướng trái tim mách bảo.

Điều bất ngờ nhất mà tôi chẳng tưởng được là khi tôi vừa nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, căn phòng bên trong im ắng, vừa dựa người vào tường chờ đợi, đột nhiên cánh cửa bật mở. Tôi hơi đỏ mặt khi nhìn thấy anh bước ra, anh cũng có vẻ giật mình. Tôi lí nhí giơ chiếc áo khoác ra trả anh:

- Áo khoác của anh.... Tôi sợ... Thực ra là, sáng nay có xem thời tiết, trời sẽ lạnh....

Tôi nhìn chiếc áo khoác thân dài tôn lên dáng người cao cao mà anh đang mặc, mặt càng thêm đỏ, rõ ràng người ta có thừa áo khoác để mặc, tôi lại làm việc thừa rồi.

Anh đón lấy áo khoác gạt đầu, ánh mắt anh nhìn tôi thế nào, tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy máu dồn lên não, trong khi đầu vẫn cúi gầm nhìn xuống dưới mũi giày. Sau này anh có nói, ngày đầu nhìn thấy em vào buổi sớm như vậy, ánh mắt anh khi ấy quả thật chỉ muốn khóa chặt cơ thể em, ném xuống giường mà áp bức vật lộn. Tôi nghiêng đầu thoát ra khỏi vòng tay của anh khi đó: "Hình như buổi sáng là thời điểm thú tính của con người phát ra cao nhất...." Anh hôn lên cổ tôi, hơi thở nóng rực: "Em nói sao...". Sau đấy, tất nhiên là vật lộn vật lộn một hồi, tôi bị áp bức trên giường ینگ~ Chuyện đó là chuyện sau này, trở lại thực tại, anh rút cuộc mở miệng:

- Đôi giày này rất đẹp đấy...

- Cám ơn! Nếu thích tôi có thể dẫn anh đi mua một đôi.... – Tôi im bật miệng – Hình như tôi nói nhầm lời thoại rồi.

- Ừm. haha – Anh cười sáng sặc.

Tôi cũng không biết đầu óc mình loạn tới cỡ nào mà thành ra cái dạng ấy, kiểu như được người nào hâm mộ, liền xối lởi chỉ này chỉ nọ, hướng dẫn này nọ, nếu ngốc nữa là dẫn người ta đi rồi mặc cả này nọ.... Nhiệt tình thái quá, chính là bốn chữ này.

Tôi lắc đầu cho đầu óc tỉnh táo, cố gắng giữ nét mặt lạnh lùng băng sương hằng ngày:

- Đi thôi, khuôn viên trường rất rộng, chắc phải đi cả ngày mới hết đấy.

Quả thật mất cả ngày để đi hết cái khuôn viên trường tôi, căn bản là do sự nhiệt tình thái quá của tôi. Tôi giúp anh vẽ đường tới thư viện, căng tin, tới giảng đường một cách nhanh nhất, giúp anh ghi chú mấy địa điểm quán ăn mang thương hiệu "ngon mà rẻ". Đứng chờ xe bus, và ghi giờ giấc, lộ trình của từng xe cho anh. Anh tỏ ra rất lắng nghe, cũng thỉnh thoảng xen lời hỏi này hỏi nọ, như một học sinh thực ngoan vậy. Lúc dẫn anh tới văn phòng, tôi cũng rất nhiệt tình hỏi han giáo viên và giờ giấc tốt nhất cho anh. Tôi quay sang anh khi cả hai bước ra khỏi phòng giáo vụ:

- Tìm được giáo sư tốt mà dễ tính thì rất nhanh có thể làm xong nghiên cứu thạc sĩ. 3 năm có thể rút xuống 2 năm.... Nếu gặp phải giáo sư ghê gớm, anh có làm tới 7 năm cũng chưa xong đâu....

- Em có vẻ rất quen thân với giáo viên trong phòng?

- Tôi có liên hệ qua họ, nhờ hướng dẫn làm luận án thạc sĩ...

- Em chẳng phải mới năm 3 thôi sao?

- Rảnh rồi không có việc gì làm, nghiên cứu trước thôi... Trình độ tôi đủ sức học thạc sĩ rồi, tôi chẳng qua muốn kéo dài cái thời gian ở bên này.....

-

"Là vì muốn trốn khỏi anh, nên nghĩ sống lâu dài ở bên này..."

Buổi tối, anh có mời tôi bữa cơm cảm tạ, nhưng tôi ngu ngốc từ chối:

- Tôi còn phải về học bài....

Kiểu từ chối trẻ con này, tôi không hiểu vì sao mình có thể nghĩ ra được. Lại thở dài lần thứ n, chán nản
lôi đàn nhị ra kéo một bài đủ thê lương, đủ ngán ngẫm vì cuộc đời mình....

"Lúc này, người hãy nhắm mắt cảm nhận

Không phải vẽ lung linh huyền bí của màn đêm

Người sẽ ở bên cạnh nó

Sự ấm áp của thượng đế hay là của ta

Yêu thì có chi là điểm dừng

Chỉ mãi là trang giấy trong mắt

Sự phóng khoáng của giấc mộng

Sợ rằng chỉ là nơi giao tiếp của tâm hồn ta

Hãy nhìn, chỉ vì vẻ đẹp cao cả của tâm hồn

Con người tuy phải vượt qua bao trắc trở

Họ vẫn chỉ vì tình yêu mà sống

Giọt lệ đột nhiên rơi xuống

Bóng người xa xăm thê lương

Lời chào tạm biệt không âm thanh vang vọng

Vẫn ở mãi nơi đây chờ đợi những kẻ có đi mà không trở lại.

Vong tai mà nghe

Đây là động mạch của thời đại này

Từng âm đập vào vách tường sắt, khóa chặt tương lai

Hãy nhìn, tuyết bay vào tháng 6

Tuy bị thương nhưng mà lại mĩ miều

Chôn vùi những vết nhơ của thế gian.... Phiêu bạt... Tan biến.....

Tường vi đang nhỏ từng giọt máu

Chìm đắm trong sự bi tráng tàn khốc của thời đại

Hồi tưởng lại chuyện xưa

Có lẽ nên ngủ sâu trong tuyết trắng

Ngày mai, ta dang tay

Nó sẽ là đóa hoa sinh mệnh thánh khiết

Tin tưởng vào sự giáng tâm của ngày ấy

Cho đến khi mộng trùng sinh

Lúc này, người hãy nhắm mắt lại và cảm nhận

Không phải vẽ lung linh huyền ảo của màn đêm

Người sẽ ở bên cạnh nó

Sự ấm áp của thượng đế hay là ta

Chờ đợi trong sự yên lặng

Ước vọng cầu ta trong đêm nay

....”

Diễn Bảo Ngọc từ ngoài bước vào, cũng là lúc: Nỗi đau chôn sâu trong lòng tuyết” ngưng lại.

- Ta nói Quan Vũ Hy nàng, học qua Trung văn mà hát Nhật ngữ, có phải hay không muốn người Trung Quốc tìm tới cửa đập cho một trận.

- Cũng chẳng có gì đáng sợ, lúc tình hình Việt – Trung căng thẳng nhất tôi cũng bỏ sang đây thôi.

- Hừm... Có người tìm nàng kia, mau mau ra ngoài tiếp cho ai gia, đừng để người ta đợi lâu tắc nghẽn giao thông kìa tặc xá.

Tôi cũng không nhanh không chậm đặt đàn xuống, ngó ra ngoài cửa, thấy bên ngoài một người đang đứng, ánh mắt phức tạp vạn phần, thật không thể lí giải.

- Anh đi ăn tối về rồi sao?

- Tôi mua chút đồ ăn đêm, muốn đem đến làm quà cảm tạ em.

- Được rồi... Đã nói không cần khách khí...

- Vậy em nhận lấy, tôi còn phải về phòng chuẩn bị bài.... – Anh dùng tay quạt quạt mũi cười cười.

- Tôi thỉnh thoảng buổi tối lại lôi đàn ra luyện. – Tôi xấu hổ giải thích, ai nói tôi phải về nhà làm bài tập nhỉ.

- Ủ... hay lắm! Có thể đi làm ca sĩ đấy, em nhất định sẽ nổi tiếng.

- Trước kia cũng nghĩ trở thành ca sĩ, chỉ là bây giờ không cần nữa.

- Cho tôi mượn tay của em một chút được không?

Tôi khó hiểu nhìn anh, rút cuộc vẫn chìa bàn tay nhỏ bé của mình ra trước mặt. Anh thản nhiên cầm lấy, rút ra chiếc bút từ trong túi áo, viết lên đấy một dãy số.

- Số điện thoại của tôi. Thấy nó đừng reject nhé.

Tôi hơi thần thờ rút tay về, bàn tay anh rất rất lạnh, không ấm như tay tôi. Ai cũng nói máu trong người tôi cũng giống như cái mặt tôi, nguyên bản đã đội sẵn một cái lốt, máu nóng thực chất bên trong lại là lạnh, tôi là kẻ máu lạnh.

Anh giúi túi đồ ăn vào tay tôi, lúc này tôi mới gật gật đầu.

Anh cười nhẹ:

- Em thậm chí còn chưa ăn, đã bắt đầu phản ứng trì độn rồi.

Tôi đỏ bừng mặt, miệng rớt cuộc lại phát ra một cái lí do ngớ ngẩn:

- Tôi đói! Anh về! Ngủ ngon

~Ý tứ rõ ràng là đuổi khách, đuổi cái người mang cho mình suất ăn đêm vì muốn cảm tạ, thực sự rất ngớ ngẩn, tôi căn môi nhìn anh cười cười lắc đầu.

- Ngủ ngon nhé.

Vào tới phòng, bỏ đồ ăn ra đĩa, Bảo Ngọc nói gì tôi cũng không rõ, chỉ biết, giờ mới nhớ ra: Anh ấy có số điện thoại của tôi sao? Mà không hỏi tôi "Ni de haoma?" (số điện thoại của em?) Chỉ nhắc nhở tôi, ghi nhớ số điện thoại của anh, để khi anh gọi đừng cúp máy. Tôi ngẫm nghĩ, anh chẳng lẽ biết thói quen không nhận điện thoại số máy lạ của tôi hay sao? Tôi lắc lắc đầu, vừa ăn vừa lúi điện thoại ra bấm bấm bấm một dãy số, lưu tên, hai từ thôi "Pig Angel".

Trước khi đi ngủ, còn chần chừ không chịu tắt máy, chợt thấy dòng Pig Angel ấy hiện lên nhấp nháy. Tôi run run nhấn accept, trấn tĩnh:

- Alo!
- Em còn chưa ngủ sao?
- Tôi đang định tắt máy đây.
- Ừm. Buổi sáng mấy giờ mở máy!
- 9 giờ.
- Đồ ăn ngon chứ?
- Cũng được.
- Đã hết đói chưa?
- No rồi.
- Vậy ngủ ngon nhé.
- Ngủ ngon.
- Tạm biệt.
- Tạm biệt.

Tôi nhanh chóng nói tạm biệt rồi tắt máy, cảm giác trái tim như đang nhảy ra khỏi lồng ngực, đang điên loạn đập, đau tim quá, tôi chui vào chăn ôm lấy Bảo Ngọc:

- Chị sợ....
- Đừng sợ....
- Chị sợ đây chỉ là một giấc mơ..... Chị muốn tỉnh lại..... Tỉnh càng sớm, như vậy sẽ không phải khổ sở nữa.
- Đồ ngốc... Chỗ này có đau không? – Bảo Ngọc đặt tay lên trái tim tôi – Nếu đau, chị không hề đang mộng.... Vì trong mộng, mãi mãi chỉ có hạnh phúc mà thôi.....

Tôi sụt sịt khóc:

- Nếu đây là điệu hoa tư mà Hoa Tư dẫn dật cho chị, chị nguyện chết ở trong giấc mộng này.

Tôi còn nhớ Tống Ngưng, đã tìm được tình yêu trọn vẹn ở nơi này, bởi vì ngoài đời, không có thứ tình yêu mà nàng mong đợi. Tôi nguyện được như nàng, chỉ mong rằng đây là điệu Hoa tư của riêng tôi, dù là mộng ảo cũng không mong tỉnh lại.

Những ngày tiếp sau, một tháng, hai tháng.... Tôi đều trở thành hướng dẫn viên của Dương Viết Quân. Anh luôn tìm ra những vấn đề cấp bách cần tôi giải đáp, buổi tối trước khi đi ngủ lại mang đến suất ăn muộn cho tôi, lý do – cảm tạ, về tới phòng lại gọi điện chúc tôi ngủ ngon. Đúng 9 giờ sáng tôi mở máy liền nhận được cuộc gọi của anh đánh tới.... Khiến tôi dường như quen với sự tồn tại của anh trong cuộc sống hằng ngày, chỉ cần chậm vài giây thôi, liền thấy thiếu vắng vô cùng.

Có một ngày, tôi quyết định thay đổi, vì năm nay, Bắc Kinh ~ tuyết lại rơi rồi.

Đúng 6 giờ tôi mở máy, gọi cho anh. Không biết anh có thói quen tắt máy như tôi không, nhưng tôi cứ thử. Đầu bên kia một lát đã có người tiếp lại, giọng anh còn chút ngái ngủ. Tôi cười nhẹ:

- Chào buổi sáng tốt lành.
- Tiểu Hy? Em dậy sớm.
- Ừm... Muốn dẫn anh tới một nơi..... Anh mau dậy đi.....

- Em chờ một chút...- Tôi nghe thấy tiếng lục tục trong phòng, cánh cửa bật mở, có điểm khiến tôi giật mình.
- Vào phòng trước đi, ở ngoài sẽ lạnh.

Tôi hơi chần chừ, nhưng nhìn anh mặc áo phông mỏng manh đang đứng trước cửa đợi tôi, đành đỏ mặt gật đầu bước vào phòng.

Anh chưa lo bản thân mình, chỉ vội vã pha cho tôi một ly sữa, kẹp cho tôi một cặp sandwich.

- Anh biết em chưa ăn, vì thế đừng từ chối.

Tôi đành nhận lấy nhấm nháp phần ăn của mình, anh nhìn tôi một lúc, mỉm cười, rồi cuộc đứng dậy đi vào nhà tắm.

Lần đầu tiên vào phòng anh, cũng không thể nói là quá ngăn nắp, nhưng đối với một người đàn ông sống một mình mà nói, thế này là quá hoàn hảo rồi.

Tiếng nước trong phòng tắm róc rách, anh đang tắm...

Tôi đứng dậy đi về phía nhà bếp, đặt chảo rán trứng, hấp lại bơ và ba tê, sau đó mới lấy bánh mì trong khay ra kẹp cẩn thận. Đàn ông và phụ nữ khác nhau ở chỗ khéo léo và cầu kì, tôi khác người, vì tôi hay cầu toàn về mọi thứ. Tôi là một Tiểu Kết Kết cầu toàn, như chính bản thân của Kết Kết.

Lúc anh ra khỏi phòng, tôi cũng pha xong cho anh một tách cà phê nóng rồi.

Tôi có điểm ngại ngùng:

- Tự tiện dùng bếp của anh, thật xin lỗi.
- Không sao... Đừng khách khí, chúng ta đều là người một nhà.

Tôi càng thêm xấu hổ căn môi, nhìn về phía anh, mới phát hiện tóc anh còn ướt. Anh dùng khăn xoa xoa đầu, đôi mắt ẩm áp nhìn tôi:

- Giúp anh sấy tóc... Được chứ???

Tôi có điểm thất thần, mãi khi tỉnh lại mới phát hiện ra, mình bị anh dụ hoặc, tay còn đang giúp anh xoa xoa tóc, một tay đang cầm máy sấy tóc thổi vù vù.

Tôi thật không có tiền đồ, nước mắt thật rất muốn chảy, hận không thể dùng vũ lực với người nào đang thoải mái ăn đồ ăn sáng do tôi chuẩn bị.

7 giờ, rốt cuộc có thể ra khỏi phòng, tôi lắc đầu xoa tim, liền bị anh cốc đầu:

- Cường chế nó phát triển sẽ không tốt! Nên có tác động từ ngoại lực bên ngoài, chắc chắn hiệu quả sẽ thật không thể ngờ.

Tôi biết anh đang trêu chọc tôi, nói không đúng chủ đề, mà chủ đề được đề cập tới lại vô cùng biến thái. Tôi hậm hực giậm chân:

- Thực ra tự mát xa cũng là cách giúp nó phát triển từ từ, hơn nữa còn có thể phát hiện ung thư từ sớm.... Mà ... Người ta mặc áo cỡ C đấy....
- Thực? – Anh cười một cách giảo hoạt, tôi biết mình bị anh lừa vào tròng rồi.

Cũng may xe buýt tới kịp, tôi vội vã chạy lên xe, mặt đỏ ửng nổi bật giữa lớp áo và phụ kiện màu trắng cùng mái tóc xoăn nâu vàng.

Chỗ tôi đưa anh đến, xác thực cũng chính là mùa đông năm đấy một người đưa tôi tới đây, bị tôi lạnh nhạt giết chết thứ tình cảm ấy ngay trong trứng nước, không cho nó mở đầu và chẳng thêm ngoái đầu kiểem xem cái kết thúc.

Tôi cũng muốn dừng cảm một lần, để có thể một là chết trong mộng, hai là bị đá ra ngoài.

Chúng tôi đi bên nhau hàng tiếng đồng hồ, thực sự, tôi chẳng biết đặt tay mình vào đâu nữa. Thi thoảng dừng lại, đôi tay lạnh cóng ửng đỏ của tôi lại bầu vịu lấy thành tường, nhìn về phía xa, nhìn thấy chân trời mờ mịt. Tình yêu của tôi cũng như hoa trong sương, hoa trong màn sương mờ mịt tưởng như rất đẹp, nhưng

thậm chí còn chẳng biết nó có tồn tại hay không, hay chẳng chỉ là ảo giác tồn đọng. Tôi nhìn tuyết trắng phía xa xa, muốn khóc lắm, nhưng lại đành nín nhịn:

- Em nhớ cây đàn nhị của em quá....

- Sao vậy???

- Tự dưng muốn kéo một bài khi đứng trên này nhìn thấy tuyết...

Anh không nói gì, lẳng lặng nhìn tôi, cả đến khi tôi bắt đầu hát, bắt đầu khóc, anh cũng không hề rời mắt khỏi gương mặt tôi.

- Tiểu Hy..... – Anh ôm tôi vào lòng

- Em có thể lau nước mắt nước mũi vào áo anh không?

- Được.... Nhưng em phải giặt..... Phải khiến nó có mùi của em.....

- Em thích mùi bạc hà.....

- Anh thích mùi trẻ con.....

Tôi khịt khịt mũi, mặt đỏ lên:

- Em không trẻ con, có thể gả đi rồi.

- Ủ... Xác thực có thể gả đi rồi..... – Anh vẫn cười cười dịu dàng.

- Em muốn nắm tay anh..... dù chỉ là một đoạn đường ngắn, có thể không?

- Không..... – Anh ngắt lời tôi rất nhanh, tôi bắt đầu khóc như một đứa trẻ, khúc nhạc của tôi biến mất rồi..... Tôi thậm chí khóc lớn tới nỗi không nghe thấy anh nói – "Anh muốn nắm tay em cả đời."

Sau này tôi rất giận dữ, đánh anh một cái rỗ đau, làm đàn ông thì miệng phải đỡ tay chân, phải sang sảng hào khí mới ra dáng nam nhân. Anh nói nhỏ như thể con heo nó cũng không nghe được. Anh xoa xoa chỗ bị đánh, ủy khuất kêu oan:"Lúc ấy miệng anh đỡ lời nói rồi còn gì....."

Trở về thời điểm này, anh bắt đầu cuống lẩy, ôm tôi dỗ tôi, ai nói thích trẻ con, vậy thì dỗ đi, tôi khóc cho anh nghe...

Tiếng khóc của tôi chưa kịp phát tiết, đã bị miệng anh chặn lại, tôi thấy môi anh rất mềm, miệng anh có hương bạc hà. Nụ hôn đầu của tôi, thực sự chẳng rõ nó diễn ra như thế nào nữa. Chỉ biết tôi ngưng khóc, nhắm nhắm mắt rồi tham lam nuốt nuốt cái hương bạc hà ấy và miệng. Xong, nụ hôn đầu đời của tôi là thế đấy, tôi cũng không biết mình đọc một đồng ngôn tình, ngược ái, kinh nghiệm nó đổ đi đâu nữa.

Tôi thở hổn hển khi anh buông tôi ra..... thời gian buông rất ngắn, chỉ để nói:

- Đồ ngốc, em học cách dùng mũi để thở đi.

Sau đó, tiếp tục tham lam nút lấy nụ hôn thứ hai, thứ ba, thứ tư, ... thứ n của tôi.... Anh là kẻ cuồng hôn, tôi nhận định, chỉ biết rằng hết sức chống đỡ thân thể không khuỵu xuống. Từ đằng xa, tôi phát hiện, quả thực, mùa đông lạnh lẽo đôi khi cũng có ánh nắng vàng ngọt ngào _____ ánh nắng màu đỏ dịu nhẹ đáp trên những cành cây phủ đầy tuyết trắng, đẹp như khi tình yêu chúng tôi bắt đầu vậy.

Buổi tối, trước khi chia tay, anh sờ sờ lên đôi môi sưng đỏ của tôi, có chút thương, có chút ham muốn.

- Quả thật có vị của chíp chíp, ngọt ngọt, dai dai, mềm mềm.....

Tôi bắt đầu cúi gầm mặt, vì tôi biết mặt tôi đang đỏ lên rồi. Tôi xác nhận, trước kia vẫn luôn phủ nhận một điều, Tiểu Kết Kết hay đỏ mặt. Hóa ra, chuyện này là có thực, tôi vì anh mà sắp đỏ mặt rồi. Anh véo má tôi đầy cưng chiều:

- Em luôn giấu anh kẹo chíp chíp, đúng không? Ngày mai nếu không chia cho anh một túi, anh sẽ ăn hết hai viên chíp chíp này....

Hình như không có cái gọi là biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn và hơn nữa thôi.

Anh ngủ ngon. – Tôi kiễng chân thơm nhanh một cái lên má anh, hít một chút hương bạc hà thanh mát rồi chạy biến vào phòng

4. Chương 4: Tỉnh Thoảng Thay Đổi Một Chút Rất Thú Vị

Trước khi đi ngủ, tôi cầm sẵn điện thoại chờ anh gọi, hôm nay có muộn hơn một chút, nhưng anh rốt cuộc vẫn gọi tới:

- Cứ nghĩ em tắt máy rồi chứ.....

- Còn chờ anh.....

Tôi nghe thấy tiếng anh cười nhẹ bên kia điện thoại, cũng bất tri bất giác nâng khóe miệng của mình lên cao.

- Nhớ anh sao?

- Mới chia tay một chút thôi mà...

- Anh thì ngay cả khi bên em vẫn thấy nhớ..... – Tôi nghe tiếng anh buồn buồn, không hề biết rằng đây là sự thật, nỗi nhớ của anh cũng như tôi, là 2 năm, 4 năm, rồi 6 năm trời.

-

- Đang đổ mặt sao? – Anh lại cười nhẹ.

- Ai nói!

- Anh biết.... – Tiếng cười vui vẻ lại vang lên, quả thật mặt tôi đã rất đỏ rồi. – Bảo bối, em đổ mặt rất đáng yêu.....

- Ngủ ngon. – Tôi vội vã cúp máy, xoa xoa trái tim như muốn rút ra khỏi lồng ngực này.

Điện thoại rất nhanh lại có cuộc gọi đến, tôi vẫn là như trước nghe lời anh, chưa từng reject lần nào.

- Tiểu Hy rất ngoan.....

-

- Ngủ ngon nhé, ngày mai gặp.

- Ngày mai gặp.

Cúp điện thoại, tôi tắt máy rồi lại đặt nó ra xa cách giường 1 mét. Bảo Ngọc sớm đã đi ngủ rồi, lúc này tôi mới chui vào chăn, lặng lẽ ôm con bé:

- Lần này không buông tay, không trốn chạy nữa. Có chết cũng phải bám riết lấy cả đời.

- Ừm...

- – Con bé này không phải giả vờ ngủ để nghe lén điện thoại của tôi đấy chứ, tôi nghi ngờ một chút, nhưng cũng không lâu chìm vào trong giấc ngủ.

Ngày hôm qua có lẽ hơi mệt nên tôi ngủ thẳng tới hơn 10 giờ, Bảo Ngọc ngồi trên bàn học thấy tôi tỉnh liền cười bí hiểm:

- Mau thành thật khai báo? Hôm qua đi đâu làm gì? Mối như thế nào lại sưng đỏ thế kia.

Tôi sờ sờ môi mình, rất thành thật:

- Ăn kẹo chip....

Bảo Ngọc vừa mới uống một ngụm Latte, vội vàng phun hết ra ngoài, cái miệng nhỏ gào lên:

- Gần 3 năm ngày nào cũng ngậm kẹo chip có thấy đỏ đâu? Thành thật khai báo, sẽ được khoan hồng...

Tôi đỏ mặt, đáng thương thú nhận:

- Không phải người ta ăn kẹo chíp, mà là người ấy ăn....

-

Diễn Bảo Ngọc ý cười sâu tới tận đáy mắt, hồi phục tinh thần, vỗ vỗ vai tôi:

- Ngoan lắm! Tối đây, gia gia lại mua nhiều kẹo chíp chíp cho bảo bối ăn, để người kia thêm thưởng thức cái vị dai dai mềm mềm bọt ngọt của bảo bối cả đời.

Tôi lại liếc nhìn điện thoại, đã mở rồi, còn nói hôm nay muốn ăn kẹo chíp chíp đâu. Người ta dậy muộn cũng không lo lắng sao?

Chán nản đợi một chút, tôi đành quăng cái điện thoại lên giá sách, định lôi luận văn ra làm, lại vừa vặn nghe thấy tiếng nhạc điện thoại kêu.

- Alo...

- Bảo bối, ngủ ngon chứ? - Tôi nghe giọng anh lạ lạ, thêm ngủ sao?

- Ngủ ngon. Anh thì sao?

- Ngon tới bây giờ mới dậy.....

- Anh dậy muộn...

- Ừm.

- Em tới phòng anh được chứ?

- Sao vậy?

- Nhớ anh...

- Ừ... – Tôi thấy giọng anh lúc này tràn ngập ý cười, cũng vui vẻ lên một chút.

- Chờ một lát nhé.

Xuống phòng anh, đã là 30 phút sau. Tôi đứng ở cửa, gõ gõ một chút, trên tay còn cầm một túi kẹo chíp chíp mà vị "gia gia" kia ban thưởng. Anh mau chóng xuất hiện sau cánh cửa, như cơn lốc cuốn tôi vào phòng. Hương vị bạc hà lại tràn ngập khứu giác của tôi, thoải mái quá. Tôi ngồi trong lòng anh, hết lòng hiến hôn để đổi lại là hương vị bạc hà thơm mát yêu thích của mình.

Tay anh đột nhiên lặn vào trong áo, xoa xoa gò tuyết của tôi. Thực sự cảm thấy rất nhột, nhưng tôi đang bị anh dụ hoặc rồi, cũng chẳng biết phản ứng thế nào cho đúng. Vòng tay lên cổ anh mà bầu vú, chống đỡ lấy cơ thể mình, thật sự phát hiện, đàn ông được gọi là phái mạnh, đơn giản vì họ biết phải cheo chống thế nào, chứ cứ như phái yếu phụ nữ, chẳng phải cả hai đều nằm bệt xuống đất hay sao.

Tôi định đếm tiếp xem đây là cái hôn bao nhiêu từ ngày hôm qua, lại phát hiện ra, mình không nhớ nổi hôm qua dừng ở số thứ tự 24, 25 hay 26. Có lẽ, tôi nên thay đổi, mỗi một ngày mới lại đếm xem đây là nụ hôn thứ mấy của ngày, như thế mới phải.

Tới nụ hôn thứ 7, tôi phát hiện ra anh đang phản ứng bên dưới. Tôi hơi đỏ mặt, chưa tới mức ý chứ, nó càng ngày càng phát triển à... Tôi thấy anh muốn cọ cọ vào hoa tâm của tôi, tôi liền tránh đi nụ hôn thứ 8 của anh, xấu hổ nói:

- Quân, em sợ.....

Thực sự không có tiền đồ, tôi yêu anh tới năm nay là năm thứ mấy rồi... Nói lại thì, thế này so với tình yêu mấy năm trời thì nên có, nhưng đây chỉ là ngày thứ hai khi chúng tôi chính thức bắt đầu, có quá nhanh không.

Anh ôm tôi, hơi thở có chút gấp gáp, tôi hơi cựa quậy muốn tránh khỏi chỗ có cái gậy cứng đang đâm đâm thọc thọc vào ấy, tôi sợ tôi cũng có phản ứng mất.

- Tiểu Hy, anh cần em.....

Cả thân thể tôi ngưng trọng trong vài giây, rồi cuộc tôi cũng bó tay với chính mình, khi cơ thể đầu hàng trước sự khơi dậy từ anh. Tôi cởi áo của anh, ai nói người ta tỉnh dậy tôi đã tìm đến, lại mặc sức hiến hôn, khơi dậy thú tính của người ta. Tôi hôn lên cổ, lên ngực anh:

- Được rồi... Em sẽ chịu trách nhiệm.....

Chúng tôi âu yếm dặt nhau trở về giường. Hôm nay là chủ nhật, ai cũng có quyền nhảy lên giường ngủ trưa thật sớm, hoặc ngủ từ giờ tới chiều, không cần ăn trưa, ăn luôn bữa tối cũng được.

Khi Dương Viết Quân lột tới chiếc quần lót ren trắng in nụ hoa của tôi, tôi đỏ mặt nhắm mắt, chỉ nghe thấy anh cười cười, bắt đầu hôn lên... nơi đó.... Tôi khóc không ra nước mắt.....

- Anh Đừng làm thế.....ư.....

Anh mặc kệ lời tôi, bắt đầu đá cái lưỡi, liếm láp, bú mút, khiến tôi vừa xấu hổ đỏ ran khắp người, vừa mê khoái cảm rên nhẹ.

Ngại quá, tôi gắng người ngồi dậy, ngăn anh..... càng khiến anh ra vào bên trong mạnh mẽ, khiến tôi hít thở không thông, tiếng rên rỉ mị hoặc phát trong miệng tôi, ôi, thật đáng rùng mình:

- Anh.... ư..... đừng mà..... chịu không nổi.....

-

- Anh không hiểu tiếng Việt à..... đừng mà...

-

Tôi thật sự thở gấp, khóc nhỏ như tiếng mèo con, ngã nằm xuống giường, đến tiếng Trung cũng thoát ra:

- Buyao..... wo shou bu liao le..... (Đừng mà, em chịu không nổi nữa rồi.....)

- Em rên tiếng Việt, so với tiếng Trung còn hay hơn..... – Anh trêu chọc tôi bằng miệng lưỡi của anh, hai tầng lớp nghĩa luôn nhé.

-

Tôi cắn môi, nghẹn chết mất, anh nói cái gì vậy.... Xấu hổ quá..... Đợi khi anh buông tha bên dưới, trở lại bên trên, tôi đã quay đầu mặc kệ anh, người ta còn mắc bệnh sạch sẽ đâu.

Tôi thậm chí còn chưa phát hiện ý đồ của anh, tôi rồi cuộc chịu thua cái gậy ấy khi nó đột nhiên đâm vào.... Trời ạ..... Tôi muốn ngắt..... Tôi liếc nhìn thấy nó..... Làm sao mà "Shou de liao" (Chịu nổi) đây?

- Anh.....

- Đừng sợ..... Đau chút thôi.....

- Chịu không nổi..... – Tôi khóc rên, anh cũng quá nhanh đi, còn tưởng thành thực lắm. – Chậm chậm thôi, anh xem phim con heo để làm gì, không có kinh nghiệm gì hết....

- - Anh thử dốc, rồi cuộc dừng lại, cũng đủ đau chết người.....

- Chậm thôi..... Để em thích nghi với nó Đau chết người

- Anh biết rồi, xin lỗi – Anh hôn lên môi tôi an ủi, xoa dịu cái sự đau đớn bên dưới.

Nhưng mà, quả thật không lâu, sự đè nén vẫn là không nổi, anh điên cuồng ra vào trong tôi, cơ thể nhấp nhô không ngừng, khiến tôi vừa đau vừa thoải mái, nước mắt ứa ra, vừa khóc vừa rên.

Kì thật, cái giai đoạn cò cưa kéo kẹt này, xem con heo rất nhàm chán, nhưng qua từng giây từng phút trải nghiệm, mới cảm nhận được khoái cảm chạy tới từng tế bào, từng lỗ chân lông. Tôi nắm tóc anh, cào trên lưng anh khi đau đến tê dại, cũng may tôi không để móng tay, vết cào có lẽ không sâu lắm, không tôi sẽ đau lòng chết mất thôi.

15 phút cho chiến dịch đầu tiên, tôi cũng khâm phục anh thật, đọc ngôn tình, sự thật thì các nam chính trải qua lần đầu đầu được quá 10 phút. Anh nằm rạp trên người tôi thoải mái, mút mát đôi môi tôi.

Tự do sau giải phóng, tôi nói:

- Buổi chiều, nhớ đi mua thuốc.....

- Ừm..... Lần sau không dùng thuốc, anh sẽ đeo bao.....

Tôi vuốt vuốt mái tóc ướt mồ hôi dấp dính của anh:

- Nên chọn bao của người châu Á, không nên đua đòi.

Anh phì cười, vẫn vuốt ve cơ thể tôi:

- Em có vẻ am hiểu....

- Lần đầu ăn qua thịt heo, nhưng cũng xem qua heo chạy.....

- Anh yêu em, Quan Vũ Hy.....

- Cám ơn.... ban này có nói rồi.

Ban này, quả thật khi cả hai tới điểm cao trào, anh nhìn tôi bằng ánh mắt ôn nhu say đắm, giọng khàn khàn ản ản dục vọng gọi tên tôi, như nhớ thương, như tiếc nuối, như da diết, như đau lòng, như bùng phát:

- Quan Vũ Hy, anh yêu em, anh yêu em..... yêu em..... chỉ yêu mình em.....

Lúc đó lên cao trào, bản thân tôi lại gần như mất đi cảm giác, bởi vì lời nói ấy, ánh mắt ấy..... Dương Viết Quân, em đã chờ anh bao lâu rồi.....

- Bảo bối.... – Anh ôm tôi.

- Lại muốn tới sao?

- Những lời ấy là thật lòng..... Anh chỉ không muốn em nghĩ, anh vì dục vọng mà ham muốn em.

- Nếu anh dám nói dối, em sẽ giết anh..... – Tôi giơ lên ánh mắt hung dữ, dọa nạt một chút mới ra dáng đàn chị trong giang hồ.

Anh lại không thấy vì thế mà sợ, cười ngọt ngào hạnh phúc gật đầu.

- Bảo bối thật đáng yêu..... Khiến anh nghĩ bản thân đang lừa gạt trẻ vị thành niên..... – Anh nhỏ giọng..

- Cái gì..... Em cỡ C đó..... – Tôi thực sự điên mất – Ăn qua thịt heo mà còn dám nói đây là thịt heo bao tử.

- Em thật là..... – Anh nhìn nhìn vào nơi nào đó – Đúng là C thật! Ha ha ... – Rồi, anh tiếp tục gục đầu nhắm nháp.

Kì thật, sau hai lần, tôi đã muốn ngủ. Mặc kệ anh nói gì cũng không nghe, chỉ ậm ậm ừ ừ chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy trời đã tối ghê rồi, tôi muốn tìm quần áo của mình mặc vào, nhưng chẳng biết anh giấu ở chỗ nào nữa.

- Dậy rồi sao? – Thấy tôi quần chần ra phòng khách, anh âu yếm đón lấy tôi ôm vào lòng. – Trước ăn bữa tối, sau hăng uống thuốc. Anh tìm hiểu kĩ rồi, thuốc này cũng không gây nhiều tác dụng phụ. Dù sao cũng chỉ bắt em uống lần này, đừng lo lắng quá.

- Ừm, quan trọng là, quần áo của em đâu?

- Đang sấy trong máy.

- Vậy quần áo anh đâu?

- Trong tủ tường.....

Quần áo của anh có rất nhiều cái màu tím, tôi nhìn qua đã thấy chục cái rồi. Nhưng quả thật, tôi thấy anh mặc áo màu tím rất đẹp, rất hút hồn. Tôi không thích màu tím lắm, chỉ thích ngắm anh mặc thôi, vì vậy tôi chọn áo phong màu trắng, quần ngố mặc vào. Tất cả đều rộng thùng thình, may mắn quần ngố là quần chun, không thì đeo thắt lưng khó chịu chết.

Lúc đi ra tìm anh, đã thấy anh hì hụi trong bếp hâm nóng đồ ăn sẵn. Quả thật học thạc sĩ sướng hơn học cử nhân, có thể xin ở riêng một phòng. Phòng có máy giặt, có lò sưởi, có bếp nấu ăn, có phòng khách. Ấy thế mà lúc trước anh vẫn bám theo tôi những buổi trưa để chen lẩn trong căng tin chật trội, thay tôi mua cơm bưng nước, nghĩ lại mà có chút ngọt ngào chảy vào tim. Tôi mỉm cười, từ đằng sau ôm lấy thắt lưng anh.

- Đói chưa? – Anh hỏi, giọng nói ôn nhu yêu chiều lắm, tôi rất thích nghe.

- Đói hơn người nào đó nhiều nhiều....

Anh cười nhỏ, vẫn hì hụi sắp thức ăn ra đĩa, xong xuôi mới quay lại nhìn tôi, cướp đi nụ hôn thứ bao nhiêu, tôi chẳng nhớ nổi rồi.

Ăn cơm trong lòng anh, cứ nghĩ lại là thấy xấu hổ, nhưng mà anh cứ nằng nặc ôm tôi trên đùi, lấy thức ăn cho tôi ăn, khiến tôi chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Anh còn nói, sau này, mỗi ngày đều muốn bón cơm cho em ăn.

Tôi thực sự muốn khóc thét, bón cơm, trời ạ, tôi ngần này tuổi đầu rồi.....

Tôi ngồi ăn hoa quả nhìn anh bận rộn rửa bát rửa đĩa, cũng thấy có lỗi. Phụ nữ Việt Nam đoan trang hiền hậu, nữ công gia chánh tinh thông mọi điều như tôi, lại bị anh hô biến thành búp bê tử kính, chỉ biết ăn không rồi ngồi nhìn.

Tối ấy, chúng tôi lâm trận thê vài lần, hồi trẻ sức lực tinh phong quả thật dồi dào. (Tôi thậm chí cũng được làm tiểu công một lần, vận dụng kinh nghiệm xem heo chạy khiến người phía dưới phải rên rỉ van xin cứu lấy...).

- Ngày mai nhớ giặt ra giường. – Tôi lim dim nhắc nhở.....

- Anh biết rồi... – Anh xoa xoa tấm lưng trần của tôi, khiến tôi thoải mái chỉ muốn ngủ ngay lập tức.

Hương bạc hà của tôi, dễ chịu quá, tôi ôm sát người anh, rúc đầu vào ngực anh, thế này mới ngủ ngon được. Lần đầu tiên trong đời, tôi có một giấc ngủ ngon đến thế, dù sáng sớm bị gọi dậy bằng màn cò cửa kéo kẹt, vẫn tính là sự kết thúc tuyệt vời cho một giấc ngủ.

- Sáng nay chuyển đồ sang đây nhé!

Tôi chớp chớp mắt, ý anh là, công khai sống chung sao?

- Em dám từ chối..... Anh liền không cho em bước nửa bước ra khỏi đây...

Cái này là cái gì, tôi hơi hơi nghiêng người ra nhìn vẻ mặt của anh, không cười, là thực sự đi.

- Anh...

- Sao?

- Mình đi Thượng Hải nghỉ đông đi?

- Là đi nghỉ tuần trăng mật cho kiếp sống chung sao?

Anh đúng là tình yêu của tôi, tôi cười:

- Bingo, anh thông minh nhất.

- Trẻ con

~Véo má hình như là biểu hiện của sự yêu thương và sủng nịnh, tôi nên thích cái cử chỉ véo véo má này của anh đúng không? Nhưng mà, đau chết à, tôi nhìn anh với vẻ mặt đáng thương, kết quả là bản thân lại bị cướp đoạt chớp chớp.

Bảo Ngọc nhìn tôi nửa ngày khoanh chân trên giường, ghi ghi chép chép, thỉnh thoảng lại bấm bấm xóa xóa, cái biểu hiện chăm chú của tôi quên cả trời đất khiến nàng ghen tị.

Nàng thở dài, tựa lưng vào ghế:

- Nàng khẳng định muốn cùng anh ấy sống chung ư?
- Ừ... Chỉ cần có cơ hội ở bên anh ấy, yêu thương anh ấy, tôi một phút cũng không bỏ qua.
- Ồ, ai gia biết rồi, chắc căn phòng này cũng sớm đổi chủ....

Lần này tôi ngẩng mặt lên, có chút tò mò:

- Sao thế? Nàng định sống ở đâu...
- Ai gia cũng có bồ của ai gia, không phải sợ nàng cô độc mới tiếp tục ở lại đây cùng nàng hay sao? Bảo bối cưng, có theo người khác cũng không được quên ai gia, ai gia là yêu nhất bảo bối đấy.

Tôi rút cuộc cũng hiểu ý của nàng, Tùng ca ca hiện học thạc sĩ rồi, chuyện hai người sớm tối mặn nồng đã không còn gì lạ... Việc vì sao chưa chuyển đi, đến với tổ ấm của hai người, có lẽ nguyên do một phần vì con kì đà cản mũi là tôi đây.

- Cảm ơn nhé... Bảo Ngọc, tôi thực sự yêu nàng nhiều.
- Nhiều tới đâu cũng không bằng một ngón chân tình yêu với một người..... Thôi, rảnh rang quá, mau chuẩn bị thu xếp hành lí rồi xéo đi cho ai gia, để ngày mai ai gia cũng chuyển về với cục cưng của ai gia nữa.

Tôi cười nhẹ nhìn nàng quay đầu, chắc chắn lại rơi lệ rồi.... Cứ tỏ vẻ quật quật cường cường ấy nhưng nội tâm lại quá yếu đuối nhu mì.... Tùng ca ca, mong anh đừng làm tôi thất vọng, Bảo Ngọc đúng là món bảo bối quý giá khó tìm, mong anh trân trọng mà giữ chặt lấy. Chúng tôi lặng lẽ ôm nhau khóc, dưới sự chứng kiến của một người.

Ai đó từng nói, thời tiết ở Thượng Hải tuy rằng cao hơn Bắc Kinh vài độ, nhưng vì dân ở đây thường không dùng lò sưởi, nên cảm giác lạnh lẽo hơn Bắc Kinh rất rất nhiều.

Chúng tôi tới Thượng Hải trong một mùa đông giá lạnh, nhưng tôi vẫn thấy ấm áp lắm, có lẽ vì tôi được nắm tay người mà tôi yêu nhất đời, trải qua chuỗi ngày ngọt ngào đầy dư vị tình yêu.

Chúng tôi ở đây, trải qua một tháng nghỉ đông, tại một khách sạn mang phong cách cổ kính, quan trọng là còn có lò sưởi nữa.

Phòng tắm rất rộng, hơi nước lúc nào cũng mù mịt trong phòng, cũng như chúng tôi mù mịt trong khoái cảm khi quan hệ xác thịt vậy.

Tôi oằn người nằm trên nền đá, chính xác là vừa trải qua một trận hoan ái dưới nước và được vớt lên bờ, vẫn còn trong trạng thái say mê của tình dục cao độ.

Tuy rằng cái dự tính của chúng tôi, rất rất lâu rồi là vật lộn trên giường ở nhà, nhưng phá lệ là đây là tuần trăng mật sớm, và chúng tôi cũng đổi chỗ liên tục.

Xem con heo, cảnh quan hệ chính là dai dẳng cùng vật vĩa, mà tôi thấy, vật vĩa, cộng thêm cuồng cuồng đã chính là miêu tả trạng thái của chúng tôi lúc này.

Hơi nước mờ ảo, hành động mờ ám, bàn tay anh như có lửa vuốt ve cơ thể tôi, gây nóng bên dưới trơn tuột ra vào. Tôi bầu vú lấy anh, như người chết đuối vớ được cọc. Khuôn mặt tôi thấm đẫm mồ hôi cùng hơi nước, khó khăn lộ ra một nụ cười mỉa mai. Tôi trốn tránh anh, để anh rượt đuổi, tôi trêu đùa anh, khiến anh thổ dốc không thôi.

- Em... tiểu quỵ

~Anh giữ chặt lấy thân dưới của tôi, khiến tôi không thể chạy thoát, từng cú xoáy sâu như trừng phạt cho sự nghịch ngợm, tôi lại oằn mình rên rỉ. Khoái cảm theo từng cú va chạm, từng lượt ma sát nơi cầu nối khiến hai con người như điên rồ trong dục vọng. Tôi bị anh bắt được, sự tra tấn ngọt ngào này, sự ôn nhu lẫn cuồng bạo khiến tôi mê mẩn, thật sự quá sức tưởng tượng của tôi.

Qua cao trào, tôi rút cuộc có thể thốt ra một câu:

- Em thua rồi.....

Anh vẫn còn say mê trong khoái cảm, giọng khàn khàn:

- Đồ ngốc..... – Anh vuốt mái tóc ướt của tôi – Chính anh là kẻ mới thua rồi, thế nào cũng không thể thoát ra sự quyến rũ của em, bị em dụ hoặc, đánh mất trái tim nơi em rồi.....

Có những ngày, tôi không bước chân nổi xuống giường, chỉ vì tê rất.... Anh chăm sóc tôi, ôn nhu ân yếm tôi, thậm chí cố nén dục vọng để tôi nghỉ ngơi những ngày ấy.

Có những lúc, bản thân lại lười động đậy, chỉ thích như con mèo nằm rạp trên người anh cả ngày.

Chúng tôi đi chơi, đi hưởng thụ Thượng Hải trong mùa đông này, sự ấm áp tràn ngập trong tim, cảm giác nếu như rút đi thứ ấm áp ấy, bản thân sớm muộn cũng chết vì lạnh giá cùng đau đớn khô cạn.

Đột ngột một ngày, tôi cũng biết thế nào là giá lạnh Thượng Hải, một ngày xa anh. Sáng sớm khi anh nhận được một cuộc điện thoại, liền đánh thức tôi dậy, vật vã một trận buổi sớm mới xin phép ra ngoài gặp mấy vị bằng hữu đại học đang nghiên cứu thạc sĩ ở đây.

Cả ngày, tôi một mình lặng lẽ đi dạo, mua sắm, ăn uống ở trung tâm thành phố. Thiếu anh, thiếu sự ấm áp bên anh, trái tim tôi đối với mọi thứ đều nguội lạnh. Tôi nhớ quán kem mùa đông có một loại kem rất đặc biệt, anh chẳng cho tôi thử vì sợ tôi đau họng. Lần này ra ngoài một mình, chính là ngang bướng ăn đến vài ly kem, khiến chủ quán cũng phải tái mặt. Tôi nói, chỉ muốn xem mùa đông ăn kem lạnh tới cỡ đâu, xem sức mình chịu được cái lạnh giá ấy bao lâu.

Kết quả, buổi chiều đó tôi đổ bệnh, tôi không nghĩ sức đề kháng của mình lại kém thế. Tôi lo lắng khi anh trở về sẽ trách mắng tôi, liền lê cái thân xác xuống quây lể tân hởi thăm cửa hàng thuốc.

Buổi tối trước khi đi ngủ anh có gọi cho tôi, tôi gắng chỉnh giọng để anh không phát hiện, vui vẻ chơi với bạn bè. Nếu tôi tỏ ra mình đang ốm, anh rất định sẽ rất khó chịu vì một chút không gian riêng cũng không có, sẽ nghĩ tôi làm nũng anh, như vậy anh sẽ chán ghét tôi sớm thôi. Nên tôi quyết tâm kiên cường.

Những người bạn của anh rất nhiệt tình mở tiệc chào đón anh, họ còn rủ anh đi KTV cả đêm nữa, vì vậy tôi nói, cứ qua đêm tạm chỗ của bạn anh, ngày mai hăng về.

Tôi thấy giọng anh trong điện thoại rất vui, chỉ là tôi mệt quá, có đồng tai nghe, rốt cuộc vẫn ngủ gật một lúc.

- Tiểu Hy... Tiểu Hy.....

Tiếng anh bên đầu kia đánh thức tôi một chút, tôi nhắm mắt:

- Em buồn ngủ.

- Vậy ngủ sớm đi. Nhớ không được đạp chân đâu đấy.

- Biết rồi....

- Anh nhớ em...

- Em cũng thế.... Giọng tôi càng nặng nề vì buồn ngủ.

- Tắt điện thoại đi rồi hăng đi ngủ.

- Ừm.....

Đêm đó, tôi ngủ rất khó chịu, nhiều lúc nhớ anh không chịu được, chỉ muốn khóc.

Buổi sáng thức dậy hơi muộn, anh vẫn chưa về. Tôi bụng đói đi xuống ăn bữa sáng ở khách để uống thuốc, cô đơn theo số tay ghi lại những nơi chưa đi thăm, cố đi soi vài vòng.

Tôi chính là cần chút không khí lạnh lạnh để thở, ở nơi không có anh, không có một người để dựa dẫm, thật sự rất buồn phiền.

Nhớ những ngày đầu tiên đặt chân lên Bắc Kinh, tôi cũng vô hồn đi trong dòng người đông đúc, cảm nhận cái lạnh lẽo thấu xương tủy vì trái tim mang một niềm thương.

Buổi trưa lại lết về khách sạn, tôi thấy sức lực mình gần như bị rút kiệt hết rồi. Nặng nề kéo lê tấm thân, không hề ngờ rằng, trong phòng đã có một người đang sốt ruột chờ đợi. Anh ngồi đấy, nhìn cái điện thoại

còn tắt nguồn của tôi. Thấy tôi vừa mở cửa liền như bay ôm lấy tôi vào lòng, vòng ôm rất chặt, khiến tôi suýt ngất vì ngột thở.

Biết tôi ốm mà giấu anh, anh lập tức nổi giận phát vào mông tôi mấy cái. Tôi ủy khuất nhìn anh, tôi còn đang ốm, anh không thể hành hung bệnh nhân như thế.

- Lần sau không cho em đối xử bạc đãi với bản thân nữa.

Anh mặt mày giận dữ bắt tôi nằm trên giường, chuẩn bị thuốc thang cho tôi. Tôi lẳng lẳng giống con mèo nhỏ làm sai tội, không dám phản kháng, chỉ ủy ủy khuất khuất ôm chần nằm trên giường. Tôi cũng đâu muốn thế này, gần tháng trời không sao, vài ngày cuối liền đổ bệnh, còn chưa kịp mua quà lưu niệm nữa.

Buổi tối anh lại nằm ôm tôi ngủ, hít vào hương bạc hà thơm mát, lại cả sự ấm áp mà anh truyền cho tôi, tôi lấy dũng khí ra để hỏi. Hỏi những vấn đề mà hai ngày nay xa anh, tôi đổ bệnh mà nhớ tới. Những ngày trước đắm chìm hạnh phúc, tôi vẫn bỏ qua nó, để tham lam hưởng thụ hơi ấm hạnh phúc này.

- Quân..... Em hỏi anh, anh trả lời thành thật nhé....

- Ừ...

- Anh sớm đã biết em là ai? Phải không?

- Không...

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, mong rằng đôi mắt anh chứa đầy sự chân thật.

- Vậy tại sao?

- Vì lần đầu tiên nhìn thấy em, đã nhất kiến chung tình.

Trái tim tôi rung động, lời của anh, như vậy, là năm nhất cao trung sao?

- Nhìn thấy cô bé hoạt bát xinh đẹp là em, anh đã không cẩn thận mà đánh mất con tim mình rồi.

- Thế sau đó?

- Anh ôm mối tình đơn phương rất lâu, lâu tới nỗi trái tim tưởng bị xé tan thành trăm mảnh....

Năm nhất cao trung, tôi luôn tỏ ra vui vui vẻ vẻ, nhưng thực chất, trái tim không đau vì tình yêu, chỉ đau vì áp lực từ gia đình. Khi tôi yếu đuối nhất, anh đã xuất hiện, đó là vào năm thứ hai... Hóa ra, anh còn yêu tôi sớm hơn tôi yêu anh một năm.

- Nam sinh trong trường, đều phải lòng em, em biết không?

- Họ rất giả dối.... Họ muốn được nổi trội.... yêu em liền trở nên nổi tiếng.... Họ còn cá nhau, thách đố nhau cửa được em nữa.

- Anh biết, có rất nhiều người yêu thích em, nhưng rồi vì không đạt được, nên trở nên căm ghét em, anh cũng từng là một phần tử như vậy....

Tôi áp mặt vào lồng ngực của anh, cao trung đối với tôi mà nói, là một ác mộng. Có lẽ anh cũng nghĩ thế, phải không? Ngày ngày chịu đựng những con người giả tạo, ngày ngày lặng lẽ yêu mà không dám mơ tưởng, sợ bị lừa dối, cũng sợ người ta không tin tưởng.

- Ngày em có người yêu, anh chỉ muốn chạy ra đánh chết cả hai người.

- Em cũng không làm gì thân mật với người ta, chỉ muốn tìm một người tâm sự.

- Cái mồm em rất dẻo, anh biết chứ.... Công lực khiến người khác thân cận, gần gũi, khả năng giao tiếp của em, so với Điền Bảo Ngọc còn cao gấp trăm lần. Có những lúc nhìn em cười cười nói nói vui vẻ với thằng con trai khác, trái tim anh tê cứng.... Anh nghiện game, cũng vì muốn tìm một chỗ dựa để quên đi. Và em xuất hiện, phát huy hết công lực để thu hút anh, để lừa anh trở thành trợ thủ free của em, ngày ngày lo ăn, lo mặc, lo trả thù cho em. Lúc ấy không biết là em, chỉ thấy nói chuyện với vị thần tử trên mạng này rất thoải mái, em khiến anh vui, quên đi được phần nào nỗi buồn bên ngoài. Anh rất quý em khi đó, đôi lúc, anh sợ chính mình lại rơi vào tình ảo, anh vẫn yêu em bên ngoài, nhưng cũng dần dần bị em của mạng ảo

đánh gục. Cái này, có thể gọi là yêu hai lần không? Nhiều lúc, chỉ mong em chính là Pig Evil, để anh không bị dày vò như thế. Anh muốn gặp em, lại không dám gặp, chỉ sợ người đó không phải em, mộng tưởng của anh sẽ tan vỡ..... Năm cuối, áp lực lớn lắm, thỉnh thoảng muốn bỏ nhà đi, cũng may có lời khuyên của em, anh lại lao vào con đường mà em chỉ dẫn. Anh chọn đi sau em, chỉ cần em quay lại là nhìn thấy, nhưng sau này mới phát hiện, không thể cứ đứng tại chỗ mà chờ em quay lại, anh phải sát cánh bên em, để em cần là có thể dựa vào. Thời gian sau, em thay người yêu như thay áo, đám con gái con trai chuyển sự ghen ghét đổ kị ra ngoài bằng lời phỉ nhổ em. Anh lẳng lặng lắng nghe, trái tim rất đau, cần một chỗ dựa, nhưng em khi đó, Pig Evil, lại biến mất một thời gian dài trên mạng. Anh lẳng lẽ chờ, rồi thất vọng qua từng ngày. Chấp nhận yêu đương với cô ấy, vì anh mù quáng tin rằng, nếu ép bản thân yêu, sẽ có một ngày anh làm được, quên được em, hạnh phúc bên người con gái khác. Nhưng anh lầm, nhìn em lơ đãng nhìn anh cùng cô ấy đi bên nhau, chỉ thấy nhục nhã. Những buổi cuối cùng của lễ tốt nghiệp, nhìn em lẳng lẽ một mình, đôi lúc gượng gạo tỏ ra vui vẻ, anh chỉ muốn đến bên em, ôm em vào lòng. Anh vượt mặt em lần thứ hai, đó là kì thi vào đại học, chúng ta không cùng bến đỗ, nhưng anh vẫn luôn kiếm tìm hình bóng của em trong giấc mơ. Sợ rằng có ngày, tài sản duy nhất của bản thân là những kí ức về dáng hình của em, nụ cười của em, anh cũng đánh mất. Như vậy, anh còn tồn tại trên đời với nghĩa lí gì? Những năm ở đại học, anh tìm kiếm bóng hình của em, tin tức nhỏ nhoi về em, dù chỉ một chút thu thập, cũng khiến trái tim anh mãi nguyên. Anh vẫn cố gắng, để một ngày tỏ ra vô tình gặp lại em, sẽ bắt đầu yêu em không thay đổi, bám riết em cả đời. Trời tính chính là người không thể ngờ, năm 3, anh biết em không còn ở Việt Nam nữa, nóng vội đến phát điên muốn chạy theo em. Ban đầu tưởng em đi Thượng Hải, anh liền xin chuyển tiếp 1 năm sang đây. Sống một năm đất khách quê người, không có em, không biết gì về em, lòng như đã chết. Năm thứ tư trở về với trái tim đóng băng, chính cô ấy với mẫu thông tin thu thập được từ mối tình đầu của em, mới biết rằng, em chính là Pig Evil, người đã hứa hẹn cùng anh về một lễ cưới trong tương lai. Anh tìm mọi cách để biết nơi em học, rồi chuẩn bị thủ tục sang đây, để được ở bên em, để khiến em vô tình yêu anh, để sủng em, để yêu em cả đời..... Anh đã nói, dù ngồi cạnh em vẫn thấy nhớ, bởi vì đó là nỗi nhớ của bảy năm trời..... Anh yêu em, Quan Vũ Hy, anh yêu em.....

Tôi nằm trong vòng tay của anh, bắt đầu khóc vì sự hạnh phúc viem mãn, tôi tiếp tục hiến hôn, để anh cảm nhận đây là sự thật. Anh có thể cũng như tôi, luôn lo lắng về một giấc mộng khiến trái tim co rút cả đời. Đêm nay, tôi chủ động ân ái, dù vẫn còn đang ốm, nhưng tôi làm sao nhớ ra tình trạng bệnh tình của mình nữa. Những cử chỉ ái ân ngọt ngào, cốt để mang lại sự ấm áp, sự tin tưởng về cảm giác gắn kết từ thể xác lẫn tinh thần của hai con người. Mười đầu ngón tay đan vào nhau, hai còn người chìm vào trong giấc ngủ, tôi cảm nhận hơi thở của anh, sự thật, đây chính là sự thật.

5. Chương 5: Những Tháng Ngày Ái Ân

Chúng tôi đã trở về với Bắc Kinh, thành phố tình yêu của tôi, bắt đầu một cuộc sống hai người. Tôi mơ tưởng về những viễn cảnh trước kia, tôi nấu cơm, anh dọn dẹp nhà cửa, cùng ngồi vào bàn làm việc, cùng thức sớm đi làm. Nhưng mà cuộc sống xảy ra lại rất khác, một ngày 2, 3 lần ân ái, buổi sớm tôi còn không đủ sức để dậy nấu bữa sáng cho anh. Ngái ngủ nằm trong chăn, lại bị anh mò ra, để ăn bữa sáng mà anh chuẩn bị. Buổi trưa anh cũng tranh phần nấu cơm, trình độ tay nghề của anh ngày ngày càng tăng tới chóng mặt, tôi chỉ biết một điều là, dù có ngon hay không ngon, tôi vẫn thích ăn đồ anh nấu, thích như con mèo lười chui vào lòng anh mỗi ngày.

Chúng tôi chính là đôi trạch nam trạch nữ, nếu không phải đi học, chính là cả một ngày không thấy ánh mặt trời.

Diễn Bảo Ngọc càng ngày càng hậm hực vì không ai bồi nàng xem phim con heo, mà xem trước mặt Tùng ca ca, chính là biện pháp nhanh nhất để bị ăn thịt.

Thế nên là, buổi chiều vừa học xong giờ chính khóa, tôi liền bị nàng giữ lại, ngọt ngào dụ dỗ:

- Cuộc sống ân ái chính là phải có chút thay đổi, như vậy mới không để đối phương nhàm chán.

Tôi nghĩ nghĩ lại, chúng tôi vẫn là luôn thay đổi thế này thế nọ đấy thôi, cả thời gian và địa điểm nữa thì phải. Tôi cũng chưa bao giờ thấy nhàm chán, mà anh cũng thế, lúc nào thiên thời địa lợi nhân hòa liền vật nhau ra vật vã, quần quai một hồi.

Mặt tôi có chút đỏ khi nhớ lại cảnh ân ái buổi sáng, vội lắc lắc đầu xua đi những hình ảnh nóng bỏng ấy đang găng hiện ra trong đầu.

- Nàng nói thẳng ra, rốt cuộc có ý định gì.

Diễn Bảo Ngọc lại làm ra vẻ mặt vô tội:

- Là gia gia nhớ bảo bối.... Bảo bối từ khi xa gia gia liền cả ngày không thấy mặt, chịu hết nổi rồi. Chiều nay Tùng ca ca đi tham gia câu lạc bộ, gia nói không khỏe muốn ở nhà, cốt là rủ bảo bối tới nhà gia, chơi đùa ôn lại chuyện cũ một chút.

Tôi bị nàng nắm chặt tay, lại thấy bóng dáng của anh xa xa đang tiến tới, đành thở dài gật đầu, kéo người ta lại nổi khùng lên cho rằng tôi trọng sắc khinh bạn.

Anh vừa mới tới gần, Diễn Bảo Ngọc đã lôi kéo tôi chạy ra trước mặt anh, giọng nguy hiểm nói:

- Hôm nay gia muốn đoạt ái thể của nhà người một buổi, 8 giờ tối tới rước nàng về. Nếu không nghe lời, cả đời gia vĩnh viễn không cho hai người gặp lại.

Dương Viết Quân nhìn tôi bất lực, đành cười cười:

- Vậy bảo bối chơi vui vẻ, tối anh sẽ qua đón.

Tôi gật gật đầu, đã quyết như vậy rồi, đành để anh chịu ủy khuất một tối. Mà có thể đêm nay người chịu ủy khuất mới là tôi, tôi biết anh sẽ trừng phạt mình kiểu gì.

Rốt cuộc tới phòng của hai người họ, tôi mới biết cái việc ôn lại chuyện cũ là gì, chính là bồi gia gia đây coi AV, BL, ngồi gặm bánh mì ngọt và kem ly.

Điều mà tôi chưa nhận ra trước đây, là tiếng rên rỉ ái muội trong AV, hồi ấy cũng không khiến tôi đỏ mặt như bây giờ. Diễn Bảo Ngọc bắt đầu phỉ nhổ đám diễn viên đóng phim hồng ấy:

- Càng ngày diễn càng chán, rên còn chán hơn bản cô nương.

Tôi muốn giấu mặt vào chăn, để nàng không phát hiện mình đang đỏ bừng mặt, cố thấp giọng nói:

- Họ chỉ là diễn thôi mà....

Gắng nhin đúng tới 8 giờ, tôi chạy vội ra cửa, liền thấy anh đã đứng ngoài, đang định gọi cho tôi thì phải. Chào tạm biệt Diễn Bảo Ngọc xong, anh ôm tôi như ôm bảo bối, hỏi tôi buổi chiều chơi vui vẻ chứ, tôi đành trả lời qua loa vì mãi xấu hổ.

Bình thường tôi vẫn rất chăm học, rảnh rồi lại ngồi học, tuy rằng thời gian rảnh rỗi của tôi bị rút rất nhiều để thỏa mãn cuộc sống ân ái hai người. Nhưng một khi đã học liền học nghiêm túc, giờ anh đi học, tôi cũng lèo đèo theo anh lên giảng đường nghe giảng và hướng dẫn. Buổi tối ăn cơm, tắm rửa, hít hà hương bạc hà tới 8h liền chăm chỉ ngồi học bài, quá 12 giờ mới đi ngủ. Anh cũng học được thói quen của tôi, mà có lẽ chính anh cũng điều chỉnh giờ giấc theo tôi, để thời điểm lên giường xuống giường của hai người đều đồng thời một lúc.

Hôm nay, tôi tổ về buồn ngủ, 11 giờ liền bái bai anh chạy vào phòng ngủ trước. Nằm trên giường xoay qua xoay lại vì thiếu hương bạc hà và lồng ngực của anh, tới 12h vẫn chưa ngủ được. Anh đứng giờ trèo lên giường, tôi vội vàng nhắm mắt trùm chăn ngủ. Tôi không thể thấy anh ngấm tôi, cả người cứng ngắc được anh kéo vào lòng. Tôi lúc ấy rất muốn thở phào một hơi, chỉ là bàn tay của anh vọc vào trong áo tôi khiến tôi khẽ nín thở. Bàn tay to lớn ấy xoa xoa nắn nắn hai gò tuyết của tôi đầy thỏa mãn, khiến tôi hít thở không thông. Một lúc sau nó lại lần xuống đùi, vào trong quần lót mỏng manh mà rờ rẫm. Thế nào cũng không thoát được rồi, tôi cố mím môi để mình không phát ra tiếng rên vì khoái cảm. Lại qua một khắc thời gian, anh rốt cuộc chịu không nổi nằm lên trên người tôi, cởi sạch đám vải vóc trên người tôi, bú mút hai đầu nhũ hoa đang câu dẫn con người đầy dục vọng. Tôi chịu không nổi, khẽ "ưm" một tiếng, liền nghe tiếng anh cười cười vui vẻ, lần mò đến miệng tôi ngậm mút chíp chíp.

Anh chắc chắn biết tôi giả vờ ngủ rồi, tôi xấu hổ mở mắt, khẽ chống đỡ lấy cơ thể anh, giọng nói nhỏ nhẹ của tôi thoát ra cùng tiếng thở gấp:

- Anh..... Em muốn ngủ.....

- Ủ... Em cứ ngủ.....

Tôi muốn khóc thét, anh càng ngày càng biến thái rồi, thế này thì làm sao mà ngủ. Tôi khuất phục, hai chân bấu víu lấy anh, thân dưới chuyển động nhịp nhàng theo tốc độ ra vào của anh. Nhưng tôi vẫn cứ ngăn lại tiếng rên, vì theo tôi, nó thậm chí còn mị hoặc hơn cả diễn viên AV, nó "dâm dăng" lắm.

Anh rất nhanh phát hiện ra trạng thái không bình thường của tôi, đàn ông cũng tinh nhạy thật. Liền một lúc gia tăng tốc độ va chạm trong cơ thể tôi, khiến tôi bật ra tiếng rên của mình. Anh cười, vẫn không chịu buông tha, vẫn cứ ra ra vào vào với tốc độ chóng mặt, tôi thấy mình còn rên nhiều hơn ngày thường, cái tiếng rên như con mèo nhỏ đang khóc ấy, tôi ...

- Anh..... ư.....ừm..... nhanh quá..... chịu không nổi..... ư....chậm..... chậm lại.....

Không thèm để ý lời tôi nói, anh vẫn tiếp tục làm việc của mình, thậm chí còn đánh lưởi với nhũ hoa của tôi, làm tôi không ngừng ngậm lên tiếng rên khiến người phát cuồng ấy. Qua cao trào, tôi thở hổn hển úp mặt vào mông ngực đầy mồ hôi của anh, hận không thể cắn nó. Tôi động thân, khiến anh đang thở dốc, bật ra tiếng rên rĩ nam tính..... Tôi không phủ nhận, mình là có ý trả thù. Đàn ông vừa qua cao trào, nếu khiến họ rên rĩ, chính là phải tiếp tục động thân ân ái.

- Em..... Yêu nữ.....

Anh ôm lấy tôi, gặm bả vai tôi cười cười. Khi chúng tôi ôm nhau hồi sức, anh mới nâng mặt tôi lên hôn một chút:

- Nói anh nghe, hôm nay là có chuyện gì?

Tôi đỏ mặt lắc đầu, chỉ muốn tiếp tục vùi mặt vào ngực anh thôi. Anh đang bóp ngực tôi rất nhẹ, liền gia tăng lực đạo, khiến tôi lại bật ra tiếng rên. Anh hôn tôi một lần, hai lần,.... vùi vùi như đòi ăn kẹo chíp, ngậm lấy đôi môi đỏ của tôi.... Rồi hôn xuống cổ, xuống ngực tôi, cùng lưởi quăn lấy nhũ hoa. Chiếc lưởi ướt át ấy, nó khiến tôi cùng trở nên ướt át theo anh.....

Trước khi sang trận vật thứ hai, anh thổi khí vào tai tôi, chất giọng khàn khàn ngập mùi dục vọng báo cho tôi một câu trước khi mở màn:

- Anh muốn nghe em rên rĩ..... Nó khiến anh phát điên phát cuồng.....

Vì vậy, lần hai, chính là không thể ngăn mình rên rĩ, thứ nhất vì anh nói vậy, thứ hai là anh quả đang phát cuồng trên người tôi.

Tối đó, tôi mệt lử đi vào giấc mộng, thậm chí mình cũng không dự đoán sai, người chịu ủy khuất đêm nay vẫn là mình.

Mùa hè tới rồi, tôi còn một năm nữa là phải ra trường, chung chăn gối với anh, cũng quá 7 tháng, mọi thứ đều dần vào quy luật.

Tôi nằm trên người anh ngủ trưa trong ngày hè nóng bức, chiếc điều hòa thổi gió nhẹ nhàng làm khô đi những giọt mồ hôi trên người.

Anh cũng lim dim vuốt ve tấm lưng trần của tôi, như vuốt ve một chú mèo nhỏ vậy.

- Năm nay cũng không về sao???

- Không... Về nhà lại phải dậy sớm.....

Tôi thấy anh cười, giọng nói chưa đầy sự mờ ám:

- Ủ, ở đây được ngủ nhiều.....

Xấu hổ quá, người nào vừa không cho tôi ngủ mà quạu quai cả tiếng, phá hoại giấc ngủ trưa yên bình của tôi chứ.

- Năm sau về một lần cũng được.

Giọng tôi buồn ngủ nói được câu cuối, liền lặng lẽ chìm vào giấc ngủ. Tôi không nhìn thấy ánh mắt anh có bao nhiêu yêu chiều, bao nhiêu sủng nịnh, nếu biết được tôi sẽ đổ mặt cho mà xem.

Mùa hè, chúng tôi thích nhất vẫn là lặng lẽ ôm nhau nằm trong bồn tắm, theo đúng cách các vị hay gọi, chính là tắm hồ uyên ương.

Ngoài hiến hôn, chính là vẫn có rất nhiều chuyện để làm, mà tôi nói đó là thay đổi địa bàn yêu đương.

- Anh... Muốn đi du lịch..... – Tôi nũng nịu.

Thỉnh thoảng nghe tôi nũng nịu, tôi cũng thấy bản thân nổi da gà, nhưng anh lại tỏ ra rất thích, càng thêm yêu chiều.

- Muốn đi đâu?

Tôi xoay người, mặt đối mặt với anh trong bồn tắm, hai chân nửa quỳ chống đỡ cơ thể, cạp cạp bên dưới, lắc lắc bên trên, hai tay quăn lấy cổ anh:

- Đi Nhật Bản.

Tôi là yêu nữ, tôi xác nhận mình chính là yêu nữ, vì rất nhanh anh đã phản ứng rồi.

- Nói xem kế hoạch của em.

Anh bắt đầu mút mát gò núi, thực sự nó đã phát triển thành núi, không phải đồi bình thường – gò núi tròn lẳn của tôi.

- Muốn đi ăn táo ở núi Phú Sĩ... – Anh từ dưới xuyên lên, tôi rên nhẹ một tiếng, tiếp tục nói ra sở thích – Muốn ăn sushi, muốn tham gia lễ hội cosplay, muốn tới Hokkaido nữa.... ừm..... Muốn xem concert của Ikuta Toma..... Anh, nhẹ một chút.... Muốn tắm nước nóng.... Muốn mặc Kimono đi chùa..... Chỉ thể thôi.....

- Ừ..... vậy giờ chú tâm đi.....

Chú tâm, chính là chủ động đưa đẩy đấy, tôi rên nhẹ, bắt đầu cái động tác cưỡi ngựa quen thuộc, bám lấy vai anh mà lên lên xuống xuống. Tư thế này, anh rất thích làm trong bồn tắm, vì cảm giác như tôi đang nghịch nước, mà anh còn có thể thuận tiện bú mút bên trên gò núi tròn lẳn.

Hiến thân, chính là cách mà Điền Bảo Ngọc dạy tôi để đạt lấy mục đích... Nhưng mà anh lại luôn tỏ vẻ hay quên, để tôi phải chủ động hiến thân nửa tháng trời, đa phần là ngay trong phòng tắm.

Chúng tôi đi tới Nhật Bản, gặp gỡ trên máy bay cũng là một cặp vợ chồng chuẩn bị cưới tới đó tổ chức hôn lễ và nghỉ tuần trăng mật. Cô vợ là người Phúc Kiến, các nét trên khuôn mặt cũng được. Nhưng cô ấy hay tỏ vẻ trẻ con, chính là cảm giác rất giả tạo, khiến tôi luôn cảnh giác đề phòng. Ai bảo anh cứ thích trẻ con, tôi không có cái tính trẻ con, không có điệu bộ trẻ con, cũng không giả tạo trẻ con được như cô ấy, nên tôi rất sợ anh bị cô ta dụ dỗ bắt đi mất.

Cô ấy tên là Khả Ân, liên tục quay xuống bắt chuyện với chúng tôi, cái miệng tíu tít vui vẻ. Nhiều người vì biểu hiện, tiếng Nhật không sôi của cô ấy, những câu chuyện cười cô ta thu thập mà mỉm cười, nhưng tôi chỉ ngáp cái dài. Sau đó dùng quyển báo che lên mặt, dựa vào vai anh mà ngủ.

Anh thay đổi thế ngồi để tôi dựa lên vai anh, nhỏ giọng hỏi:

- Em sao vậy?

- Muốn ngủ... – Tôi hé quyển tạp chí ra trả lời anh, bằng khẩu hình – Truyện cô ấy kể làm em buồn ngủ.

- Ừ ... Anh bật cười – So với tài kể chuyện lừa người của em còn kém một trời....

Rõ ràng tôi kể chuyện rất hay mà, cũng đâu có lừa người đâu, trước đây chỉ muốn anh vui mà luôn lên mạng tìm truyện cười để về kể cho anh nghe, khiến anh giải tỏa stress mà. Anh hôn nhẹ vào môi tôi, rồi mới quay ra nói với người phía trên:

- Vợ tôi muốn ngủ... Làm ơn nói chuyện nhỏ tiếng một chút.... – Chất giọng băng lãnh không cảm xúc này, không biết anh từ bao giờ học được. Lại còn đem ái thê ra dọa, anh thật biết cách gạt người.

Tôi dựa vào vai anh mơ màng, mơ về một khoảng thời gian khá lâu về trước, tôi bắt anh trả lời những câu đố của mình.

- Một con rết đi qua một bãi phân, hỏi mấy chân nó không dính phân?

- Bậy quá...

- Đố vui mà, anh đoán đi?

- Chắc chân nó đi giày, nên không bị dính phân đâu...

- Hừm... Bình thường anh đi trên đường mà giẫm vào phân, vẫn bị tính là chân dính phân đấy thôi.... Nếu mà nói như anh, thì phải đem con rết ra đếm hết số chân đi giày của nó....

- Vậy là bao nhiêu? Anh chịu....

- Là 1 chân à.

- Sao lại thế?

- Vì một chân của nó đưa lên bịp mũi.

- =))

- Lại chuyện con rết nhé. Có một con rết rất thông minh, nó có thể làm hết mọi việc một cách hoàn hảo, hơn cả một osin cấp cao. Một hôm, ông chủ của nó sai nó đi lấy báo, đợi từ sáng tới tối vẫn chưa thấy nó trở về, hỏi con rết ấy đi đâu?

- Chắc lại gặp tình nhân đi hú hí chứ gì?

- Có anh mới đi hú hí. Nó vẫn ở nhà đấy thôi.

- Vì sao? Mang tình nhân về nhà hú hí à?

- Không phải a... Nó còn mải đi giày chưa xong...

- Hahahaha.....

Quá khứ quá đổi tươi đẹp, tôi trả giá 6 năm vì nó, rốt cuộc đã có ngày nhận được kết quả như mong đợi....

- Dương Viết Quân... Em yêu anh.....

- Anh cũng yêu em, rất nhiều.

Đến Tokyo vào buổi trưa nắng ấm, tôi chạy đằng trước bắt taxi, anh leo đèo theo sau kéo hành lý, miệng vẫn vui vẻ cười:

- Tiểu Hy, cẩn thận xe cộ.

- Em biết rồi.... Taxi....

Không hiểu sao taxi ở đây bắt hơi khó, vậy mãi vậy mãi mới có một cái đi chậm chậm về phía chúng tôi, tôi lưu loát nói bằng tiếng Nhật với tài xế:

- Khách sạn Tokyo đường ... quận...

Chợt nghe thấy bên cạnh có người nói tới:

- Cậu cũng tới khách sạn Tokyo à, chúng tôi cũng đặt khách sạn ở đó, nhưng mãi không bắt được taxi, hiện tại sắp đến giờ hẹn với bạn tôi rồi. Có thể phiền hai bạn cho chúng tôi đi cùng xe được không, như vậy cũng giảm bớt phí xe đấy.

Cái giọng này, nếu tôi không nhầm, thì đúng là vị cô dâu trẻ con trên máy bay kia. Tôi quay sang, quả là không sai mà, nhưng biết làm sao, họ đã mở miệng như vậy.

- Được rồi, lên xe đi...

Lâu lắm tôi không tỏ vẻ lạnh lùng như thế, bình thường cũng chỉ mang trên mặt vẻ băng sương bất cần thôi. Vị hôn phu của cô ta tỏ ra áy náy một chút:

- Làm phiền hai bạn quá...

Còn cái cô kia đã một phát nhảy tót lên xe rồi. Nếu tôi phóng khoáng một chút, không muốn cái tiện nghi bị người ta cuỗm trên tay, tôi đã không thềm lên cái xe này, tôi giẫm đạp, tôi phỉ nhổ. Đừng nghĩ Tiểu Kết Kết bụng dạ hẹp hòi, căn bản là Kết Kết có thể dùng tâm địa đen tối của mình để suy ra bụng dạ của người khác, tôi đen tối, âm hiểm một chút, nên đủ biết cô vợ kia có ý đồ muốn tiếp cận hai chúng tôi.

Tôi ngồi ở giữa ghế đằng sau, miễn cho cô ta có cơ hội tiếp xúc sờ soạng anh, điều này tuyệt đối không thể để nó xảy ra, tôi mang trái tim ra thề.

- Cô bé thật đẹp, nhưng lạnh lùng quá... – Cô ấy to nhỏ với vị hôn phu ngồi phía trên - Chồng cô ấy cũng vừa soái vừa lạnh, không biết hai tầng băng ở bên nhau thì độ ấm nó như thế nào nhỉ?

- Vấn đề này là chuyện của gia đình nhà họ, em quan tâm làm gì – Chồng cô ấy cốc cốc cái đầu giả ngu của cô ta.

- Người ta tò mò thôi mà....

- Tò mò hay hại thân....

Tôi dựa vào người anh, nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa kính ô tô:

- Tiếc là chúng ta không tới được vào tháng 3, không được ngắm hoa anh đào.

- Nhưng nếu đi chùa, vẫn có thể ngắm hoa Cẩm tú...

- Cẩm Tú cầu?

- Ủ... Trước kia không phải em nói qua, em thích tới Nhật vào mùa hoa cẩm tú, mặc bộ kimono màu hoa cẩm tú, đi giữa rừng hoa cẩm tú hay sao?

- Anh còn nhớ?

- Mọi thứ về em anh đều khắc sâu trong đầu...

- Hoa cẩm tú giờ cô lẽ đã nở rộ hết rồi, em nhớ ở rạp Chiếu phim quốc gia cũng có rất nhiều cây cẩm tú hai màu, nhưng ở Nhật cẩm tú nhiều màu lắm, mùa này có lẽ là mùa của nữ hoàng cẩm tú...

- Trong vườn nhà anh cũng có rất nhiều....

- Thật sao?

Anh véo nhẹ má tôi, cười cười:

- Đợi em về làm chủ nhân của nó sẽ thấy.... anh trồng nó vì em.... nếu như hoa anh đào cũng có thể dễ dàng trồng được, anh cũng sẽ trồng một rừng anh đào cho em.

Tôi hạnh phúc đỏ mặt, giụi giụi vào lòng anh:

- Nhưng lần này em không có chuẩn bị Kimono màu cẩm tú....

- Em không chuẩn bị, nhưng anh chuẩn bị cho em rồi....

Một bộ kimono màu cẩm tú sao? Tôi tròn mắt nhìn anh, anh giấu tôi mua lúc nào không biết, liệu có biết kích cỡ không mà mua.

- Yên tâm, anh biết số đo các vòng của em.... – Lời này anh thì thảo vào tai tôi, vẫn khiến tôi tim đập muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh còn biết tôi đang nghĩ gì nữa....

Lúc này, chúng tôi bất chợt ngẩng mặt lên, mới phát hiện hai vợ chồng sắp cưới nọ mắt chữ O mồm chữ A nhìn chúng tôi, thế này ai dám nói ra kết cục của hai tầng băng cạnh nhau nữa..... Người chồng vẫn là có tiền đồ hơn, cốc nhẹ đầu cô vợ:

- Em xem, họ nói cười thật hạnh phúc, khiến người ta không ngừng ghen tị đâu...

Trong xe rơi vào một mảng yên tĩnh, tôi chính là không thích hành động của mình bị người ta đem ra bình luận, đành thở dài tựa vào người anh. Chờ khi đến được khách sạn, tôi để mặc anh trả tiền, tự mình kéo hành lí đến làm thủ tục nhận phòng, anh vừa vào liền bị tôi lôi thẳng hướng khuôn viên bên trong.

6. Chương 6: Kỷ Niệm Tokyo Giữa Hai Chúng Tôi

Khách sạn Tokyo tôi chọn mang phong cách cổ xưa của Nhật, thiết kế như những lâu đài, những cung đình thời Nhật hoàng và các Samurai thịnh trị. Bao quanh bên ngoài là tường đá, bên trong cỏ cây hoa lá, phong thủy hữu tình, điểm trang những căn nhà gỗ là những chậu cây bonsai, những vườn cát được vẽ có nghệ thuật, những suối nước nóng nhỏ chảy róc rách men theo những con đường. Phòng nghỉ của khách sạn đều được trang bị cửa kéo, những ô mã cửa được sắp xếp ẩn để không quá phô. Những người phục vụ mặc kimono đơn giản như những vị hầu gái thời Minh Trị, thật khiến người ta ngưỡng mộ vì cách phục vụ ân cần, cử chỉ nhẹ nhàng của họ. Trong phòng rải những tấm chiếu Tatami đều đặn, những chậu bonsai, những bức họa, những tấm rèm, giản dị mà tinh tế. Riêng phòng tắm, quả không hổ danh là quốc gia của suối nước nóng, dòng nước nóng tinh khiết tạo thành cái hồ nhỏ, nền đá cẩm thạch mát lạnh được đặt những hòn giả sơn, những chậu bonsai uốn éo bên cạnh. Tôi thi thảo khi cởi áo bước xuống hồ:

- Em rất cuộc hiệu vì sao nước Nhật giàu mà vẫn khiến người ta tôn trọng, họ giàu vì sự tỉ mỉ, sự chuyên tâm và cách phục vụ hết mình của họ.....

- Ừm.

Tôi thấy anh vẫn theo sát bước chân tôi, và vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau. Chúng tôi cứ vậy ôm nhau một khoảng thời gian rất lâu dưới làn nước nóng. Cảm giác nước ấm áp bao quanh, hạnh phúc ngay bên cạnh, dần dần xua tan đi cái mệt mỏi của một ngày dài trên máy bay và ngồi taxi.

Có lẽ vì chúng tôi đặt phòng tình nhân, nên có thể nhìn quanh đâu đó bắt gặp những hình ảnh nóng bỏng của nam nữ hoan ái trên những bức tranh cổ. Tôi đỏ mặt vì hơi nước, cũng đỏ mặt vì dục vọng truyền giữa hai thân thể nóng bỏng. Anh ôm tôi lên bờ, dùng chiếc áo bông phủ quanh hai cơ thể, bế tôi đặt lên tấm chăn mỏng giữa phòng ngủ. Chúng tôi ở bên nhau, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào tình tứ, anh vuốt ve thân thể tôi, chạm tới những nơi sâu kín trong tôi làm tôi rên rỉ điên cuồng. Có một thứ phép màu nào đó khiến tôi trở nên mạnh dạn, quên đi những cái gọi là "thuần phong mỹ tục" của người phụ nữ Á Đông. Tôi chủ động hôn anh, nằm trên người anh, hôn lên đôi môi thơm mùi bạc hà ấy, nút cái lỗ tai của anh, xương quai xanh, vòng ngực đàn ông với hai núm vú nho nhỏ. Tôi học cách anh thường làm với tôi, dùng lưỡi quấn lấy, nút lấy nó. Tôi nghe tiếng anh rên khe khẽ, có chút ý vị mỉm cười. Tôi lại lần xuống phía dưới, vùng eo, cái rốn hóm xuống, và cả phần bụng dưới của anh. Tôi thấy anh hơi cứng người lại, tôi lại thêm mạnh dạn hôn xuống. Tiếng anh khản đặc, chứa đầy dục vọng vang lên:

- Tiểu Hy.... em..... ừm.....

Tôi không cho anh cơ hội nói hết, chủ động đưa môi ngậm lấy đầu gậy. Tôi có kinh nghiệm xem phim con heo, thực sự, nên tôi biết phải làm thế nào. Nó rất lớn so với cái miệng nhỏ của tôi, nên tôi phải mở to miệng không chút rụt rè ngậm lấy. Tôi mút như mình vẫn ngậm kéo mút, anh thật sự chịu không nổi, hơi nâng người lên nhìn tôi. Tôi khẳng định toàn thân tôi rất đỏ, như trái táo chín mọng mọng nước ngon ngọt. Tôi khẽ nhắm mắt, và động tác bú mút của tôi, thậm chí còn phát ra tiếng chụt nghe rộn rã.... Ánh mắt anh mê ly nhìn tôi, miệng rên khe khẽ, cũng dễ nghe lắm, khiến tôi như được tiếp sức mạnh. Tôi lại dùng lưỡi liếm nó, đơn giản vì nó quá dài, không thể từ đầu mà nút hết được. Tay tôi xoa xoa hai viên bi của anh, tới lúc miệng tôi tề tựu liền chậm rãi ngậm lấy nó.....

Khoảng thời gian trôi qua chậm chạp, anh phun thứ tinh dịch màu trắng nhợt ấy vào miệng tôi. Tôi không thích thứ chất lỏng này lắm, nó thật khó nuốt, đành nhắm mắt nuốt xuống. Anh thở hắt ra, dùng tay lau đi dấu vết còn lại sau cơn kích tình cạnh khóe miệng tôi. Nở nụ cười hạnh phúc, trong mắt anh có thỏa mãn, biết ơn, có sự say mê không dứt...

- Em..... Thật sự làm anh phát điên mất.....

Sau này tôi mới biết, đàn bà khi quan hệ bằng miệng cũng không có cái gì là nhục nhã, tùy vào khí chất của mỗi người, mà hình ảnh trong mắt của đàn ông, nó lại mang một hình tượng khác nhau. Anh nói, trong

mắt anh, tôi chính là một yêu nữ cao ngạo lạnh lùng, chỉ với chiếc miệng nhỏ mà khiến anh khuất phục, chỉ biết hưởng thụ và rên rỉ, u mê và mất kiểm soát. Khi đó, nếu tôi nói anh kí vào đơn nợ 1 tỷ USD anh cũng kí, nó quả thật có sức mạnh. Nhưng tôi có chút khôn ranh, độc chiêu thì không phải lúc nào cũng nên sử dụng. Chiêu kém hơn còn có thể chế trụ anh, vậy ngu gì mang độc chiêu ra sử dụng bừa bãi. Tôi biết anh có lúc phát điên phát cuồng, muốn nhìn thấy cái biểu hiện mỉa mai hoặc của tôi ngày này, nhưng tôi cũng phải tùy thời tùy hứng mới cho anh lãnh độc chiêu của tuyệt đại yêu nữ.

Trở lại thời điểm lúc sau, anh cuồng nhiệt hôn tôi, như một lời cảm tạ vì đã dâng hiến hết mình cho anh. Tôi thích sự điên cuồng của anh lúc này, không che giấu, không kìm nén. Ngay cả chuyện đeo bao, anh cũng quên luôn, hùng dũng xông trận lần hai, khiến tôi vật vã mệt mỏi. Phạm vi vật vã của chúng tôi, đã lấn ra ngoài tấm chiếu tatami, vượt khỏi phạm vi cái chăn mỏng xinh đẹp lúc này.

Chúng tôi ôm ấp nhau qua buổi chiều, tới giờ tiệc mới mở ra đại sảnh của khách sạn. Tiệc buffet thực được làm ra để chào đón những người khách trong ngày tới nhận phòng, đặc biệt giảm giá mà đồ ăn phong phú, họ còn mời Geisha tới hát múa gầy đàn, phòng tiệc náo nhiệt vô cùng. Vì chúng tôi tâm tình cực kì tốt, nên chọn một bộ yukata mùa hè để tham dự. Anh đặc biệt yêu mái tóc của tôi, còn chải chuốt và cài lệch một đầu mẩu hoa sakura bên đầu tôi nữa. Tôi cười cười nhìn anh trong gương, sau đó mới quay người ôm lấy anh, tiếp tục một bữa chíp chíp với bạc hà dài dài. Những cô phục vụ đã chuẩn bị guốc gỗ ở ngoài cửa, tôi một tay cầm quạt tiểu thư, một tay nắm lấy tay anh, lôi kéo ra bên ngoài. Tôi thích tiếng guốc gỗ lạch cạch, tiếng guốc của anh chậm rãi mà vững chắc phía sau, tiếng róc rách của những dòng suối nhỏ đang chảy trong vườn. Bên trong bữa tiệc, khách khứa ngồi đã rất đông rồi, thức ăn liên tục tiếp lên, chưa kịp hết đã đầy. Anh và tôi ngồi vào hai chiếc gối nệm, vui vẻ chọn những món ăn đặt trên đĩa theo chiếc bàn xoay đang xoay vòng.

Lâu lắm rồi tôi ở chốn đông người không hề che giấu gương mặt tươi cười của mình, vì có lẽ anh đang hạnh phúc, tôi chính là người đem đến hạnh phúc cho anh.

Có rất người Nhật tới bắt chuyện với chúng tôi, tiếng Nhật của tôi nghe và nói đặc biệt tốt nên dễ dàng ứng phó với họ. Tôi thấy có người Nhật thì rất dễ gần, có những người khi tới gần lại mang theo một chút tà dâm trong đáy mắt. Tôi cũng không biết anh có thông thạo tiếng Nhật không, vì anh chỉ để tôi nói, đa phần là im lặng lắng nghe, cười cười mà gấp thức ăn cho tôi. Tôi cũng thuyết minh lại những cuộc chào hỏi ngắn với các vị khách dễ mến cho anh, có lúc cũng khiến anh bất ngờ:

- Em có vẻ thông thạo Nhật còn hơn cả trung Quốc đấy....

- Tất nhiên, em yêu tiếng nói của họ, thích lễ tiết của họ, cái cúi đầu, cái bắt tay đều rất dễ thương, và phim hoạt hình của họ cũng rất hay nữa... Bleach a bleach

hana youri dango a

-- Bỏ chữ a

đi, em đang Trung hóa tiếng Nhật đấy.

Tôi cười hì hì, vui vẻ cúi đầu chào một người khách vừa này có bắt quen, họ xin trở về trước nên tới tạm biệt tôi. Bên cạnh anh chợt xuất hiện hai người khách tới mà tôi không hề hoan nghênh, còn ai khác ngoài vợ chồng nhà họ.

Tiếng giọng cô vợ lại lạnh lạnh bằng thứ tiếng Nhật không sôi:

- Trời ạ! Hai người biến đâu từ chiều đấy! Chúng tôi muốn tìm hai người đi thăm quan thành phố

Giời ơi, chúng tôi với hai người cũng không phải là bạn bè thân thiết gì, chúng tôi có không gian riêng tư của chúng tôi, chẳng lẽ chúng tôi làm gì hai người cũng muốn quản thúc. Tham quan thành phố thì lúc nào cũng có thể, nhưng tạo ra khoảng khắc ngọt ngào giữa hai người càng quý báu, là thứ quan trọng nhất, nghe chưa

Tôi chỉ làm mặt lạnh, không muốn tiếp chuyện với những kẻ hay đi lo chuyện bao đồng này. Dương Viết Quân cũng tỏ ra hơi khó chịu, nên anh chỉ gật gật đầu:

- Cũng tới ăn tối?

- Ủm... Chúng tôi vừa lượn vài vòng thăm thú, Tokyo quả là tuyệt vời..... Giờ đói bụng chết mất thôi. Tôi lại không thích ăn đồ sống với hải sản, Nhật Bản a

Chúng tôi lại tiếp tục ngồi trò chuyện với những vị khách nhiệt tình, tôi vui vẻ kể lại một câu chuyện cười đã đọc qua ở một quyển sách nào đó bằng tiếng Nhật khá thuần của mình:

- Trên một chiếc thuyền có Ngộ Không, Ngộ Tinh, Bát Giới, Tiểu Tinh, Bạch Thỏ.... Đi tới giữa sông thì thuyền bỗng dưng bị nứt, khiến nước tràn vào trong. Ngộ Không thấy tình hình không ổn, đành nghĩ ra trò chơi kể chuyện cười. Người kể chuyện cười phải khiến tất cả người trên thuyền bật cười bằng câu chuyện họ kể, nếu không sẽ phải nhảy xuống sông. Mọi người nghĩ ngợi một lát liền đồng ý. Ngộ Không xung phong kể chuyện đầu tiên, tất cả đều ha hả cười trừ Bát Giới, kì lạ, Ngộ Không ngậm ngùi nhảy xuống nước. Tới lượt Ngộ Tinh, một câu chuyện vô cùng buồn cười, vẫn không tài nào khiến cho Bát Giới mở miệng nhe răng, lại nhảy xuống nước làm mồi cho cá. Tới lượt Bạch Thỏ, Bạch Thỏ lo lắng, hai vị sư huynh kể chuyện rất rất hài, thế mà Bát Giới không phản ứng tí nào, mình chắc chắn cũng chịu chung kết cục thôi. Ngờ đâu, Bạch Thỏ vừa kể xong, Bát giới liền lăn lộn cười như điên, vừa cười vừa bầm bụng. "Đại sư huynh Ngộ Không kể chuyện buồn cười quá!". =,.=

Mọi người trong bữa tiệc đều lắng nghe, đều phì cười khi nghe được câu cuối cùng của Bát Giới, tất nhiên, trừ một người. Tôi cũng sẵn đem lưới ra để đưa cô nàng vào tròng rồi. Cô nàng vẻ mặt ngu ngu thật hỏi chồng sắp cưới:

- Em chẳng hiểu vì sao mọi người cười cả.

Cả phòng tiệc lại ăm ỉ lên một tràng cười. Dương Viết Quân quay sang nháy mắt với tôi:

- Em quả nhiên rất thâm độc.

Cái cô vợ nhỏ ấy, sau khi hiểu ra câu chuyện, mới ngượng ngùng cười cười nhìn mọi người cười mình mà xấu hổ. Không biết tôi trực giác mạnh tới đâu mà cảm giác có mũi tên phóng vèo từ mắt cô ả sang phía mình.

Tan tiệc trở về phòng, Dương Viết Quân ôm tôi đi dạo trước, mới nhỏ giọng nhắc nhở:

- Người Nhật tuy khá tốt, nhưng cũng có cái không tốt của họ. Họ ham mê tình dục quá độ, lại đặc biệt thích kiểu người dễ thương trẻ con như em. Nên em vẫn phải giữ khoảng cách với họ, hiểu chưa....

- Em biết mà... – Tôi quá am hiểu Nhật Bản, dù anh không nhắc tôi vẫn tự mình biết cảnh giác. Nhưng quả thật, tôi vẫn thích cách anh dạn dỏ như trẻ con thế này, nó thể hiện anh rất quan tâm tôi.

Chúng tôi ở Tokyo được một tuần, tham quan khắp các địa điểm nổi tiếng trong thành phố, một lần còn thông qua người quen mà tới dự được một bữa tiệc ở hộp đêm đỉnh của đỉnh ở Thủ đô Tokyo.

Lúc chiều, giáo sư dạy tôi đàn tranh còn từ trung Quốc gọi điện tới, nói cho tôi về một buổi tiệc trà đạo, cấm hoa của giới Thượng Lưu Nhật, tôi có thể tới đó tham quan và thay mặt thầy tấu một khúc đàn. Chuyện này quả thật nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới, vui vẻ tới nhảy loạn lên khắp phòng. Cái người đẹp loạn thấy tôi tưng tưng liền đề xuống hôn hôn mút mút, lần này tôi không dễ dàng chịu khuất phục để anh đè ép mà trở thành một tiểu thụ bạch thỏ. Tôi ngồi dậy, ngồi trên người anh, ép anh quỳ kiểu Nhật để mình thử một tư thế quan hệ mới. Anh bật cười vì thấy tính tôi đột nhiên biến hóa, ai nói tôi đang vui, nhưng anh vẫn rất cưng chiều tôi mà thuận theo cái tư thế này, ôm tôi lên xuống. Tôi thậm chí còn chưa rời ra được chiếc áo ngủ, cả thân áo trễ xuống vai, lộ ra cảnh xuân tươi mát và một hình ảnh một vị soái ca đang say mê hương thụ.

Ngày hôm sau, có lẽ dưới ảnh hưởng to lớn của giáo sư mà có vị soái người Nhật đưa thiệp mời tới dự lễ tiệc trà. Lễ phục cũng do họ gửi đến, để đồng nhất tiết tấu của buổi lễ long trọng này. Không hổ là giới thượng lưu, một bữa tiệc cũng vùng ra không ít.

Tôi quay sang hỏi anh:

- Anh biết thưởng thức trà đạo chứ?

- Không biết.

- Em có học qua được một năm, có lẽ sẽ không cao siêu tỉ mỉ như họ. Nhưng tham gia tiệc trà nên biết một chút, như vậy sẽ tôn trọng chủ tiệc.

Tôi gọi người phục vụ tới, nhờ họ chuẩn bị một bộ dụng cụ pha trà. Vì khách sạn này mang hơi hướm truyền thống cổ xưa, nên không lạ gì nếu họ có sẵn những bộ dụng cụ. Thậm chí bà chủ còn tỏ vẻ hoan nghênh, không thu phí mà cho chúng tôi mượn để hưởng dụng. Bà nói, một bữa tiệc trà sẽ thể hiện sự tôn nghiêm, khí chất cùng tinh thần của con người, khi tham gia tiệc, thì phải mang trong mình một tâm hồn thanh tươi thoát tục, hòa mình vào với sự tỉ mỉ qua từng bước, và hương thơm của trà.... Bất ngờ ở chỗ, tôi thậm chí không cần phải dạy anh, bà chủ nhiệt tình tới hướng dẫn chúng tôi rất chi tiết từng bước từng bước không sai, quý củ mà thanh thoát phá lệ. Lúc còn lại hai người, tôi cười cười với anh:

- Như thế nhé, từ những cái vừa học, chúng ta làm lại một lần nữa. Em là chủ, và anh là khách...

Chỉ cần nhắc qua một lượt tôi liền nhớ rõ từng bước trong đầu, tôi cũng là một giáo viên nghiêm khắc, nên anh rất nhanh đã tiếp thụ được những chỉ giáo của tôi.

Buổi tối trước ngày tham gia buổi lễ, tôi nằm trong lòng anh, giục giục đầu:

- Cảm ơn anh đã vất vả mấy hôm nay nhé. Em biết là anh làm tất cả đều chỉ vì em...

- Em biết là được rồi... Ngủ đi.... Ngày mai đối với em rất quan trọng, với anh cũng vậy....

Đúng vậy, tôi là khách mời, nhưng cũng chính là khách mời danh dự. Buổi sớm đã có người tới tận cửa đón, chúng tôi hai người lễ phục chỉnh tề đoan trang ngồi trên chiếc xe sang trọng. Tới cửa anh liền được dẫn tới vị trí khách mời, còn tôi được đưa ra đằng sau lễ đài, để học qua những lễ nghi, bước đi cơ bản. Buổi lễ lần này, đặc biệt ở chỗ, cao trào nhất là đài gỗ giữa sảnh..... mọi người từ các vị trí bàn trà xung quanh có thể thấy rõ mọi diễn biến bên trên. Tôi cũng thấy tim mình đập nhanh chút rồi, dù tôi chỉ có những động tác rất đơn giản, đó là bước những bước (mà họ gọi là bước chân tiên tử), múa vòng vòng một chút và hạ xuống tấu đàn. Bên giữa siêu cấp quảng đại nghệ nhân xuất thân từ Hoàng gia sẽ pha trà trong tiếng đàn, mời một đại nghị sĩ thưởng thức. Còn đối diện, góc trong, có nền là bốn bức tranh mai lan trúc cúc, sẽ có một bàn dành cho tuyệt đại nghệ nhân cắm hoa vừa múa với những cành hoa, sau đó nhẹ nhàng tạo nên một tác phẩm nghệ thuật chấn động lòng người. Ba màn, đều không được ghép từ trước, họ muốn sự hòa hợp đến một cách tự nhiên nhất. Âm nhạc, nghệ thuật, tâm hồn, thiên nhiên và con người.....

Tôi nhớ trước kia mình cũng luôn luôn có mặt ở trên sân khấu trường phổ thông, mọi lúc có thể, để đứng trên cao, anh có thể nhìn thấy tôi, yêu thích phong thái của tôi. Thế nhưng hồi ấy, chúng tôi tự mình không thể tiếp nhận lẫn nhau, có lẽ trong mắt anh vẫn có những tia phản cảm chán ghét. Tôi nhìn anh được an bài ở một bàn trà khá đẹp mắt ngược lên, môi khẽ cong cong một nét cười, như nguồn động lực cổ vũ tinh thần cho tôi vậy. Ánh đèn trong phòng chợt tắt, chỉ có một ánh trắng sáng ngời theo bước chân nhảy múa của tôi lên bục đài. Những cánh hoa mềm mại theo sợi xích đu bay trong gió, vẽ nên khung cảnh xa xăm của những lâu đài, những triều đại..... Nốt nhạc đầu tiên cất lên, có chút vui tươi, bừng sáng cho một sự mở đầu của thế giới. Ánh sáng theo mặt trời tỏa sáng mọi thứ, che lấp ánh trăng, nhưng không che lấp được niềm vui rạo rực của khúc nhạc trong ngày mới. Tôi say mê nhìn theo từng dây đàn, từng cái chạm gảy.... Tôi hòa theo ánh sáng khi nhìn thấy những con người xuất hiện với cốt cách thanh cao, với hương trà thoang thoảng thanh mát tâm hồn, với hương hoa lùa theo ngọn gió dưới bàn tay khéo léo của vị nghệ nhân nọ, và cả thứ tình yêu duy nhất, bền lâu, sự tin tưởng vào nó trong đôi mắt của anh đang dõi theo tôi..... Giai đoạn có lúc miệt mài theo đuổi, ráo riết rối loạn như những ngày tháng đen tối của thế giới lúc trước. Và cuối cùng, nó cất mãi lên cao, âm vang mãi, đã điết thấm sâu vào lòng người khi nốt nhạc cuối cùng dừng lại, hòa hợp mọi thứ vào làm một..... Tôi đã hoàn thành rất thành công, tôi hé mắt mỉm cười nhìn khoảnh khắc toàn trường đang tĩnh lặng..... Tiếng vỗ tay âm âm, tiếng ca ngợi hết lời từ những bậc nghệ nhân, tiền bối, quan chức cấp cao phía dưới....

Buổi tiệc trừ diễn ra rất suôn sẻ, tôi cũng được xếp cùng bàn với anh, hai chúng tôi lặng lẽ mỉm cười, thưởng thức thành quả của mấy ngày rèn luyện.

7. Chương 7: Nếu Mất Em, Anh Chẳng Biết Mình Tồn Tại Trên Đời Vì Lễ Gì

Tôi thờ dốc nằm trên chiếc bàn đá mát lạnh vào buổi tối, chiếc bàn đá đặc biệt đặt ở hiên sau của căn phòng, nhìn ra khoảng vườn xinh đẹp dưới ánh trăng, qua một tấm màn đặc biệt ngăn cách ban công với thế giới bên ngoài. Nó đặc biệt ở chỗ, từ trong có thể mờ ảo nhìn thấy cảnh quan bên ngoài, nhưng ở ngoài lại không thể thấy được phía trong, đây là sự riêng tư được bảo mật một cách an toàn. Chiếc bàn đá rất lớn, cũng rất vững chắc, cảm giác mát lạnh tỏa bên dưới da thịt. Anh dồn dập ra vào làm chiếc bàn hơi rung nhẹ. Mồ hôi không thấm dưới mặt bàn đá mịn màng mà mát lạnh trơn trượt ướt át trên làn da tôi....

- Em muốn đổi chỗ..... – Tôi gắng sức nói, tôi muốn làm Vương Công cơ.

Đội anh chuyển xuống nằm bên dưới, tôi như yêu nữ bò lên người anh, qua một điểm trụ mà làm ra bao nhiêu động tác kích thích cơ thể. Bóng tôi qua ánh đèn vàng chiếu rọi lên tấm màn kì ảo, nhấp nhô, xoay vòng,... Nếu như có thêm mấy cái đuôi, có lẽ người ta sẽ gọi tôi là ma nữ hồ ly câu dẫn người., còn anh là người bị tôi bỏ bùa mê thuốc lú, không thể từ bỏ, chỉ ngày càng lún sâu vào.

Chuyển chỗ kích tình chỉ là một chuyện nhỏ nhỏ diễn ra hằng ngày, thay đổi để thưởng thức cái mới lạ mà thôi. Ngâm nước nóng được một lúc, chúng tôi lại trở về với tấm chăn xinh đẹp trải trên chiếu tatami. Tôi nằm rạp trên người anh, làm một con mèo con hưởng thụ chỗ nằm yêu thích. Bình thường, chúng tôi sẽ rất nhanh chìm vào giấc ngủ sau cơn hoan ái và chút sáng khoái khi ngâm mình. Thế nhưng, hôm nay lại khác, tôi mới thiêu thiêu ngủ, lại bị đánh giấc bởi tiếng gõ cửa điên cuồng từ bên ngoài. Cũng không nghĩ thấy mùi khói, sẽ không phải cháy nhà đi. Tôi mệt mỏi mở mắt, chỉ thấy bờ môi anh nhẹ nhàng hôn lên mí mắt tôi một chút, giọng nói trầm ấm khiến tôi an tâm:

- Cứ ngủ tiếp đi. Anh ra xem....

Thửa ra nằm trên người anh thì rất dễ ngủ, chứ anh vừa đi, tôi khó chịu lặn qua lặn lại, không tài nào chợp mắt nổi. Từ khi nào tôi thêm anh như thêm thuốc phiện thế này. Đành khoác áo mò ra tìm anh, tôi mò mẫm một chút, tỉnh táo một chút mới bước ra ngoài.

Cái người gõ cửa ầm ĩ ban đêm hóa ra chính là ông chồng nọ, anh ta bắn vèo vèo một lượt khiến tôi không rõ lắm là chuyện gì đang xảy ra. Anh nắm lấy tay tôi thuật qua:

- Vợ anh ta mãi chưa thấy về. Mấy lần trước thỉnh thoảng cô ta muốn tới rủ chúng mình đi chơi nhưng không tìm thấy. Vì vậy cô ấy mất tích anh ta liền tưởng cô ấy ở chỗ chúng mình....

Lại cái bà cô rắc rối này... Tôi ngao ngán, chúng tôi giẫm phải gì mà cứ phải dính líu tới cô ta thế nhỉ?

- Cô ấy mất tích tầm nào?

- Tầm 9 giờ hơn tôi tắm xong liền không thấy cô ấy xuất hiện trong phòng, để lại tin nhắn "em ra ngoài một chút..." liền từ đó tới giờ không trở về.

Tôi hơi đỏ mặt, tầm 9 giờ chúng tôi còn đang kích tình trên bàn đá, làm gì có thời gian mà để ý tới cô ta. Nếu cô ta dám tới ngó trộm chúng tôi ân ái, tìm được cô ta về tôi sẽ diệt chết cô ta.

- Không biết, tầm đó chúng tôi bận chuyện riêng, không có gặp cô ấy....

- Cái này.... làm sao bây giờ.... Đã gần 11 giờ rồi.... Đây là Nhật Bản, tôi rất lo lắng..... cô ấy có khi nào bị bắt cóc không?

Dương Viết Quân thấy vẻ mặt anh chồng thấp thỏm bất an như thế, cũng thấy hơi thương cảm. Có lẽ anh cũng có cảm nhận như anh ta, nếu làm mất tôi, sẽ phát điên phát cuồng đi đào từng góc ngách mất.

- Trước đi báo với quản lí khách sạn... Chúng tôi cũng không có trách nhiệm trực tiếp trong việc này.... Giờ đi sớm thì có lẽ cô ấy sẽ không xảy ra vấn đề gì, để họ điều động bảo vệ và cảnh sát đi tìm người....

Anh quay sang tôi xoa xoa đầu:

- Em vào ngủ trước, nhớ khóa chặt cửa, nếu là anh mới được mở cửa nghe chưa?

- Biết rồi, em không phải là dê con. – tôi cười cười.

Hai người đàn ông vội bước đi về phía đại sảnh, tôi nhìn theo bóng dáng của họ khuất xa, mới chậm rãi quay đầu tính đi vào phòng...

Cái số của tôi vẫn là không thoát, bởi vì tôi bất ngờ bị "vồ" từ đằng sau, chiếc khăn có tẩm thuốc mê làm tôi nửa mơ nửa tỉnh..... Tôi thấy ngực mình bị sờ một chút, tiếng cười dâm dăng bệnh hoạn vang lên, cả người bị vác trên thân ai đó..... Quảng đường xa hay gần, tôi không rõ lắm, cảm giác mù mịt này thật đáng sợ.

Tôi bắt đầu cắn môi cho nó chảy máu, cảm giác đau đớn sẽ khiến tôi tỉnh táo... Loại thuốc mê liều nhẹ, tôi nghĩ người đàn ông biến thái này không hẳn muốn tôi bất tỉnh..... Tỉnh táo dần, có chút thích nghi được với hoàn cảnh, tôi thấy căn phòng này,... là một phòng ngủ hạng thường trong khách sạn thì phải..... Hơn nữa, bên kia, cũng có một cô gái đang đặt dẹo như tôi. Tôi nhớ tới khẩu súng điện lúc trước khi ra ngoài có giắt bên người, Bởi lúc đó tưởng có người tới gây rối, mang ra để phòng vệ. Nhưng tôi chưa được tỉnh táo để xác định đúng vị trí, đưa tay nhắc chân đều cảm giác nặng trĩu như khối đá nghìn cân..... Người đàn ông kia đang đi khóa cửa, hắn điên cuồng khóa chặt các cửa sổ và cửa chính, cuối cùng chính là tắt đèn – một mảnh yên tĩnh tối om bao trùm lên không gian và sự vật.

Tôi lợi dụng bóng tối, gắng sức nhào vào tay mình tới mức chảy đầm đìa, mùi máu tanh sộc vào mũi quả thật rất hiệu quả. Tôi tỉnh hơn rất nhiều, liều mạng tìm khẩu súng điện. Trong bóng tối mờ ảo, tôi thấy con người dâm dăng ấy đang tiến đến gần:

- Em yêu, từ lần đầu nhìn thấy em anh đã yêu em tới phát cuồng rồi.... Anh sớm muộn gì cũng giết thẳng đàn ông đó, anh ghen tị khi nó được chạm vào cơ thể xinh đẹp của em.... Anh thèm khát núm vú của em, nó như trái nho khô màu đỏ quyến rũ....Anh chỉ muốn em nằm dưới thân anh mà rên rỉ dâm dăng, để anh thỏa sức xoáy sâu vào tử cung của em, biến em thành con đĩ cuồng dâm của anh.....

Tôi cắn môi tới bật máu, trong tay nắm chắc khẩu súng điện, lần đầu thấy ghê tởm cái thứ tiếng Nhật Bản này, những thứ ngôn từ dâm dăng bệnh hoạn này, thực sự khó mà nuốt trôi... Người tôi bất giác run bần bật.....

- Em yêu, anh tới đây, chúng mình cùng sướng khoái.....

Con quái vật cuồng dâm ấy lao tới tôi, cũng là lúc tôi dùng hết sức để đâm súng điện vào cơ thể hắn. Hắn hơi shock nhưng cũng giật lấy bẫy vài cái rồi ngắt xiut. Tôi thở hắt ra mấy hơi, tác dụng của súng điện đối với cơ thể đàn ông sẽ không quá dài, nếu cứ nằm đây chờ người tới cứu, e rằng hắn tỉnh lại sẽ cho tôi biết tay. Tôi gắng nhắc hai chân bước đi, nhưng vô dụng. Thuốc mê càng ngày càng ngấm sâu khiến tôi muốn ngắt xiut, tôi lại cắn môi, cố nhích hai cái chân tê cứng của mình, dùng tay để bò, để lết. Giống như nhân vật chính trong "Một lít nước mắt" ấy, cô ấy đã dùng hết nghị lực trong những ngày tháng cuối đời để lết bò. Tôi đang cứu mạng sống của chính tôi và một con người nữa, nên tôi phải nỗ lực không ngừng. Tôi tự nhủ, tôi là một Tiểu Kết Kết mạnh mẽ, thông minh và có nghị lực, nhất định tôi có thể làm được. Tiểu Kết Kết chưa khóc từ lúc mình xảy ra chuyện, vẫn kiên cường cho tới lúc này, nếu Kết Kết khóc, có thể mọi thứ đều sẽ bị buông lơi Cánh cửa vẫn khóa chặt.... mã số, tôi không biết..... thứ thuốc mê này, nó còn có tác dụng phụ là khiến tôi không thể nói chuyện, xem ra được gào khóc lúc này có khi cũng là chuyện tốt.... có điều, tôi không làm được... Tôi yếu ớt đập tay vào cửa gỗ, tiếng gõ nhỏ dường như chẳng mấy tác động tới bóng đêm dày đặc xung quanh. Tôi sợ hãi, sợ hắn sẽ tỉnh lại..... Vì vậy cả người tôi ngã nghiêng, dựa lưng vào cánh cửa, dùng đầu đập mạnh vào cửa gỗ, có lẽ sẽ có tiếng động lớn hơn chẳng? Tôi làm như những gì bản thân nghĩ, cứ đập mạnh đầu về đằng sau, tới khi thấy một mảng ướt át – không biết mồ hôi hay máu thấm xuống tận sống lưng... Một phút, hai phút, năm phút..... bảy phút..... Tôi nghe thấy tiếng anh xa xăm lắm, lơ mơ thấy đâu đó tiếng náo loạn.....

- Tiểu Hy.... Tiểu Hy..... Em ở đâu????

Tôi dùng sức lực cuối cùng để tạo ra những tiếng va đập lớn nhất có thể, nghe được tiếng anh, nước mắt cứ thế tuôn trào..... Chưa lúc nào tôi thấy cần anh như lúc này, tôi thề thào không ra âm thanh.....

"Em ở đây..... Em ở ... đây..... Cứu em..... em sợ lắm....."

Tiếng gào thét đã ngày càng gần, bên ngoài, cách một lớp cửa chính là người tới cứu, và anh đang điên cuồng ở ngoài ấy..... Tôi biết.... Tôi nhận ra giọng anh đang hoảng sợ, điên loạn tới cực độ:

- Mở cửa..... Cô ấy đang ở bên trong..... Nhanh lên..... Tiểu Hy... Đừng đập nữa Anh tới rồi..... Đừng sợ! Đừng sợ! Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Cánh cửa được đẩy ra cũng là lúc cơ thể tôi đổ rạp ra đất, lại nhanh chóng bị quấn vào lòng anh... Mùi bạc hà, tôi an tâm rồi... chỉ có thể là anh, tôi chỉ có thể là của anh, chỉ có thể ở trong lòng anh - tôi mới an tâm được.....

- Ôi... Tiểu Hy..... Đồ ngốc..... Em làm gì thế này???

Anh đang khóc sao? Tôi thấy những giọt nước ấm đang rớt xuống má tôi, hay nó là của tôi nhỉ. Tôi gắng nở nụ cười, đôi tay rướm máu run rẩy nâng lên, anh liền bắt lấy áp lên má. Tôi không sao, tôi muốn anh yên tâm:

- Qua rồi.....

Đó là lời cuối cùng khi tôi ngất lịm đi, trong mung lung thấy mọi người nhón nháo gọi cứu thương, gọi cảnh sát,..... đặc biệt là tiếng anh hoảng sợ gọi tên tôi nữa.

Có lẽ là thuốc mê cộng thêm việc mất máu nữa, nên tôi cảm giác giấc ngủ này rất dài rất dài, tôi muốn tìm thấy ánh sáng để nâng mí mắt, tôi không muốn anh quá lo cho tôi. Từ lúc tôi hôn mê, tôi vẫn luôn cảm giác có đôi bàn tay ấm áp nắm lấy tay tôi không rời. Lúc tôi muốn chống tấm lên mí mắt để thức dậy, xem có phải anh đang ở bên tôi không, liền nghe thấy có tiếng nói mơ mơ hồ hồ.

- Cô ấy vẫn chưa tỉnh dậy à???

-

- Tôi đến đây để tạ ơn.

- Các người đi đi. – Là giọng anh, nó lạnh lùng quá, không một gợn cảm xúc, tôi hơi sợ.

- Ngày hôm đó quả thực vợ tôi có tới tìm hai người, cô ấy bị kẻ "cuồng vợ anh" tưởng nhầm mà bắt đi. Hắn biết hắn bắt lầm liền giam vợ tôi trong phòng, tiếp tục đợi thời cơ để chộp lấy vợ anh. Vợ tôi quả thật cũng là người bị liên lụy.....

- Chúng tôi không nhờ cô ta tới tìm chúng tôi.....

-

Giọng người con gái, không còn chút nũng nịu giả vờ trẻ con ban đầu, chất giọng hơi bà già, có điểm nghẹn ngào:

- Tôi quả thật để ý anh, muốn được bên anh, đi chơi cùng anh..... Tôi thật rất ghen tị với cô ấy, cô ấy có khuôn mặt trẻ con, giọng nói dễ thương thuần khiết không giả dối.... Tôi chỉ muốn ngày ngày phá đám hạnh phúc của hai người. Thực không ngờ hôm đó, vừa mới tới cửa lại bị đánh thuốc mê. Cái này là do tôi sai, không đứng đi đêm một mình để kẻ xấu hãm hại. Làm liên lụy tới cô ấy.. Nhưng tôi không có được sự dũng cảm, sự mạnh mẽ kiên cường của cô ấy... Tôi bị thứ thuốc mê ấy làm cho nửa tỉnh nửa mê, chân tay rã rời, nhưng cô ấy không như tôi chịu trời..... Nếu cô ấy..... có lẽ..... Nhưng, cô ấy tự làm tổn thương chính mình để tỉnh táo, để kiên cường đối phó với con ác quỷ kia..... tôi thật sự thua cô ấy rồi..... Tôi rất hối hận vì đã để chuyện này xảy ra. Xin lỗi... và cảm ơn..... Chúng tôi ngày mai sẽ trở về Đài Loan, chuyện này đã quá mức chịu đựng của tôi. Đây là danh thiếp của tôi, nếu cô ấy tỉnh lại muốn tìm tới tôi đòi nợ thì anh đưa cho cô ấy..... Tạm biệt.

Căn phòng lại trở nên đặc biệt yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở nhẹ nhàng của tôi và của anh.Sau này tôi cũng không thấy anh đưa tôi tấm danh thiếp của cô ta, quả thực tôi muốn tính nợ. Nhưng có lẽ lúc ah im lặng, bản thân anh đã vô giác vo nát và vứt nó đi đằng trời rồi. Một lúc sau, tôi lại thấy giọng anh trở lại bình thường, có chút sùng nịnh yêu chiều nữa:

- Bảo bối, có nên phạt em làm việc không suy nghĩ hay không? Nhìn em tự làm tổn thương mình, anh đau lắm, em có biết không? Anh nguyện em không tự tổn thương chính mình, dù em có thể nào, anh vẫn cả đời yêu em không thay đổi.... Ngốc lắm, chỉ cần trái tim thuộc về nhau là đủ rồi....

Tôi nghe anh mắng yêu mà xúc động muốn khóc, nhưng tôi không muốn thân thể mình dơ bẩn, cũng không muốn anh chạm vào cái thân thể bị vấy bẩn. Tôi tuyệt đối phải bảo vệ bản thân sạch sẽ, như bảo vệ tình yêu trọn vẹn vậy. Nếu tôi bị làm nhục, có lẽ bản thân tôi cả đời sẽ bỏ chạy khỏi anh, dù anh có tỏ ra yêu thương, quan tâm, tôi cũng không thể thoát ra khỏi nỗi ám ảnh ấy, nên thà chết vẫn phải một mực trung trinh, mà tôi quyết không thể chết, vì vậy bằng mọi giá để người chết không phải là mình, thể thôi. Xét ra, lúc đầu óc không còn minh mẫn, tưởng tượng, tôi có thể nghĩ được như thế là tài rồi. Sau này có vài lần to tiếng với nhau vì chuyện này, tôi có đem ra nói suy nghĩ của mình khiến anh tức hộc máu, liền đem tôi quăng lên giường mà trừng phạt vài giờ liền. Lúc này, tôi lơ mơ chìm vào giấc ngủ, chỉ văng lên trong suy nghĩ: " Không sao... em sắp tỉnh rồi..... cái gì đều cũng đã qua, bỏ đi mà....."

Sáng ngày thứ 3, tôi rớt cuộc tỉnh lại, vừa nhìn thấy mặt anh liền toe toét mỉm cười. Ba ngày không gặp, trời ạ, từ lúc yêu nhau tôi chưa bao giờ xa anh lâu đến thế. Mắt anh thâm quầng đầy mệt mỏi khiến tôi xót xa lắm, tôi nhỏ giọng:

- Đã không sao rồi mà. Anh đừng làm mặt lạnh như vậy chứ...

Tôi đưa tay lên, cánh tay phải quấn băng trắng ở chỗ vết tôi tự cắn... mặt anh càng tái mét tức giận.

Đổi tay, vội vã dâng lên tay trái, xoa đi nếp nhăn giữa đầu hai mày, anh quả thực rất tức giận sao?

- Lần sau sẽ không thế nữa.... – Tôi lí nhí tỏ vẻ biết lỗi.

- Còn có lần sau? – Giọng anh lạnh băng.

Tôi vội vã lắc đầu, mới biết trên đầu còn quấn băng, hóa ra tôi còn đập vỡ cả đầu mình, cừ thật.

- Nằm im.

Anh quát nhẹ, lại chỉnh cho đầu tôi cố định trên gối mềm. Anh vuốt nhẹ chỗ cánh tay băng trắng:

- Từ giờ không cho phép em làm liều..... Cũng không được rời anh nửa bước.....

Chả lẽ đi vệ sinh cũng giám sát à? Tôi đỏ mặt với ý nghĩ biến thái này, liền bị anh cốc đầu:

- Không được nghĩ linh tinh. Em lại nằm nghỉ một chút đi, anh gọi bác sĩ tới kiểm tra.

- Tưởng anh bảo không rời người ta nửa bước.... – tôi níu tay anh lại, tôi rất nhớ anh mà.

- Anh chỉ đứng ngoài nhờ y tá thôi, sẽ vào ngay.

Thực ra trải qua chuyện này, lúc xảy ra thì sợ thật, vì lúc đó bên người không có anh. Giờ có anh ở bên rồi, thế nào tôi cũng không sợ. Chẳng may cả hai gặp bất trắc không đánh lại được, thì sinh không đồng thời, chết chung đồng huyết. Lo cái gì. Hơn nữa, mọi chuyện đã qua rồi, tôi ngoài việc tự làm mình sút mẻ một chút cũng không có vấn đề gì lớn, không bị ảnh hưởng nặng về tâm lí và tổn hại về thể xác nên có thể cho qua chuyện rất nhanh.

Bác sĩ vào, anh đứng ở bên sau ông, vẫn làm mặt lạnh với tôi, quả thật rất đáng sợ. Sau một loạt các thao tác kiểm tra, bác sĩ còn kiểm tra thêm nhận biết chữ số nữa.

Bác giờ hai ngón tay:

- Kore wa nanbangou desu ka? (Số mấy đây?)

- "Hai." – Tôi thành thật trả lời, bằng tiếng Việt.

- Tôi hỏi cháu số mấy đây mà, dạ cái gì? – Ý, bác tưởng tôi "hai" vâng vâng dạ dạ theo tiếng Nhật à, hay thế.

- Ờ r.

- Cháu không hiểu sao? – Lần này bác nghĩ tôi ngây ngô "ơ" theo kiểu ngữ khí đấy.

Tôi thấy khuôn mặt nín cười của anh từ lúc này, rốt cuộc đã có biến chuyển tốt. Anh giải thích với bác sĩ bằng tiếng Nhật rất lưu loát, nghe anh nói xong bác sĩ đỏ mặt tuyên bố:

- Để cô ấy ở lại viện thêm vài ngày theo dõi, nếu không có di chứng gì sẽ có thể trở về.

Bác sĩ vừa đi, tôi liền nhanh mồm nhanh miệng cướp lời anh:

- Không ngờ tiếng Nhật của anh cũng không tồi tí nào.

- Ngày xưa ai một nói phải học tiếng Nhật, hai nói phải học tiếng Nhật. Sau đó nhảy sang thi đại học tiếng Trung, rồi lại lượm thêm cái bằng tiếng Nhật.

Tôi cười cười:

- Là anh đúng không? Thế là ở Việt nam có tận hai bằng đại học lận rồi. Ngưỡng mộ ghen tị hận quá a

~Anh lại véo nhẹ cái mũi tôi đầy sủng nịnh:

- Tôi cũng vì bảo bối mà vất vả thế đấy, vậy mà bảo bối có để tôi một phút được yên tâm không? Cái đầu này..... Thực sự có thể trả về rồi....

- Em yêu anh nhất mà.... Đừng giống quỷ hẹp hòi như thế chứ. Mọi chuyện qua rồi mà, tất cả đều ổn đấy thôi. ...

Đôi mắt anh đột ngột chứa đầy sự đau xót, anh ôm chầm lấy tôi:

- Nếu mất em, anh chẳng biết mình tồn tại trên đời vì lẽ gì nữa.

Chúng tôi cứ vậy lặng lẽ ôm chặt lấy nhau, tôi biết, đặt vị trí mình vào anh, có lẽ tôi cũng nổi giận, cốt chỉ thể hiện sự lo lắng quan tâm yêu thương đặc biệt mà thôi.

Hai ngày sau tôi ra viện, với cái đầu vẫn có một dải băng trắng và tay có một đồng băng rất phong độ. Tất nhiên, viện phí, chúng tôi đâu phải trả, chúng tôi là người bị hại, bị hại thì thậm chí là miễn phí. Bên cạnh sát đã lo chuyện này, chúng tôi trở về khách sạn đã được đền bù thỏa đáng. Nói chung là, trong cái rủi cũng có cái may, bà chủ cũng quý chúng tôi, nên chi phí từ trước tới cả tháng nữa cũng không phải trả. Khách sạn trang bị thêm hệ thống an ninh chặt chẽ ở vườn, hành lang, hiên, cũng thuê thêm nhiều người bảo vệ đi gác tuần. Chúng tôi cũng vinh dự được mời đến trụ sở cảnh sát Nhật Bản vài lần lấy lời khai, còn được cho ngắm ảnh vị cuồng dâm ngày ấy. Hóa ra cũng là một thanh niên 32 tuổi, làm chủ một xí nghiệp nhỏ, thường lui tới khách sạn qua đêm với người tình này nọ. Theo lời khai của anh ta thì lần đầu nhìn thấy tôi đã muốn chiếm đoạt thành của riêng, tới giờ vẫn mang quyết tâm tìm tôi để cưỡng đoạt. Khi họ trở về căn hộ của anh ta đã tìm thấy trong phòng ngủ kín tường là ảnh của tôi được chụp từ lúc đến Nhật Bản. Tên cuồng dâm thỉnh thoảng vẫn tự thủ bằng tay, luôn miệng tự sướng gọi tên tôi, hôn hít ảnh của tôi, cảnh sát cho biết thêm, thông tin này rất rợn da gà. Cảnh sát đành phải mang anh ta vào trại cách ly, có lẽ anh ta đang hóa điên rồi. Tôi nước mắt lưng tròng, đáng thương nhìn chú cảnh sát:

- Chú tuyệt đối không thể để hắn ra ngoài....

- Chuyện này..... Có lẽ không thể..... Qua thời gian giam giữ và điều trị, nếu hắn ta có biểu hiện tốt vẫn được phóng thích..

- Nếu vậy phải hủy bỏ toàn bộ thông tin, tranh ảnh mà hắn có được về tôi, như vậy sau này có ra khỏi trại cũng không thể lần tìm tôi được.

- Chúng tôi nhất quyết sẽ xử lý hoàn hảo chuyện này, các bác sĩ đang tìm cách làm nhiễu loạn trí nhớ của hắn ta trong khoảng thời gian gần đây. Hình như chỉ có cô bé mới làm anh ta phát cuồng phát loạn như vậy.

- – Tôi không biết anh ta thế nào, mặc kệ anh ta thế nào, tôi cần sự an toàn.

- Chính phủ Nhật Bản vì chuyện này thấy rất có lỗi, muốn hai bạn có thể bỏ qua. Đây là món tiền đền bù về tổn thất thân thể và tinh thần, mong các bạn không từ chối. Tiền viện phí chúng tôi cũng dần xếp ổn thỏa..... Đây là vé máy bay khứ hồi, nếu các bạn muốn trở về nước ngay lập tức đều có thể, nếu muốn tiếp tục ở lại du lịch một thời gian.....

- Ở lại đi, tôi còn chưa mặc kimono cầm túi đi chùa, còn concert của Ikuta Toma chưa coi, làm sao có thể bỏ về được.

- Đi về... – Ánh mắt anh lạnh lùng kiên quyết, giọng nói cũng lãnh băng khiến tôi nhảy dựng.

- Thực ra, nếu ở lại chúng tôi có thể phái người bảo vệ cho các bạn 24/24 giờ... – Chú cảnh sát có vẻ thương tôi, cho chúng tôi lối mở này.

- Ách.... Ấy, thế thôi đi..... Tôi muốn về Bắc kinh luôn, bài tập còn chưa có làm xong a.... – Trời ạ, ở đây bị các người dòm 24/24, muốn hôn muốn ôm cũng bị các người coi hết, làm không nổi a.

- Vậy được.... các bạn nhận vé máy bay, thủ tục chúng tôi sẽ lo ổn thỏa.

- Còn chuyện này – Anh mở miệng – Như lần trước đề nghị, mong báo chí Nhật Bản không cần làm ồn ã, không cần phải đăng ảnh hay tên của chúng tôi lên. Đừng để những sai sót mà ảnh hưởng tới sự an toàn của cô ấy, cảm ơn.

- Được rồi, chúng tôi đã biết, cậu yên tâm.

Nửa tháng sau, tôi đã trở về Bắc Kinh rồi, kế hoạch đổ vỡ, chuyện này chúng tôi cũng không nói với ai, chỉ lặng lẽ hưởng thụ cuộc sống sâu gạo mỗi ngày. Nằm dài trên ngực anh, tôi chán nản cửa quây, dạo này cũng bị kiểm chế tình dục, hơi nản. Tôi không bị ảnh hưởng về mặt tinh thần, chẳng lẽ anh suy nghĩ quá nhiều mà ảnh hưởng thay tôi.

- Em muốn.... – Tôi tiếp tục cọ cọ bên dưới, chọc chết anh, xem anh còn dám lơ tôi không.

- Tối giờ bôi thuốc rồi, ngoan ngoãn ngồi yên nào.

Anh phốt tôi thật, hơn 5 ngày trước tay đã tháo được băng rồi. Vết thương lúc đầu nhìn rất kinh khủng, cảm giác có thể thấy được cả phần thịt bên dưới. Khi đó anh run run, đầy mắt đau xót lẫn áy náy nhìn vết thương của tôi, không một tiếng cứ im lặng thay thuốc, băng bó. 10 ngày sau da thịt cũng đóng vảy, anh bôi thuốc mềm mại và không để lại sẹo, làm đủ mọi cách để vết thương dần biến mất trên tay tôi. Và cả sau đầu nữa chứ, vết thương đó chỉ là chuyện nhỏ, sớm 10 ngày đã lành. Anh có đưa tôi đi xem vài vị thần y Đông y ở Bắc kinh, các vị này kê thuốc cũng hay lắm. Da thịt tôi yếu ớt nhạy cảm, thế mà dùng thuốc của họ rất nhanh đã liền, họ còn khẳng định, làm theo lời khuyên, một dấu tích trên đó để lại cũng không thấy. Vì thế anh rất nghe lời, ngày ngày như y tá chuyên nghiệp sắp thuốc bôi thuốc, khiến cả người đều mùi thuốc, át hết cả vị bạc hà của anh.

Lại qua nửa tháng, nhờ vị y sĩ tận tụy và mớ thuốc thần kì, tay tôi, quả thật một vết sẹo nhỏ để lại cũng không thấy. Có điều tôi đang trầm cảm đây, hay anh nghĩ hấn xâm phạm tôi rồi nên không muốn tôi nữa.... Tuy rằng ngày ngày anh chỉ ở nhà chăm tôi, đi chợ cũng dắt theo tôi, đi tắm cũng tắm cho tôi, ăn bón cho tôi, còn hai cái tiêu với đại tôi nhất quyết phản kháng không cho mới thoát khỏi tầm nhìn của anh, nhưng tôi vẫn lo nửa đêm thú tính bộc phát anh lừa tôi đi tìm gái khác làm tình. Nên dạo này, tôi đặc biệt mất ngủ, chỉ khi tỉnh dậy thấy mình nằm trong ngực anh mới yên tâm một chút, nhìn chăm chăm thêm cả tiếng mới lại đi ngủ.

Nói là mất ngủ, nhưng cuộc sống sâu gạo chỉ có ăn với ngủ và học của tôi, thì mất ngủ nhưng vẫn ngủ đủ tám tiếng. Cái thân gái trắng hồng đã không còn sứt sẹo nhưng không tài nào khiến anh rục rịch làm tôi lo lắng tới phát điên. Buổi trưa lúc anh đang ngủ, tôi chán nản bò lồm cồm từ ngực anh dậy. Cả người nóng nực chịu không được, đành phải xả nước ngâm mình. Tôi không nghĩ anh rất nhanh đã theo vào, tôi còn tưởng anh không biết mới rón rén đi nhẹ như mèo con. Đợi anh thoát quần áo nằm xuống, để tôi ngã vào người anh, mới trầm giọng hỏi:

- Buổi trưa không ngủ mà lên một mình đi tắm, em càng ngày càng không biết điều.....

- Trời nóng mà..... – Tôi buồn phiền đến chết trả lời anh, đến nước trần truồng nằm chung bồn mà anh còn không có cảm giác, có lẽ tôi hết quyền rũ được anh rồi.... Tôi muốn khóc lại không dám rơi nước mắt trước mặt anh, sợ anh hỏi ra lý do tôi muốn khóc thì quả thật con mẹ nó....

- Ngồi yên nào

- Em vẫn đang ngồi yên mà..... – Tôi ủy khuất nhỏ giọng, chỉ là trong tâm trí không yên mà rối loạn thôi.

- Em... – Anh bật cười. Hơi thở nóng ẩm mờ ám phủ đẳng sau gáy tôi, giọng anh có chút thay đổi – Thật sự nhịn hết nổi rồi..... quý nhỏ, là tự em hiến thân.

Tôi chưa kịp phản ứng thì những nụ hôn đã ập xuống, cứ liên tiếp nối nhau, quăng ngắt chỉ là vài giây để cùng thở gấp.... Lần trước cùng thế, môi vừa lành anh liền cuồng dã ăn chíp chíp, nhưng sau đó rất hạn chế hôn mãnh liệt như thế này, làm tôi thêm cái hương bạc hà ấy đã man... Nên lần này được đà tôi chủ động hút hấp, so với anh không thiếu phân nửa ngọn lửa nhiệt tình. Chúng tôi mơn trớn nhau trong mê tình ý loạn, tôi cảm nhận cây gậy nóng rút cuộc đã bật dậy, vội vã dùng tay điều chỉnh nó đặt vào hoa tâm.... Thật lâu không làm, tới lúc này, cảm giác mê kích tình nóng bỏng ấy khiến cả hai cùng bật ra âm thanh rên rỉ.... Cây gậy nóng chạm vào da thịt nơi ơi, kích thích từng tế bào khoái lạc, chậm rãi có lực xuyên suốt một đường chạy vào trong. Tôi hít một hơi thật sâu, thật sự quá tuyệt, tôi không ngại mà khẳng định cảm giác của mình lúc này. Giống như những ngày trước đây, tôi lại bầu vịu lấy bờ vai anh rong ruổi, cưỡi ngựa trên niềm hoan lạc, anh hưởng thụ êm ái trên gò núi mát mẻ, cuộc sống này cũng khiến người ta nhớ mong khôn nguôi..... Từ trưa tới chiều tối, chúng tôi cứ thế trải qua hoan ái miên man, lần lại lần dồn dập. Ở trên giường, tôi đành phải xuất ra độc chiêu lần nữa, để anh không thoát khỏi bàn tay tôi. Ánh mắt anh đờm tình mê ly, âu yếm nhìn tôi sau cơn hoan lạc. Tôi và anh lại quấn chặt lấy nhau chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ ngon lành không lo âu mộng mị, tôi chỉ nhớ mang máng anh có thức dậy hôn tôi tới khó thở, mới ôn nhu đắp chăn cho tôi:

- Anh đi chợ, ngoan ngoãn ngủ ở nhà, không được phép rời phòng nửa bước, nghe chưa?

- Ừm... – Tôi ậm ừ trong miệng, lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chỉ khi hương thơm đầy mỹ vị sục vào khứu giác, đánh thức tôi rời bỏ Chu công mà tỉnh dậy, đã thấy dáng người anh cao ngất ở trong bếp rồi. Tôi quang hỏa chạy tới ôm anh từ đằng sau, thân thể anh hơi dừng lại một chút, sau đó "lờ" tôi một chút mà hoàn thành bữa tối "muộn".

Lúc anh buông tay với công việc nội trợ, rốt cuộc cũng không lờ khỏi tôi được nữa, một mạch hôn từ bếp tới phòng khách, đáp tại salon, làm những chuyện mà chúng tôi nên làm. Tôi oằn người rên rỉ, thân dưới nhịp nhàng chạy theo tốc độ luật động của anh. Sự ma sát không qua bước mở đầu có chút kích thích chịu không nổi. Chuyến tàu nhanh này quả thực cũng có chút lạ lẫm, anh hôn hôn trên gương mặt đỏ ửng của tôi, giọng có chút áy náy:

- Thực xin lỗi.... Anh nhịn không nổi..... Chỉ muốn không ngừng cùng em triển miên.....

- Anh giả sư ăn thịt heo. – Tôi lên án.

- Một tháng qua không có ăn thịt heo là vì em, em còn không ngừng kích thích anh. Đây cũng là do con heo lớn mật tự dâng thân lên cho người ta xơi.

- Em còn tưởng anh chán thịt con heo này.... – Tôi ủy khuất nói.

- Đồ ngốc. Một tháng qua anh có khác gì hành hạ mình đâu, nhìn thấy thịt heo mà không thể ăn, chính là sống không bằng chết..... – Tiếng anh vui vẻ trở lại – Đi ăn thôi, rồi uống thuốc..... Anh thậm chí còn quên cả chuyện đeo bao.... Xin lỗi nhé!

- – Tới lúc ấy rồi ai còn nhớ tới chuyện đeo hay không đeo, tôi cũng không phải là thiên tài.

Cuộc sống của nghiên cứu sinh hai đứa tôi cứ thế ầm ập ngọt ngào trôi qua, lại thêm hai năm nữa, tôi và anh đều nhận được bằng thạc sĩ. Anh chậm chạp hoàn thành nó đủ 3 năm, tôi thì vừa nhận bằng cử nhân liền dùng một năm để hoàn thành nghiên cứu thạc sĩ của mình. (Chính xác thì tôi cũng đã dùng hơn 3 năm để chậm rãi nghiên cứu nó, có thể hoàn thành xuất sắc mà tốc độ như vậy cũng bởi lẽ các giáo sư đã nhằn mặt tôi rồi). Chúng tôi cũng sắp đến ngưỡng tuổi 25, cái tuổi với anh thì không vấn đề nhưng với tôi là một chuyện trọng đại.

Buổi sáng nay thức dậy sau màn ân ái ngọt ngào, anh ôm lấy tôi từ đằng sau, bàn tay vẫn đùa nghịch, mơn trớn những nơi quá đỗi nhạy cảm của tôi. Nhân lúc tôi còn tình mê ý loạn, anh thì thâm bèn tai tôi:

- Năm nay về Việt Nam liền gả cho anh nhé.

- Sống như bây giờ không phải rất tốt sao? – Tôi sợ cảnh ly hôn, nếu không kết hôn thì sẽ không phải ly hôn, đơn giản hơn mà.

- Nhưng anh cần em.... Cần em làm mẹ đẻ của con anh..... Hơn nữa, quyền sở hữu, xác thực vẫn nên có giấy tờ và công chứng đầy đủ, cộng thêm, anh thích khoản công khai chiếm đoạt trước quần chúng.

- Yêu cầu sở hữu của anh ngày càng lớn. – Tôi dở khóc dở cười.

- Ái thê quá khen rồi. Đồng ý nhé!

- Em chưa reject anh lần nào....

- Anh yêu em....

Anh bật cười lớn, trong tiếng cười tỏa ra niềm sung sướng hạnh phúc. Tôi muốn đặt niềm tin vào anh, giao cho anh nửa cuộc đời còn lại của mình, chỉ mong anh không làm tôi thất vọng. Tôi có thể xinh đẹp thêm mười năm, hai mươi năm nữa... nhưng xuân sắc của tuổi thanh xuân cũng dần theo thời gian mà phai tàn, tôi cũng sợ một ngày anh chán ngán tôi già đời mà chạy theo người phụ nữ trẻ đẹp khác.... Nhưng trong tình yêu chẳng phải có chữ tin và trò chơi đánh cược sao? Cũng như một ván bài, nếu là số phận đã ước định tôi thua, cả đời cũng không giàu lên được, nhưng nếu thắng, sẽ thu về hạnh phúc vĩnh viễn. Chúng tôi đã bỏ lỡ 7 năm tình yêu thời còn trẻ, tôi luyến tiếc từng phút giây thời gian được ở bên anh. Nên tôi chấp nhận đánh cược.... Mười năm, hai mươi năm nữa anh không yêu tôi thì sao? Tôi chấp nhận, để được tiếp tục ở bên anh, dù thời gian ngắn hay dài, tôi cũng sẽ không hối hận. Dù có nhận được kết thúc không viên mãn chẳng nữa, tôi cũng không buông tay vào lúc này. Nếu một ngày anh thực sự xa tôi, tôi có nín kéo cũng không giữ nổi. Tình yêu không nói trước được, đàn ông thay lòng đổi dạ đã là chuyện quá đỗi bình thường. Nên tôi không đặt ra quá nhiều hi vọng đằng xa, cũng chỉ dành ra vài phút để ngẫm nghĩ và xác định con đường, lối rẽ nguy hiểm và cạm bẫy xung quanh, để như vậy, nếu có bị thương cũng nhanh chóng khép miệng vết thương và thu mình an toàn.

Mùa thu tháng 9, sau năm năm xa cách, tôi rời cuộc đã đặt mông trên chiếc airline trở lại mảnh đất quê hương, mảnh đất nơi chôn nhau cắt rốn của tôi, gắn với cuộc đời tôi 20 năm trời. Có một cổ xúc động không nói thành lời chảy trong tâm can khi nhận ra hương sữa thơm nồng trên cái mảnh đất cổ hương này. Người nắm tay tôi lúc này là người tôi đã trốn chạy 5 năm trước đây, rồi bỏ nơi đây để tận diệt tình yêu không có mở đầu cùng kết thúc. Dù nó đã đâm chồi nảy lộc tình yêu ở một mảnh đất mới, nhưng trở về đây, lại có một dư vị khó thoát ra bằng lời.

- Có anh ở đây, tất thấy rồi sẽ yên ổn. – Anh thực sự đã trở thành một người đàn ông rồi. Lời nói này, tôi sẽ tin ở anh, dù có thể nào, chỉ cần ở bên anh, mọi chuyện đều sẽ giải quyết tốt.

8. Chương 8: Gặp Lại Những Người Quen

Tôi đã ở nhà được nửa tháng, nửa tháng này, tôi với anh chỉ có thể dùng công nghệ để liên lạc, hay chẳng là những buổi gặp gỡ không dài, những nụ hôn gấp gáp vội vã.

Buổi tối khi cả nhà ngồi ăn cơm, mẹ tôi vui vẻ nói với tôi rằng đang lên kế hoạch tổ chức một bữa tiệc lớn mừng tôi trở về. Mẹ nói, dọn dẹp xong thì lên thư phòng gặp mẹ bàn chút chuyện. Thế nên, tôi đang đứng ở đây, trước cửa thư phòng, dành ra vài phút để ngẫm nghĩ có nên thưa chuyện với mẹ. Chính tôi đã ngăn cản anh đến thưa chuyện, tôi muốn mình đưa lời trước để mẹ không quá bất ngờ.

Tôi mở cửa, mẹ đã trở về trạng thái nghiêm nghị của một vị nữ cường nhân gánh vác trên vai đại cơ nghiệp.

- Con ngồi đi....

- Mẹ...

- Bữa tiệc lần này, thực ra cũng muốn cho con tìm hiểu vài cậu công tử con nhà danh giá. Sông tới tuổi 25 tuổi rồi mà không nghĩ tới chuyện hôn nhân, con định làm quả bom nổ chậm ở nhà này à? – Mẹ đưa cho tôi một sấp tài liệu, có cả tranh minh họa nữa, chi tiết thôi rồi – Đây là thông tin về mấy anh tài mà mẹ ngắm được, con thích anh nào thì cứ tía trước, tới bữa tiệc mẹ hỗ trợ, tấn công dồn dập là thành công.

Tôi khóc không ra nước mắt, mẹ tôi xác thực là con người kĩ tính trong chuyện hôn sự của con cái. Chuyện gì trong nhà mẹ cũng lo tất vẹn toàn. Tôi chưa tính được gì, có lẽ phải bàn bạc lại với anh. Tôi cũng chưa từng điều tra về gia đình anh, tôi mặc kệ, dù anh thế nào tôi vẫn cứ lấy. Nhưng mà chuyện này, không thể

để anh bị shock tâm lí được, mẹ tôi là dạng, gặp đối tượng kết hôn của con sẽ phun vèo vèo: ” Cháu đang làm gì? Cháu học tới trình độ nào? Bố mẹ làm gì? Nhà có mấy anh chị em.....?”, tôi sợ mẹ sẽ dọa cho anh chạy mất. Chưa kể, tôi cũng chưa từng nói với anh về thân phận mình, tôi là Nhị tiểu thư đài các của chủ tịch tập đoàn Bất động sản Vũ Liên. Thân thế của tôi, từ cấp 1 tới đại học cũng chưa từng bao giờ bị tiết lộ. Tôi sống như những bạn bè trang lứa bình thường, vì bố mẹ tôi cũng từ hai bàn tay trắng gây dựng nên cơ nghiệp, họ giáo dục chúng tôi phải đặt đạo đức lên hàng đầu, biết trân trọng tiền bạc và mồ hôi nước mắt của những người làm ra nó.

- Còn chuyện này... con cũng đủ lớn để tiếp quản sự nghiệp – phần tài sản thừa kế mà cha để lại riêng cho con. Chị An thì cũng đã gánh vác tốt về phần cơ nghiệp mà nó được hưởng, mẹ cũng tin tưởng thằng chồng nó, nó thừa mức giàu có để nhòm ngó phần sản nghiệp nhà mình để lại cho chị An con. Còn em trai con, nó còn nhỏ, mẹ và chị gái con vẫn đang gồng vai để gánh vác cho nó, đợi nó đủ sức đủ tuổi kế nghiệp phần cơ nghiệp to lớn này, mẹ sẽ giao cho nó toàn bộ, cả phần của mẹ.... Giờ mẹ chỉ lo nhất khoản của con thôi.

- Mẹ à.... Con sẽ suy nghĩ, sau đó sẽ trả lời mẹ. Được chứ? Còn nữa, tháng sau con muốn trở về căn hộ của con, nó tiện cho việc đi lại giám sát bên ấy hơn là ở nhà mình.

- Ủ... Được rồi, cứ theo ý con.

Căn hộ cao cấp gần khu giải trí Royal, cánh cửa kính mở lớn, gió và khí trời lồng lộng thổi vào, thốc lên tấm rèm mỏng che đầy mảnh xuân quang trong căn phòng. Một tháng không gặp, chúng tôi tưởng như chết khô khi thiếu nhau, gặp nhau như rơi vào sa mạc gặp nước. Anh đề lên cơ thể tôi, trầm trọng hôn môi, những nụ hôn dài sâu theo đầu lưỡi.

Tôi ngửa cổ đón nhận, ngửa cổ để anh thỏa mãn sự ham muốn tôi bằng nụ hôn dài kéo xuống chiếc cổ trắng, gáy, và xương quai xanh. Ánh mắt tôi đờm mê nhìn ra phía thành phố hoàng gia về đêm, ánh đèn lấp lánh..... Mọi thứ thật sự dần dần mờ ảo khi những cú thúc từ đằng sau xuyên vào:

- Em không chuyên tâm....

- Xin lỗi... em.....

Anh chậm chạp đưa đẩy chiếc gậy có lực từ đằng sau, khiến cả người tôi rầm rứt khó chịu, muốn đẩy nhanh tiếng độ. Tôi nhờ lực chống ở hai tay mà đưa đẩy hông, để anh không thể thực hiện được hành vi trả thù gây mất kiên nhẫn này. Tiếng anh cười vui vẻ, sau đó, quả thật tăng tốc, bắt tôi rên rên rỉ rỉ vì quá mức kích tình..... Quá nhanh.....

Thời điểm chúng tôi cùng lên cao trào, anh bắn vào sâu trong tôi thứ dịch nhờn màu trắng, sáng khoái rên một tiếng dài.

- Anh....

- Lần này, thực muốn em mang bầu.....

- Biến thái!!!

- Không được uống thuốc, nghe chưa?

- Em....

Anh ép môi tôi vào một nụ hôn dài đẳng đẳng, khiến tôi khuất phục xin hàng, mới có thể tiếp nhận một chút không khí mát mẻ.

- Chỉ được sinh con cho anh. – Anh ôm tôi hài lòng.

- Anh thật là.... – Tôi có thể sinh con cho người khác nữa sao.

Tiếng cười nho nhỏ của anh vang đằng sau lưng, tôi cũng bắt giác mỉm cười. Anh dạo này quả thực gấp gáp quá rồi, tôi chưa dám nói thẳng cho anh về thân phận mình, tạm thời chưa muốn phá hủy quãng thời gian hạnh phúc lúc này.

Anh biết tôi có căn hộ cao cấp gần đây, cũng chỉ vui vẻ – bởi vì tôi sống riêng, và anh lại có thể chạy tới ngày ngày ôm tôi, chăm tôi như lúc trước. Cũng không tỏ ra quá ngưỡng mộ, hay thêm thường, sáng mắt vì vợ bỏ được một cô vợ có nhà riêng.

Chúng tôi chuyển sang có biển, vì ngày đó – ở Royal, tôi vô tình bắt gặp một người – người yêu cũ của anh, vị thanh mai trúc mã khiến tôi muốn đập chết cô ta ngay từ lúc biết chuyện.

Cô nàng rủ tôi cùng uống cà phê, tôi thành thật:

- Quân không cho tôi uống cà phê....

- Vậy đi ăn kem.

- Xin lỗi nhé, dù rất thích nhưng anh ấy nói chỉ khi nào được anh ấy cho phép, tôi mới được động vào kem.
- từ hồi tôi ốm ở Thượng hải, anh đã ra luật như thế này.

- Vậy tôi cùng cô uống sinh tố.....

Tôi nghiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi, anh hình như vẫn luôn khuyến khích tôi uống sinh tố thì phải.

- Cái này anh cho phép, chấp nhận.

-

Nói thật, một phần vì nghe lời anh, một phần tôi quả thực có ý muốn công khai quan hệ mật thiết giữa tôi với anh, tôi mới cố tình biến cuộc đầu thoai thành như vậy. Tôi rất rất ghét con mụ này, nếu tôi có được cơ hội tốt như vậy, tôi sẽ chọc cho cô ta tức tới bôc khói.

- Cô cho tôi thấy một chứng thực về sự tồn tại trong xã hội một loại phụ nữ không có chủ kiến.... – Cô ta ra vẻ tri thức với tôi.

Tôi chớp chớp mắt, nghiêng đầu:

- Vấn đề này không liên quan tới có chủ kiến hay không có.... Hơn nữa, nếu tôi nói, nghe lời anh là tự tôi chủ động? Cô nghĩ sao? Thực sự, tôi sẽ chẳng bao giờ làm những chuyện mà tôi không nghĩ, không muốn làm. Còn về vì sao tôi chủ động nghe lời, đơn giản tôi hạnh phúc với cách anh quan tâm tôi như vậy... Cô chắc chắn hiểu được chứ! – Tôi đã nói rất rõ, cũng không có ẩn ý mờ ám như cách tôi nói chuyện thường ngày. Tôi quả thật sợ con người ngu ngốc này sẽ không hiểu lời tôi nói.

Chúng tôi đi vào cửa hàng trong khu siêu thị, không khí có mùi thuốc nổ, tôi không ngại ngần châm lửa để nó nổ tung, thật sự đấy.

Hai cốc sinh tố và bốn viên đạn đang đối nhau trên mặt bàn, cô ta mở miệng trước:

- Nghe nói hai người đang sống chung.....

- Thông tin nhanh đấy.... – Tôi thờ ơ như chuyện đương nhiên, chẳng cần phải bàn.

- Hờ.... Tôi cũng sớm đoán cô là loại con gái dễ dãi như vậy. Vượt rào trước hôn nhân, cái này không phải mỹ đức của con gái Việt Nam thì phải. Tôi còn tưởng cô dùng cách gì để mê hoặc anh, hóa ra là dùng tình dục để trói buộc. Loại con gái ngày ngày thay "áo mới" như cô, sợ rằng anh Quân cũng bị cô lừa cho chịu trách nhiệm rồi. Tôi cũng không tin là anh ấy lại không để ý việc căn hộ cấp cao của cô mà ra? Từ các vị đại gia lúc trước để lại cho, có lẽ vậy đi. Sao? Không nói lời nào? Như vậy là cô thừa nhận bị tôi chỉ đúng? Cô định lừa đảo anh Quân, nhưng không lừa được tôi đâu... Loại con gái như cô.....

- Xin lỗi – Tôi vừa uống xong cốc sinh tố mát lạnh – Ngắt lời cô một chút, có mấy việc nên phân rõ nhé. Thứ nhất, chuyện tôi còn trinh hay không, anh Quân là người biết rõ nhất. Thứ hai, loại người như tôi thế nào, cô cũng chưa đủ tư cách để phán xét. Thứ 3, ngay cả mỹ đức của người con gái Việt Nam thế nào, cô còn không rõ, vậy lẽ gì mà quay sang thăm vấn tôi. Tôi trao trinh trước hay sau hôn nhân là quyền của tôi, cô không có quyền lên tiếng xen vào. Nói như cô, cô còn trinh đúng không, vậy cứ giữ lấy nó mà trao cho chồng cô sau khi cưới mà giữ mỹ đức. Tôi thì tôi tự thấy, tôi thà trao tấm màng trinh tiết cho người tôi thực sự yêu, còn hơn trao cho một ông chồng mà tôi chẳng hứng thú. Vì vậy, tôi không hối tiếc, mong cô cũng không cần phải lo chuyện bao đồng. Thứ tư, đại gia là ai cô cứ việc điều tra, nếu có kết quả gửi cho

anh ấy. Cuối cùng, việc tôi có lừa anh ấy hay không, anh ấy nghĩ ra sao, cái này do bản thân anh ý tự suy nghĩ và định đoạt. Cả tôi và cô không có quyền chĩa mũi vào, nên làm ơn bớt lăm điều một chút. Giờ uống xong sinh tố rồi, coi như tôi vô tình bị nghe chửi, cũng không thú vị gì đâu, nhưng chấm dứt ở đây nhé, tôi không hứng thú đôi co dài dòng với loại người "cao quý" như cô đâu.

Tôi đặt tiền trên bàn và nhắc ghế xoay người, mới đi được vài bước, cô ta đã gào toáng lên, tôi cũng đoán ra rồi, cái tình huống "cầu huyết" này không phải diễn ra trong phim Hàn Quốc suốt một thời hay sao:

- Cô không biết về người chồng tôi sẽ trao trinh, làm sao biết được tôi không hứng thú với anh ấy.....
- Ý cô là..... – tôi giả vờ ậm ừ, cho cô ta nói thẳng con mẹ nó luôn.
- Tôi là vị hôn thê của anh ấy – Dương Viết Quân. Mong cô từ giờ hãy tránh xa vị hôn phu của tôi ra. Hồ ly tinh ạ, loại người như cô không bao giờ xứng với anh ấy đâu.

Quả thực, chuyện này, thật con mẹ nó vượt quá suy đoán của tôi, Dương Viết Quân, anh vẫn luôn giấu em sao. Tôi bỏ mặc cô ta ở đó, bước chân vô định cứ đi cứ đi, sau đó tôi mới biết mình đã tự về nhà. Tôi khóa trái cửa, lúc này nước mắt mới hàng dài chảy xuống, tôi khóc như mưa, khóc đau lòng thối gan thối ruột. Anh dám giấu tôi chuyện này, giỏi lắm, còn có cả vị hôn thê cơ đấy, vậy mà vẫn có thể hứng chí chạm vào cô thể tôi, mỗi lần lên đỉnh còn hét ầm ỹ "Quan Vũ Hy, anh yêu em, anh yêu em!" Con mẹ nó, tôi đã tin anh như thế, vậy mà anh dám..... Tiếng điện thoại cắt ngang cơn tức tưởi của tôi, là anh ta, tôi lau nước mắt, cổ lẩy giọng bình tĩnh:

- Em đang ở đâu?
- Ở nhà.
- Ngoan ngoan ở nhà, chờ anh về, được không?

Anh ta vẫn định giấu diếm lừa gạt tôi sao, giỏi, quá giỏi. Tôi phục anh rồi, Dương Viết Quân.

- Tối nay mệt, anh đừng đến.....
- Em...

- Sức khỏe không đáp ứng được nhu cầu của anh đêm nay, thật có lỗi. Anh đi tìm người con gái khác mà giải quyết nhé. – Tôi lạnh lùng nói rồi cúp máy, rất nhanh ném nát tan cái điện thoại.

Cả một đêm, tôi vừa khóc vừa nghĩ rất nhiều, nhớ về kỉ niệm 3 năm qua, dần dần bình tĩnh, dần dần suy nghĩ sâu xa lại mọi việc. Anh không đến, cơn bão cuối hạ ập tới cả đêm. Cuồng phong sấm sét dữ dội, thiên lôi chớp giạt ầm ầm vang trời.... Tôi lạnh lẽo co mình giữa nền nhà, mặc kệ mưa gió bão bùng, tôi phải suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ. Hơn 3 giờ sáng khi dòng suy nghĩ thông suốt, tôi tìm những mảnh của điện thoại, cả chiếc sim nhỏ bé văng ra một góc, lắp ráp lại, nhưng vô dụng. Cơn bão vẫn chưa qua, lần này quả thật bão lớn đổ bộ rồi. Tôi lo anh xảy ra chuyện, lời cuối cùng hôm qua có lẽ tôi đã xúc phạm anh, tôi thấy rất có lỗi. Mưa đập lên cửa kính khung cửa sổ, tôi khẽ kéo chiếc rèm màu mỡ gà sang một bên, từ trên cao nhìn xuống dưới những con đường trong khu đô thị bên dưới. Một chiếc xe còn đang đỗ dưới mưa, ánh đèn xe bị nước mưa ngăn cản chỉ sáng một vùng nhất định. Bóng người loa loa tựa xe, ngược lên nhìn căn phòng còn sáng đèn – phòng tôi.

Dương Viết Quân, anh lại làm chuyện ngu ngốc gì đây, lần này ai mới mang tính mạng ra dọa. Tôi vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng, như điên ần thang máy rồi lao ra khỏi tòa nhà. Cả người anh sũng nước, mái tóc ướt dính vào da mặt, khi tôi tiến tới gần, mặt anh đã tái mét vì lạnh. Tôi ôm chầm lấy anh, chủ động hôn anh, tôi cần hương bạc hà của anh để kiềm chế cơn điên loạn lúc này... Nhưng không nổi, vì chính anh cũng trở nên điên loạn theo tôi. Chúng tôi từ làn mưa trở về tòa nhà, thang máy, và căn hộ cao cấp của tôi. Tiếng "rầm" của cánh cửa là sự mở đầu cho cơn điên loạn thực sự bùng nổ. Chúng tôi xé áo của nhau, vật nhau giữa sàn mặc cho nước mưa trên người ảm ướt tẩm thấm lông cừu màu trắng. Đôi mắt anh đỏ ngầu, vì mưa và vì giận dữ. Nụ hôn của anh chưa bao giờ bá đạo như lúc này, mỗi nụ hôn như gặm nát da thịt mỏng manh của tôi. Tôi không chịu thua kém mà cắn môi anh, cào tẩm lưng trần của anh, bầu vú da thịt anh. Cơn thịnh nộ của chúng tôi diễn ra vẫn có nhịp, tôi nén đau, đáp trả anh, anh vẫn một mực dùng "vũ lực" đâm tôi bằng cây gậy thép nóng bỏng như có lửa. Cảm giác đau đớn, sự kích thích mãnh liệt và quá độ khiến tôi muốn trốn tránh, tôi bắt đầu né tránh, đơn giản vì đau, tiếng rên của tôi đã kèm theo tiếng thút

thít thực sự. Ánh mắt anh mê loạn nhìn tôi, nhịp độ bên dưới giảm dần, đều đặn, vừa xoáy sâu, vừa kích thích như thường ngày. Tôi dần nín khóc, lại dùng đưa thân mình theo nhịp điệu mà anh tạo ra cho tôi, sự khoái cảm ồ ạt lại chạm tới từng tế bào sau những cú va chạm da thịt. Anh say mê, anh nhẹ nhõm như hôn tôi, mút mát những mảng da thịt đã ửng đỏ do bị gặm nhấm ban nãy. Cuộc chiến lâu nhất từ trước tới nay, vẫn dừng lại ở đỉnh điểm khi anh phun mầm mống của anh vào trong tôi, tôi dâng thân hứng lấy từng giọt từng giọt để nó tưới vào bên trong sâu nhất của cơ thể mình. Tiếng anh gầm nhẹ khi ấy vẫn là:

- Quan Vũ Hy... Anh yêu em..... Anh yêu em.....

Tôi mỉm cười đáp lại:

- Em cũng thế, em yêu anh, Dương Viết Quân.

Anh ôm tôi vào nhà tắm, xả nước ấm vào bồn rồi cùng tôi ngâm mình. Anh từ đằng sau ôm lấy tôi, khuôn mặt dựa lên vai tôi, hơi thở gấp gấp dần dần ổn định:

- Nói xem, Tiểu Hy, em muốn giải thích với anh thế nào?

- Câu nói cuối cùng lúc chiều, em sai rồi, em xin lỗi. Là giận quá mất khôn, anh đừng coi là thật, được không?

Dương Viết Quân cắn nhẹ lên vai tôi, hơi thở anh nóng hổi thổi bên tai:

- Anh chỉ có thể giải quyết nhu cầu với một người duy nhất.... nên anh đã trừng phạt rồi.... Giờ nói xem vì sao em lại giận quá mất khôn, thành thật, không nói dối.

Tôi bắt đầu kể cho anh mọi chuyện về cuộc gặp gỡ chiều nay với ả tình cũ của anh, tên là gì tôi không nhớ rõ lắm. Theo dõi tay anh chà sát khắp cơ thể tôi, và ngược lại, anh dùng tay tôi chà sát trên khắp cơ thể anh, câu chuyện của tôi kết thúc. Câu chuyện thực ra không dài như thế, nhưng thực sự tôi không cách nào kể được khi anh bóp gò tuyết của tôi, dùng các ngón tay trượt vào hoa tâm của tôi, cả lúc anh nắm tay tôi sờ lên cây gậy của anh nữa, nói không nổi, chỉ biết vừa thở dốc vừa đỏ mặt. Anh không nói gì, lần nữa đẩy cây gậy vào sâu trong tôi, dập dềnh trong làn nước tới giây phút phọt ra lần hai, anh mới tẩm tấp lại một lần, tráng người, lau người rồi ôm tôi lên giường.

Tôi ỷ khuỷu gối trên tay anh, im lặng lắng nghe câu đầu tiên mà anh thốt ra:

- Phạt vì em không tin tưởng anh.

Chuyện ban nãy, hóa ra là tôi bị phạt à? Tôi đỏ mặt rúc sâu vào ngực anh:

- Không dám nữa mà....

- Em còn dám, anh đánh nát mông em. Vậy em suy nghĩ cả đêm, thông suốt chưa?

- Thông suốt rồi. – Tôi méo mào, cả hai lần trừng phạt cũng mất hết ý chí làm mặt giận rồi.

- Đồ ngốc. Em nghe cô ta làm phép khích tướng mà cũng tin được. Anh chưa từng nghe tới chuyện bố mẹ sắp đặt đính ước cho anh và Tạ Thúy Hiền, nhưng anh chắc chắn, nếu có, anh biết được, anh sẽ khiến họ phải hối hận. Họ thích lấy thì đi mà lấy cô ấy, anh kiếp này chỉ chịu lấy vợ khi cô dâu là em...

- Nếu anh có bị ép lấy, em cũng cướp rể bỏ chạy...

- Ngốc lắm.... không cần cướp, chú rể cũng bỏ trốn từ sớm theo em. Thực ra thì, cuộc hội thoại này, anh sớm đã nghe hết rồi.....

Tôi giật mình khó hiểu nhìn anh, anh xoa xoa đầu tôi:

- Cô ta có ý để điện thoại mở, từ lúc gặp em cho tới hết buổi nói chuyện.

- Cô ấy không sợ anh ghét cô ấy sao? – Những lời cô ta nói rất khó nghe, tôi không tin là anh chịu đựng được để cô ta chửi tôi như vậy.

- Cô ấy có vẻ hơi mù quáng, trước kia tuy anh không xen vào khi họ nói xấu chửi bới em, nhưng khi đó vì anh hận em. Tuy anh không nói không có nghĩa là anh khó chịu, thực sự rất khó chịu.

- Thế mà anh còn cặp với cô ta.

- Vì cô ấy là kẻ update tình hình của em nhanh nhất, thực sự vô thức đã chọn cô ấy chỉ vì muốn tự nhiên mà nghe những thông tin về em thôi. Lần này anh không chịu được, và thực sự sẽ cắt đứt mọi thứ về người con gái này. Anh đã từng rất cảm kích khi cô ấy ở bên giúp đỡ và an ủi anh những lúc anh khổ sở yếu đuối nhất, nhưng cảm kích không thể chuyển thành tình yêu, vì vậy anh sớm chấm dứt chuyện sai lầm đó rồi.

- Chuyện này.... như vậy, cô ấy muốn gây xích mích nội bộ địch sao?

Tôi bị anh búng mũi một cái, lại bị cướp hai viên chì chì:

- Chẳng phải kế hoạch của cô ta thành công trong đêm nay hay sao? Không ngờ em cũng có lúc ngốc như vậy...

- Người thông minh đôi khi cũng phải ngốc vài lần mới trưởng thành được. – Tối lý luận – A, chuyện này.... Hôm nay đã là lần thứ ba rồi.

- Ai nói em châm lửa, em phải chịu trách nhiệm dập lửa...

Sáng sớm nay anh vì sao say tình mà ham muốn tốt độ như vậy? Có lẽ vì một phần tôi chọc sai chỗ, khiến anh tức giận thật sự. Phần còn lại, có lẽ xích mích một đêm khiến anh cũng bị ảnh hưởng tâm lý, sợ phải rời xa tôi, sợ chuyện nào đó không may xảy ra, nên chỉ có cách dùng chuyện đó để chứng minh cho sự tồn tại, sự ràng buộc giữa hai người chúng tôi. Khi tôi tỉnh dậy vào buổi trưa, bàn tay anh vẫn nắm chặt tay tôi, hai chân quắp chặt như sợ tôi bỏ trốn. Tôi hôn lên má, lên má, lên môi anh, cảm thấy cơ thể anh hơi nóng, có lẽ anh phát sốt thật rồi.

Tôi đặt tay lên trán anh kiểm tra, trán nóng như có thể thiêu đốt cả bàn tay nhỏ bé của tôi.

Tôi vừa lo lắng, vừa thở dài, chuyện ngày hôm qua, tác hại quả thật nghiêm trọng rồi. Tôi nhất định không bỏ qua cho cô, con lợn nái còn trình xấu xí kia.

Thuốc trong nhà tôi luôn phòng sẵn, liền pha cho anh một cốc giảm sốt, đỡ người anh dậy bắt anh uống hết. Anh hơi mê man, thỉnh thoảng lẩm bẩm những gì tôi nghe không rõ, có lúc nhắc tới tên tôi, rồi lại mỉm cười dịu dàng đầy sủng nịnh. Cứ nghĩ lại chuyện tối qua, lại tức không chịu nổi. Tôi vắt chặt cái khăn ẩm, lúc phát hiện tay mình nóng đỏ mới buông ra. Tôi dùng khăn lau người cho anh, liên tục đổi khăn, lau khắp cơ thể đàn ông cao lớn trưởng thành của anh. Dù chúng tôi bao lần ân ái, tôi cũng chưa lần nào đánh giá tử mĩ cơ thể anh như lúc này. Có lúc tôi tưởng chừng mình đang phát mê phát mẩn cơ thể đàn ông nam tính của anh, nghĩ thấy liền đỏ mặt. Đúng là yêu nhau yêu cả đường đi lối về, nếu say mê cơ thể đàn ông thì thể hiện tôi rõ là sắc nữ. Nhưng tôi chỉ yêu anh, yêu cơ thể anh mà thôi. Thực ra người lớn khi sốt vẫn là dễ chăm hơn trẻ con, trước kia tôi chăm em trai rất vất vả, nhưng chăm anh lại thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Anh uống giảm sốt, chườm khăn liên giảm nhiệt độ xuống mức bình thường. Khi anh đang ngủ, tôi để lại lời nhắn trên đầu giường, rồi cấp túi đi mua thuốc.

Lần nữa gặp cô tình cũ của anh trên đường, tôi cười nhẹ, nhếch miệng một cái:

- Đúng là kế hoạch của cô thâm hơn tôi tưởng. Hay lắm, cứ chờ đấy, tôi muốn xem ai mới là người không đủ tư cách ở bên anh...

Nói rồi tôi đi thẳng, hiện tại chuyện tôi quan tâm là mua thuốc kháng sinh, thuốc chống phù nề, thuốc giảm đau, thuốc cảm cúm, thuốc gì gì đó cho một bệnh nhân trải qua một đêm đứng dưới bão.

Trở lại nhà đã thấy anh ngoan ngoãn ngồi ăn cháo trai do tôi chuẩn bị, ăn cháo trai đổ mồ hôi. Ra được mồ hôi anh sẽ hết sốt, khỏi ốm hoàn toàn. Anh cười cười nhìn tôi đắm đuối trong tạp dề, nhảy xuống ghế chạy ra ôm tôi âu yếm:

- Ngày trước cứ tranh phần nội trợ của ái thê, giờ mới biết trình của mình còn cách ái thê kém một trời một vực...

- Vậy lần sau để em nấu....

- Em chỉ cần nấu để nịnh bố mẹ anh, còn lại để anh đảm nhiệm là được rồi. Anh còn chưa muốn thua em đâu.

Anh dẫn tôi trở lại bàn ăn, cười dịu dàng:

- Ban nãy anh có gọi điện về cho bố mẹ, muốn dẫn con dâu tương lai của hai người về nhà.

Tim tôi đập thình thịch, nhưng vẫn cố giữ giọng bình tĩnh:

- Chẳng phải bảo đợi em thu xếp phía mẹ em ổn thỏa đã...

- Anh chờ không nổi, mẹ em có là Ngọc Hoàng Đại Đế anh cũng muốn đổi mặt để rước con của người về.

- Thế bố mẹ anh phản ứng sao?

- Họ nói sớm mau mau về diện kiến, để họ còn mau chuẩn bị đón cháu bé...

- A... Họ đã nghĩ nhanh vậy liền có....

Anh xoa xoa bụng nhỏ của tôi, cười vui vẻ:

- Không biết chừng trong này đã có Tiểu Quân đâu?

Tôi sờ trán anh, vẻ mặt nghiêm túc:

- Rõ ràng lúc nãy trước khi ra ngoài em đã kiểm tra một lần, hết sốt rồi. Như thế nào nhanh như vậy liền sốt trở lại?

Anh nắm chặt tay tôi đưa lên môi hôn:

- Anh lúc nào cũng phát sốt vì em.... Đồ ngốc ạ!

Tôi bắt anh ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, sau đó thấy anh khỏe lên mới đồng ý đi gặp cha mẹ anh. Tôi nói trước khi vào nhà anh:

- Có gì thắc mắc về nhà anh có thể hỏi nhé.

- Là sao?

- Lát nữa anh sẽ biết.

Khi tôi cùng ngồi đối mặt, lễ phép đoan chính với bố mẹ chồng tương lai này, trong lòng phải nói thật là có một tia run rẩy.

Mẹ anh có vẻ bất ngờ khi thấy cô dâu tương lai của anh là tôi, không phải cô gái kia, nên cực kì mất hứng. Bố anh thì vẫn giữ được phong độ, không hổ là người ở chốn thương trường, dù có đối mặt với chuyện không vừa ý vẫn giữ được sự bình tĩnh tuyệt vời. Chú ý một điểm chưa kể tới, nhà anh cực kì giàu có, tôi vẫn nghĩ anh ở hạng cao của giới trung lưu, không ngờ đã cán mức thượng lưu rồi. Về phần kinh doanh gì, tôi cũng chưa nắm rõ lắm, nhưng tôi nghĩ, biết được hoàn cảnh nhà anh tốt như vậy, mẹ sẽ hài lòng với vị con rể này.

- Cháu là.....

- Cháu là Quan Vũ Hy, bạn gái của anh Quân. Lần đầu tới thăm hai bác, cháu thực xin lỗi vì sự chậm trễ này.

- Không sao không sao... – Mẹ anh khách sáo, tỏ ra thái độ vui vẻ gượng gạo – Cháu với Quân quen nhau từ khi nào vậy? Lâu rồi hay mới quen?

- Hồi phổ thông cháu học cùng trường anh ấy, sau đó cháu theo học bổng hiệp định học đại học A ở Bắc Kinh. Cháu và anh bắt đầu yêu nhau khi anh sang học Thạc sĩ ở đó. Cùng anh nhận bằng thạc sĩ rồi về nước ạ.

- Ra vậy à? – Bố anh tỏ ra dễ chịu hơn với tôi, có lẽ vì biết tôi cũng có thành tích không tồi, ai kêu đại học A là đại học có tiếng ở Bắc Kinh đâu. – Vậy là hai đứa gắn bó đủ lâu rồi....

- Bọn con cũng tính về nước xong sẽ lập tức xin cưới – Anh vui vẻ như đứa trẻ xen vào, lập tức bị 3 cặp mắt lườm cho một trận, liền ôm lấy eo tôi, im lặng uống nước.

- Bố mẹ cháu làm nghề gì? – Mẹ anh bắt đầu cho vào trọng điểm.

- Bố cháu mất khi cháu học năm đầu phổ thông – Tôi hơi dừng lại khi bàn tay anh đang ôm tôi khẽ siết chặt. – Mẹ cháu – Hoàng Vũ Liên hiện tại đang làm chủ gia đình, nắm chức chủ tịch tập đoàn Vũ Liên, kinh doanh bất động sản và khách sạn ... – tay anh lại siết chặt hơn một chút – Chị gái cháu đã tốt nghiệp đại học Oxford, hiện tại đang quản lý sản nghiệp bố để riêng cho chị. Chồng chị cháu là Châu Thiên, chủ tịch tập đoàn ô tô Thiên Tân..... Em trai cháu hiện đang học trung học thôi ạ. – Tôi cười nhẹ.

Sau một tràng tiếng hít sâu thật dài, bố anh mới nhấc giọng lên tiếng:

- Như vậy, còn cháu đâu?

- Cháu mới học xong thạc sĩ trường đại học A – Tôi nhấn mạnh – Mẹ cũng nói cháu đến tuổi tự nắm giữ cơ nghiệp của mình rồi.

- Cơ nghiệp của cháu... – Mẹ anh thở ra.

- Khu đô thị Vũ Hy gần Royal city, khách sạn 5 sao Cristal Spear ở Pháp, một resort đang phát triển ở Nha Trang, Lúc trước sang Bắc Kinh cháu cũng đã lập kế hoạch với mẹ và khởi công xây dựng một khách sạn 5 sao ở đó, hiện tại dự án cũng sắp hoàn thành và có thể khai trương vào vài tháng tới.

- Cháu.... Tự cháu lập kế hoạch??? – Hai người đồng thanh hô to, còn lực đạo ở tay anh càng lúc càng siết chặt.

- Trước kia cháu cũng xây dựng nhiều bản kế hoạch cho bố mẹ cháu. Vì bố mẹ tự mình gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, nên cháu và chị sớm đã ý thức về trách nhiệm giúp đỡ, gánh vác cơ nghiệp cho bố mẹ.... Dự án khách sạn 5 sao Cristal Spear tại Pháp là bản dự án hoàn chỉnh đầu tiên của cháu, lúc bố mất nó mới đi được nửa quá trình xây dựng. Giữa năm lớp 12 cháu liền trở sang đó, chính thức làm chủ lễ khánh thành, bởi nó ứng tên chủ quyền của cháu..... – Tôi thấy sự ầm ập từ bàn tay anh đang lan tỏa, có lẽ anh đang an ủi tôi.... anh hiểu tôi, dù có đau có buồn nhưng giọng tôi luôn giữ được sự bình tĩnh hiếm người có được. Tôi là một tiểu Kết Kết, bình tĩnh đến lạnh nhạt chính là bản tính mà ông trời ưu ái ban cho.

- Xin lỗi vì để cháu nhắc lại chuyện không vui này – Mẹ anh đã phá đi bức rào cản ban đầu. Tôi nghĩ họ cũng không hề hám tiền của gia đình tôi, mà trong đôi mắt của hai người, toát lên vẻ ngưỡng mộ đặc biệt.

- Tập đoàn Vũ Liên... Thật không ngờ! Tập đoàn lớn nhất Việt Nam....Như vậy cháu chính là bảo bối của họ rồi? Bác chỉ biết con gái đầu của bà Vũ Liên khi xuất hiện trước công chúng liền gây ra tiếng vang lớn vì sự thông minh tài trí, là doanh nhân trẻ nhất mọi thời đại. Người ta chỉ đồn đại về cậu nhóc út ít và tiểu công chúa nhà họ xinh đẹp và thông minh vô cùng, không ngờ con trai mình sang đó lại bắt được bảo bối nhà họ. Bác nói thật, không biết nên vui hay nên buồn. Bác vui vì con trai bác yêu được một người tài giỏi, xuất chúng như cháu, nhưng bác lại lo nó thấy áp lực... Nhà bác cũng thuộc hạng trung của giới thượng lưu, chưa lên thượng đẳng như gia đình cháu. Tiền nhà bác khẳng định không thiếu, nhưng bác không muốn con mình bị mang tiếng lấy người ta vì tiền....

Tôi vội vã cắt lời:

- Cháu và anh yêu nhau vì tình yêu của hai chúng cháu, chưa từng lôi vấn đề gia đình hay tiền ra để đề cập. Cháu cũng nói với mẹ cháu về việc giấu kín tên tuổi thân phận của cháu vì không muốn gặp phiền phức, cháu thích một cuộc sống đời thường, bên cạnh có người mình yêu. Công việc chỉ là phần nào thỏa mãn sở thích và cuộc sống, cháu tin anh cũng nghĩ vậy. Trước khi tới đây, cháu cũng không ngờ anh đứng lớp thượng lưu như mình, nhưng vẫn hết mực yêu anh, có lẽ anh cũng như cháu thôi....

- Đúng vậy.... Dù thế nào, bọn con cũng yêu nhau.... tiền bạc hay địa vị xã hội tuyệt đối không ảnh hưởng gì, con tin tưởng cô ấy. Mong bố mẹ đồng ý cho chúng con được kết duyên kiếp này cùng nhau...

Mẹ anh xoa xoa trán:

- Thực sự không phải bọn ta muốn chia rẽ các con, nhưng, chỉ sợ hai đứa chạy sang Bắc Kinh sống mà bỏ vợ chồng già này ở lại... Sản nghiệp gia đình trước nay anh chưa chịu tiếp nhận, anh muốn tính thế nào?

Thì ra hai người vẫn là lo chuyện tôi trộm anh đi mất. Anh quay sang tôi cười cười:

- Không phải chỉ cần có người thừa kế là ok sao? – Anh nhìn tôi đầy mờ ám – Không biết chừng người thừa kế đang nằm trong bụng Tiểu Hy của con rồi. Bố mẹ ráng chờ vài năm nữa, cho nó trở về để ông bà tiếp

quản sự nghiệp gia đình là được mà.

Hai người già mắt lập tức trợn tròn nhìn vào bụng tôi, cái bụng tôi vẫn còn phẳng lì. Bố anh cười ha hả sáng khoái:

- Cha bố anh, không biết anh học tính khôn lỏi ở đâu, chưa gì đã tính đem con đi chịu trận thay cha. Ha ha... Nếu hai đứa đã tới mức này thì người già chúng ta còn dám phản đối cái gì, cứng quá lại mất cả chì lẫn chài ấy chứ...

Mẹ anh vội vàng chuyển sang bên tôi ngồi, xoa xoa cái má tôi âu yếm:

- Con à, không biết có chưa thì tốt nhất nên đi kiểm tra bác sĩ. Nếu mà chưa có thì hai đứa tiếp tục cố gắng, để cho bà già này có cháu ăn.

-

Trước kia anh có nói anh trồng rất nhiều hoa cẩm tú ở trong vườn, hóa ra anh không lừa tôi, khu vườn kia, chính là vườn cẩm tú. Tôi mặc Yukata màu cẩm tú, đi guốc gỗ chạy lon ton trong khắp khu vườn. Cẩm tú ở đây giống như ở Nhật, có rất nhiều màu, hẳn là anh đã rất vất vả khi pha chế độ PH cho đất.

Anh bước đằng sau tôi, mỉm cười:

- Đây là nhà riêng của anh! Chào mừng em trở thành chủ nhân của nó.

Ngôi nhà của anh giống như những ngôi nhà gỗ trong truyện cổ tích, xinh đẹp và đáng yêu vô cùng. Nhưng sở thích của tôi vẫn là kì lạ:

- Em muốn ở chung cư.... – Tôi nhăn mày – Ở thế này rộng quá, không có anh sẽ thấy trống vắng lắm.

- Anh biết... – Anh ôm tôi cười nhẹ – Nơi này chỉ để khi chúng ta cùng con về Việt Nam nghỉ dưỡng....

- Như vậy em phải chọn cái giá thích hợp bán bớt đồng biệt thự kia đi... – Đúng vậy, không ở để trống rất phí, bán bớt đi lấy tiền cũng được. Tôi sẽ bán cho lão đại nhà tôi, chẳng phải chị ấy rất thích sưu tập biệt thự hay sao?

- Em thật là... Sở thích kì quái. – Anh cười vui vẻ, lại bắt đầu ôm hôn tôi cuồng nhiệt....

Chúng tôi nằm trên bãi cỏ xanh mướt, dưới những tán hoa cẩm tú đủ màu sắc trải qua một đợt kích tình, áo váy trải lung tung trên nền đất. Bất cứ nơi nào thú tính của anh cũng dễ dàng bộc phát, tôi càng ngày càng khâm phục.

Anh nằm trên người tôi, hít hà hương cơ thể của tôi, chất giọng nghiêm túc lạnh lùng vẫn còn chút khàn khàn dục vọng:

- Nào, giờ em có thể giải thích mọi chuyện em nói với cha mẹ anh buổi sáng nay... yêu cầu, hết sức thành thật, không thì em sớm muộn cũng biết mình phải chịu hình phạt như thế nào. Nói xong, anh khẽ nức nở hoa của tôi một cái rõ đau, khiến tôi đang hồi sức cũng phải hé răng mà rên rỉ.

- Chuyện sáng nay em nói là sự thật... Ừm... Thân phận của bọn em cha mẹ vẫn giấu kĩ để bớt ảnh hưởng từ phía dư luận bên ngoài, hơn nữa họ cũng muốn em tìm được người bạn thực sự, tình yêu chân thật, không bị cuốn vào thói hư tật xấu của lớp thượng lưu...

- Quả thật cách làm của bố mẹ em rất được, bảo vệ được cả tâm hồn và sự an toàn của con cái....

- Em phải nhận xét rằng em đã thực sự hạnh phúc khi được sinh ra ở gia đình này, áp lực duy nhất đè nén em chính là mất đi người thân. Bố em bị bệnh mà qua đời, năm ấy đối với em quả thật nặng nề vô cùng..... Rất may, em gặp anh, tìm được niềm vui từ anh, em ngày ngày thảnh thơi vì sự xuất hiện của anh trong cõi đời mà vơi vai nổi buồn của việc mất bố. Em là con gái út trong nhà, nên được cưng chiều rất nhiều. Mà những dự án, những đóng góp của em, bố mẹ luôn tiếp nhận không hề có chút coi thường. Sau này mới biết, em được một phần tài sản không nhỏ, mà ở mỗi phần tài sản, đều có chút đóng góp ít hay nhiều từ em. Năm lớp 8, em theo bố đi công tác ở Pháp. Ngày ngày bố đi làm, tối lại dẫn em đi chơi. Em cũng tận dụng ngày ngày không có việc để xây dựng một bản kế hoạch hoàn chỉnh. Bố sau khi đọc được liền nhắc bóng em lên, nói rằng: "Con gái bố quả là thiên tài." Bố đã dùng tên của em để phát triển dự án này, nhưng tiếc

rằng bố chưa được nhìn nó hoàn thành liền đi tới một thế giới khác. Bố nói: "Tiểu Hy, đây là món quà bố dành tặng con nhân dịp con 18 tuổi – trở thành một thiếu nữ xinh đẹp vẹn toàn. Ngày khánh thành, chính là ngày sinh nhật của con đây bé yêu." Anh còn nhớ khi em xuất hiện những ngày cuối cùng, đó là những ngày em chuyển sang Pháp để đốc thúc các công tác cuối cùng trước khi Cristal Spear ra đời, vào ngày sinh nhật 18 tuổi của em. Lúc đó, thực sự nhớ bố rất nhiều, em thêm sự quan tâm của anh, nên đã liều mạng quay trở lại – tuy rằng sự quan tâm còn đó, nhưng lại hứng thêm vài nhát dao.

- Xin lỗi, Tiểu Hy.... Ngày đó anh không biết.... Mọi thứ gần như sụp đổ khi em đột ngột biến mất...

- Không sao, mọi chuyện đã qua rồi, em cũng có được anh rồi đấy thôi. Sau này sang Bắc Kinh em đi qua khắp các nẻo đường để tìm trong đó bóng hình của anh, như trước kia chỉ cần quay đầu là thấy, nhưng khi đó, dù có đi đâu, quay bao nhiêu độ vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Em ngoài học, còn tự trí nhớ nhớ về những mảnh đất trống có vị trí tuyệt đẹp, ngôi thiết kế dự án khách sạn 5 sao ở Bắc Kinh. Khi anh sang đây, bản kế hoạch đã được gửi về cho mẹ em, và chị gái em đã được cử sang đây một thời gian để đốc thúc tiến hành bước mở đầu.... Hiện tại nó đang đi vào giai đoạn cuối rồi, như em có nói qua, nó sẽ khánh thành vào ngày em kết hôn. Tương lai, em chỉ cần anh cùng em tiếp quản nơi đó, như vậy là đủ rồi.

- Còn món quà sinh nhật và món tài sản khổng lồ bố để cho em?

- Đồ ngọc, không phải theo cách của anh sao! Sinh thêm một đứa ném cho bà ngoại quản, rồi thay em tiếp quản cơ nghiệp đó là được rồi.

Anh bật cười vui vẻ:

- Vậy mà có lúc anh nghi ngờ về trí tuệ của em đấy. Nếu vậy.... – Anh dừng lại, lấy mũi anh cọ nhẹ lên mũi tôi, mặt đối mặt – Chúng ta nên sớm sinh quý tử cho nó thay ta tiếp đảm mọi chuyện, hai ta ngày ngày phiêu bạt giang hồ, làm một đôi thần điêu quỷ lữ

Đoạn sau chắc không phải kể, tôi lại bị anh lần lại lần triển miên dây dưa, cả người mệt mỏi mặc anh gieo mầm mống vào cơ thể, nếu một lúc sinh đôi thì tuyệt vời trên cả tuyệt vời, tôi thầm nghĩ.

Bữa tiệc chào đón tôi tiếp nhận sản nghiệp, khách khứa tham dự rất đông. Lục lại mở tài liệu mẹ ném cho, hóa ra anh cũng thuộc tốp đầu con rể ưng ý của mẹ.

Vì thế, ngày đó, tôi trở về nhà, để cho đám nhân viên biến mình thành một nàng công chúa thực sự, nàng công chúa của những câu chuyện cổ tích. Tôi và anh xứng đáng ở bên nhau, công chúa và hoàng tử rất xứng đôi mà.

Khi tôi từ trên gác bước xuống, cả đám người dừng lại mọi động tác, quay lại ngắm nhìn những bước chân uyển chuyển của tôi. Quả thật không sai, dù anh có lẫn trong hàng trăm người, nếu anh ở, tôi nhất định nhanh chóng tìm ra anh. Đôi mắt anh say đắm nhìn tôi, mỉm cười chúc mừng. Tôi vẫn uyển chuyển từng bước, đám đông rẽ ra để tôi bước đi. Đứng trước mặt anh, tôi và anh liền không ngần ngại trao nhau nụ hôn say đắm, anh vội chíp chíp, còn tôi vội bạc hà. Cả hội trường tĩnh lặng không một tiếng động, cho đến khi chúng tôi lưu luyến dời môi. Tôi cất tiếng oanh vàng của mình:

- Mẹ! Con sẽ gả cho người này – Dương Viết Quân.

Tiếng vỗ tay ầm ầm như sấm vang lên rung cả căn phòng, tiếng chúc mừng khắp nơi hoan hoan hỉ hỉ. Tôi hạnh phúc, anh hạnh phúc, trừ hai người ra, thì mọi người cũng vui vẻ hạnh phúc. Trừ hai người, tôi muốn nhắc đến đầu tiên, chính là cô người yêu cũ của anh, tuy rằng sau đêm đó anh đã đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, ngay cả tình bạn bình thường cũng không giữ lại. Tôi mời cô ta tới đây để cho cô ta cùng mọi người vỗ tay vui vẻ chúc mừng tôi, mặc cho môi cô ta vì tức vì đau cần tới bật máu cũng mặc kệ. Khi tôi và Dương Viết Quân đứng bên nhau để cho mọi người tới chào hỏi, chúc mừng, cô nàng có lần tới một lần, mở miệng:

- Dương Viết Quân! Chúc mừng anh cầu được rùa vàng.

- Xin lỗi! Tôi không biết cô! Lời chúc này cũng không dám nhận.

Cô nàng có vẻ rất shock, giậm chân:

- Anh giỏi lắm! Phũ tay rất giỏi! Được, tôi nhất định nhớ lấy thù này...

Tôi nâng ly:

- Rất hoan nghênh! Cụng một ly nào! Tôi sẵn sàng tiếp nhận thử thách.

- Hừ! Đúng là ngu ngốc ngu, mà tầm mã... Hai loại người không ra gì mới có thể chung sống được với nhau....

Cô nàng nói xong liền lập tức giẫm gót bỏ về, tôi có nhờ hai vệ sĩ xách cô ta ra tận ngoài cổng, ai nói dám trêu chọc vào tôi, tôi chính là dùng quyền lực để trả thù như thế đó.

Còn người thứ hai ư..... chính là một người lâu lắm mới xuất hiện trong cuộc đời tôi. Khi tôi từ phòng rửa tay trở ra ngoài, người đàn ông đó đã đứng sẵn ngoài cửa chờ đợi tôi.

- Quan Vũ Hy, 5 năm không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp quyến rũ lòng người.

Tuy rằng lời nói anh ta như khen ngợi, nhưng chính xác thì anh ta dùng ngữ khí cùng khuôn mặt biểu cảm của một tảng băng để nói chuyện với tôi. Người đàn ông băng giá này, có ai nghĩ được hấn động lòng với một Tiểu Kết Kết như tôi không?

Từ trước tới nay tôi không tin, giờ cũng không tin, tôi chắc chắn anh ta có ý đồ xấu, ham hố tài sản của tôi chẳng hạn.

Tôi không trả lời anh ta, từ rất lâu rồi, đã học được thói quen không để anh ta vào mắt. Tiểu Kết Kết khi hận một ai đó, chính là không chấp nhận để thế giới của mình tồn tại con người này. Vì vậy, trong thế giới của tôi, mãi mãi không có hình bóng của người đàn ông băng sương, kẻ đã phản bội niềm tin của tôi để cướp đi dự án khách sạn tôi tặng mẹ sinh nhật ở Las Vegas.

- Dương Viết Quân sao? Tôi có thể giết chết hấn bất cứ lúc nào....

- Tôi cũng có thể liều mạng với cả nhà anh, nên hãy tự biết suy nghĩ một chút... – Tôi lạnh giọng.

Hấn vuốt vuốt nếp nhăn giữa đầu mày, giọng có chút khổ sở:

- Tiểu Hy... Em vẫn hận tôi..... Chừng ấy năm rồi em vẫn không cho tôi một cơ hội giải thích.... em nên biết rằng tôi yêu em, tôi yêu em hơn bất cứ gì trên đời này.....

- Vậy tôi cũng có lời để nói, nếu anh yêu tôi, làm ơn tránh xa cuộc sống của chúng tôi ra.... Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa....

Tôi nói và bước đi thật nhanh, 12 năm trước đây, tôi cũng đã đứng trước mặt anh ta và nói:

- Làm ơn cho tôi yên.... Tránh xa tôi ra..... hãy để cuộc sống của tôi được yên ổn.....

Bây giờ khi tôi quay lưng, đã chẳng may quan tâm dáng hình của anh ta gục xuống:

- Tại sao? Tại sao không cho tôi một cơ hội?

- Nên nhớ rằng, mẹ tôi là dì ruột của anh, tôi là em gái họ của anh, Hàn Lâm Phong ạ.

-

9. Chương 9

Bữa tiệc hôm đó, quả thật không biết tôi chọc tới hay giải quyết hai quả mìn nổ chậm, nhưng chúng tôi vẫn thuận lợi cho tới ngày kết hôn. Ngày hôm ấy, tôi không thể kiềm chế được niềm hoan vui sướng trong lòng khi chính thức trở thành cô dâu của anh. Không thể hơi ghen ngạo khi nói ba từ "Con đồng ý!"..... Đồng ý trả giá mọi điều kiện, chỉ cần một điều duy nhất, được ở bên anh trọn đời.

Tôi và anh đã trở về Bắc Kinh sau chuyến nghỉ tuần trăng mật đúng một năm ở khách sạn Cristal Spear ~ quả thật là một kì nghỉ trăng mật dài. Nhưng khổ nỗi, tôi mang thai, mang thai đúng 3 tháng, và kết quả siêu âm đỉnh cấp chính là, tôi mang song bào thai. Chuyện này quả thật động trời, cái tính Tiểu Kết Kết tôi dở hơi, hay thay đổi thất thường, chỉ có anh là chịu và trị được tôi. Anh cũng không biết nên khóc hay nên cười, đành hôn lên môi tôi an ủi:

- Cũng may là trước kia đi trăng mật rất nhiều lần rồi, không anh sẽ ghen tị với hai cục cưng vì tranh giành trăng mật với vợ anh mất.

Tôi ban đầu còn lo lắng, sợ anh sẽ đi ra ngoài giải tỏa dục vọng, có ai ngờ hơn 6 tháng trời anh không chịu rời tôi nửa bước. Chỉ rúc trong phòng khách sạn cùng tôi chiều tôi, nấu các món tôi muốn ăn, mát xa, xoa bóp, khi tôi phù chân liền trở thành đôi chân thay thế của tôi. Anh bế tôi tới khắp những nơi tôi muốn tới, cũng thường tìm những địa điểm có không khí trong lành dẫn tôi đi. Lúc ở nhà, anh thường dùng máy nghe cùng tôi nói chuyện với con. Anh làm như vậy cả ngày không chán, mà tới lúc thai lớn dần trong bụng, anh thường áp tai vào cái bụng căng tròn của tôi lắng nghe con đạp với thì thầm to nhỏ.

Ngày tôi trở dạ, hạ sinh hai cậu con trai ở Pháp, anh luôn cận kề bên tôi, nắm chặt tay tôi, để tôi cắn vào tay anh khi đau đẻ. Lúc ẵm được hai cu cậu mũm mĩm, anh liền bế tới trước mặt tôi. Hai đứa bé đỏ hồng đáng yêu quờ quạng im bố mẹ đây mà. Tôi và anh nắm ngón tay bé xíu của chúng, cả gia đình không hên mà cùng mỉm cười hạnh phúc. Anh hôn lên trán tôi:

- Bảo bối! Em vất vả rồi.

Điều mà tôi với anh hoảng hốt nhất, chính là ngay hôm sau, đăng nội đăng ngoại đều đã có mặt ở khách sạn. Mỗi nhà giằng co một đứa, sống chung được hai tháng liền chia tay ra về, quắp theo mỗi nhà một cục cưng của tôi. Tôi nhìn con bị bắt mất mà muốn khóc không biết khóc thế nào cho thỏa, liền lôi anh vào phòng lau nước mắt nước mũi lên áo anh.

- Thực sự đã có mùi vị của em rồi. Hai cục cưng đều là kết tinh của chúng ta, chỉ cần tháng tháng về thăm là được rồi.... Sau này chúng ta sẽ bí mật đẻ thêm vài đứa nữa.

Tôi mở to mắt mong nước gặt gặt đầu, phụng phịu nói:

- Em muốn lần sau sinh ra một bảo bối, như vậy có thể ngày ngày mặc váy công chúa cho con bé....

- Tất nhiên là được rồi, chúng ta sinh tới khi nào được một bảo bối thì mới ngừng...

Khách sạn Bắc Kinh khai trương được khoảng 3 năm, làm ăn thịnh vượng phát đạt, tôi lại hạ sinh một tiểu bảo bối. Lần này nội ngoại tới nhòm ngó tiểu bảo bối thêm thường, nhưng tôi và anh nhất quyết không chịu để con bé chạy ra khỏi mình nửa bước. Hai cu nhóc nhà tôi mới 3 tuổi, thấy một muối muối xinh đẹp như búp bê cũng rất thích, muốn ở lại chơi với muối muối. Nào ngờ rằng vì chuyện này mà nội ngoại lại ẵm cháu trai chạy thẳng về nước, không dám chậm trễ nửa bước vì sợ mất cả chì lẫn chài..... Tôi nắm tay của tiểu bảo bối:

- Tiểu bảo bối của mẹ có thể mãi mãi theo mẹ rồi...

Anh lại củng vào đầu tôi:

- Làm sao có thể theo mẹ cả đời, sau này tiểu bảo bối cũng phải đi tìm hạnh phúc riêng chứ.

Tôi nhìn anh say đắm, dâng miệng hiến hôn một lượt:

- Chỉ mong tiểu bảo bối có thể trúng mục tiêu nhất định yêu say đắm như bố mẹ nó. – Tôi cười thật vui vẻ.

- Ủ... – Anh sờ mũi của Tiểu bảo bối – Cũng là một Tiểu Kết Kết đáng yêu.....

Sau này, tôi mới thấy mình giữ lại tiểu bảo bối và không đổi một cục cưng về là sai lầm, bởi vì papa của tiểu bảo bối hình như có mối nối cũ rồi. Tôi viết dòng này vào nhật kí liền bị anh củng một cái:

- Đồ ngốc! Chỉ muốn thông qua từng giai đoạn trưởng thành của tiểu bảo bối để thấy hình ảnh em ngày thơ bé thôi..... Người nắm tay anh tới khi về già chỉ có một. Trong tim hiện nay tuy đã phân cho hai cục cưng và tiểu bảo bối, nhưng tình yêu lớn nhất, vẫn thuộc về em, anh yêu con của chúng ta, vì chúng là kết tinh tình yêu của chúng mình... Bảo bối ~ Em quả là Tiểu Kết Kết đáng yêu nhất trên đời.....

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ket-ket-khi-yeu>